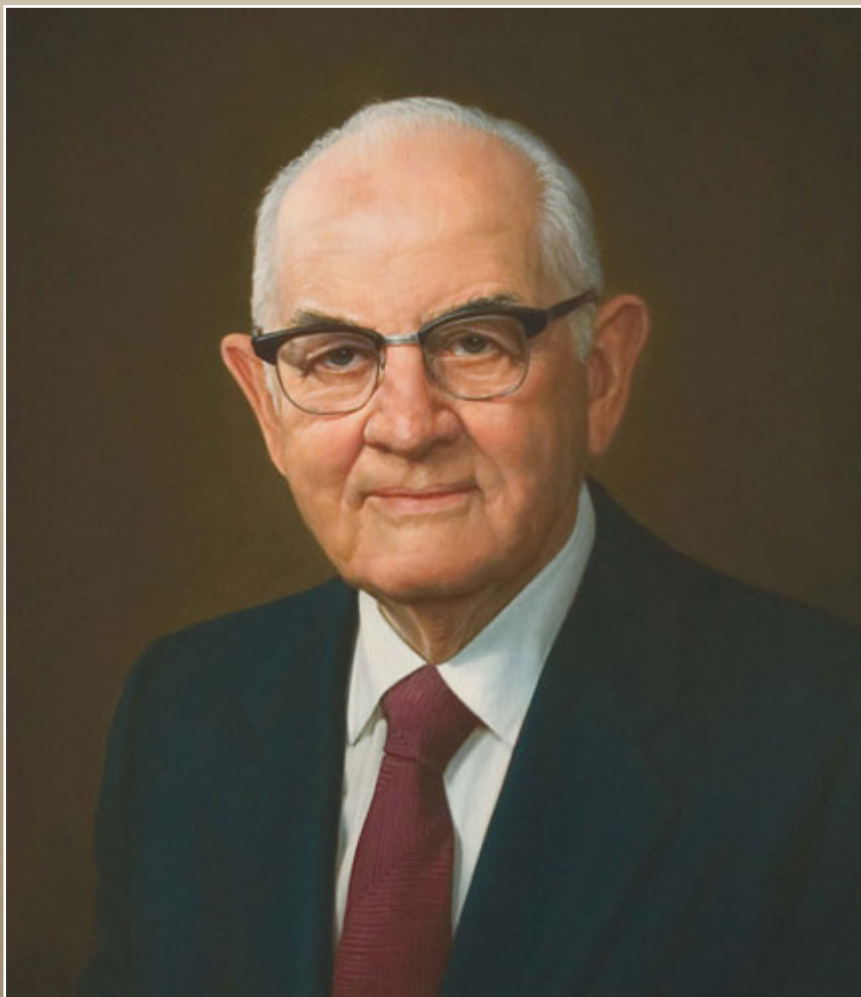

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ

СПЕНСЕР В. КІМБОЛ

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ
СПЕНСЕР В. КІМБОЛ

Видано
Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта

Будемо вдячні за зауваження і пропозиції щодо цієї книги. Будь ласка, надсилайте їх на адресу: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA. Адреса електронної пошти: cur-development@ldschurch.org

Будь ласка, вкажіть своє ім'я та прізвище, адресу, приход і кіл. Не забудьте зазначити назву книги. Викладіть ваші зауваження і пропозиції щодо сильних її місць і того, що в ній можна поліпшити.

© 2006 by Intellectual Reserve, Inc.

Усі права застережено

Printed in Germany

Текст англійською мовою затверджено: 8/00

Затверджено на переклад: 8/00

Назва оригіналу: *Teachings of Presidents of the Church:*

Spencer W. Kimball

Ukrainian

Зміст

Назва розділу	Сторінка
Вступ	v
Короткий хронологічний виклад подій його життя.	xi
Життя і священнослужіння Спенсера В. Кімбола	xv
1 “Щоб жив я в небесах”.	1
2 Трагедія чи доля?	13
3 Ісус Христос: мій Спаситель, мій Господь	25
4 Диво прощення	37
5 Молитва—перепустка до духовної сили	51
6 Відкриття для себе Писань	64
7 Особисте свідчення	74
8 Безкорисливе служіння	85
9 Прощати іншим від усього серця	96
10 Укріплення себе проти впливу зла	111
11 Заощадливе життя: застосування принципів самостійності і підготовленості	123
12 Цілісність	133
13 Слухняність, породжена вірою в Бога	145
14 “Хай не буде тобі інших богів передо Мною!”	155
15 Ми маємо бути благоговійним народом	165
16 Суботній день—приємність	177
17 Закон цнотливості	191
18 Благородний, щасливий, успішний шлюб	203
19 Зміцнення наших сімей	217
20 Жінки Церкви.	230
21 Пророк Джозеф Сміт	243
22 Одкровення: “Безперервна мелодія і громоподібний заклик”	253
23 Пастирі отари	267
24 Ділитися євангелією	275
Перелік ілюстрацій	289
Алфавітний покажчик	291

Spencer W. Ambell

Вступ

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів започаткували серію *Учення Президентів Церкви*, щоб допомогти вам поглибити розуміння відновленої євангелії і наблизитися до Господа через учення пророків останніх днів. По мірі того, як Церква видаватиме нові книги цієї серії, ви будете збирати для свого дому колекцію євангельських книг.

До цієї книги включено вчення Президента Спенсера В. Кімбола, який служив Президентом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів з 30 грудня 1973 р. до 5 листопада 1985 р.

Самостійне вивчення

Опрацьовуючи вчення Президента Кімбола, прагніть отримати натхнення Духа. Пам'ятайте обіцяння Нефія: “Бо той, хто старанно шукає, знайде; і таємниці Бога відкриються перед ними, силою Святого Духа” (1 Нефій 10:19). Починайте вивчення з молитви і під час читання продовжуйте молитися в серці.

Наприкінці кожного розділу ви побачите кілька запитань і посилання на Писання, що допоможуть вам зрозуміти вчення Президента Кімбола і застосувати їх у житті. Можливо, вам варто буде продивитися ці запитання і посилання, перш ніж читати весь розділ.

Також візьміть до уваги такі пропозиції:

- Шукайте ключові слова і фрази. Якщо ви натрапили на слово, якого не розумієте, зверніться до тлумачного словника або іншого джерела, щоб краще зрозуміти його значення.
- Обмірковуйте значення вчень Президента Кімбола. Ви можете позначати окремі слова і речення, що торкнулися розуму і зворушили серце.

- Пригадайте про свій життєвий досвід, що перегукується з ученнями Президента Кімбола.
- Розмірковуйте, як учення Президента Кімбола стосуються вашого життя. Шукайте, як вони пов'язані з вашими турботами чи запитаннями. Приймайте рішення стосовно того, що саме ви будете робити у зв'язку з вивченням.

Викладання за цією книгою

Ця книга може бути використана для викладання вдома або на церковних зборах. У цьому вам допоможуть подані далі настанови.

Зосереджуйтеся на словах Президента Кімбола і Писаннях

Господь заповідав, щоб ми не навчали “нічого, крім того, що пророки і апостоли написали, і того, що навчає [нас] Утішитель через молитву віри” (УЗ 52:9).

Ваше завдання—допомогти іншим зрозуміти євангелію з учень Президента Кімбола та Писань і жити за нею. Не відкладайте цю книгу і не готуйте уроки за іншими матеріалами. Приділяйте значну частину уроку читанню вчень Президента Кімбола з цієї книги та обговоренню їхнього значення і застосування.

Заохочуйте учнів вивчати розділи вдома і брати цю книгу до Церкви. Якщо вони робитимуть це, то будуть більш готовими брати участь в уроці й наставляти одне одного.

Прагніть керуватися Святим Духом

Молячись про допомогу і ретельно готуючись, ви відчуєте, як Святий Дух скеровує ваші зусилля. Він допоможе вам звернути особливу увагу на ті частини в кожному з розділів, що спонукатимуть людей розуміти євангелію і жити за нею.

Викладаючи, моліться в серці, щоб сила Духа супроводжувала ваші слова й обговорення на уроці. Нефій казав: “Коли людина говорить силою Святого Духа, сила Святого Духа доносить це до сердець дітей людських” (2 Нефій 33:1; див. також УЗ 50:13–22).

Готуйтеся до викладання

Розділи в цій книзі були укладені у спосіб, який допоможе вам готуватися до викладання. Також візьміть до уваги наведені далі пропозиції.

1. *Вивчіть розділ.* З молитвою уважно прочитайте розділ і переконайтеся, що ви розумієте вчення Президента Кімбола. Ви будете викладати більш щиро і з більшою силою, якщо його слова вплинуть особисто на вас (див. УЗ 11:21). Читаючи, пам'ятайте про потреби тих, кого ви будете навчати. Ви можете позначити ті уривки, які, на ваш погляд, корисні для них. Зверніть увагу на підзаголовки в розділах, набрані жирним шрифтом. Вони окреслюють основні моменти в розділі.
2. *Вирішіть, які саме частини будете викладати.* В кожному розділі вміщено більше матеріалу, ніж вам буде під силу викласти за одне заняття. Замість того, щоб намагатися розглянути весь розділ, з молитвою виберіть ті частини, які, на вашу думку, будуть найбільш корисними для ваших учнів.
3. *Вирішіть, як розпочати урок.* Щоб викликати зацікавленість на початку уроку, ви можете поділитися особистим досвідом або попросити присутніх прочитати історію з передмови до розділу, або ж показати ілюстрацію до розділу. Потім ви можете запитати: “Що ця історія (або ілюстрація) говорить про тему уроку?” Іншими варіантами початку уроку можуть бути читання уривку з Писань, цитата з розділу або спів гімну. Ще одна корисна ідея—розповісти присутнім про основні тези з уроку.
4. *Вирішіть, як сприяти обговоренню.* На нього у вас повинна піти більша частина уроку. Продивіться пропозиції щодо проведення змістовних обговорень на сторінках viii–ix цієї книги. Ви можете вибрати запитання з рубрики “Пропозиції для вивчення та обговорення”, вміщені наприкінці кожного розділу. Ви можете підготувати власні запитання. Ставте такі запитання, які б допомогли вашим учням:
 - шукати матеріал, що викладається; (такі запитання допомагають учням шукати і знайомитися з конкретною

інформацією в ученнях Президента Кімбола. Наприклад, вибравши певну цитату, ви можете спитати: “Які слова чи фрази в цьому уривку є ключовими?” або: “Якої теми стосується ця цитата?”)

- замислюватися над значенням; (такий вид запитань допоможе учням краще зрозуміти вчення Президента Кімбола. Наприклад: “Чому, на вашу думку, це вчення є важливим?”, “Які думки чи почуття у вас виникають, коли читаєте ці слова?” або: “Що це вчення означає особисто для вас?”)
- ділитися досвідом; (ці запитання заохочують учнів пов’язувати слова Президента Кімбола з чимось зі свого власного життя. Наприклад: “Які у вашому житті траплялися випадки, пов’язані з цими словами Президента Кімбола?”)
- застосовувати вивчене; (ці запитання допоможуть учням замислитися над тим, як вони можуть жити згідно з ученнями Президента Кімбола. Наприклад: “До чого саме нас заохочує Президент Кімбол? Як ми можемо практично зробити те, що він сказав?”)

5. *Вирішіть, як завершити урок.* Ви можете коротко підсумувати урок або попросити одного чи кількох учнів зробити це. За підказкою Духа свідчіть про обговорювані вчення. Ви також можете запросити інших поділитися своїм свідченням. Заохочуйте учнів прислухатися до спонукань Святого Духа.

Готуючись до викладання, ви можете продивитися ідеї з посібника *Навчати—немає покликання величнішого* (36123), частина Б, розділи 14, 16, 28 та 29, або *Посібника для вчителя* (34595).

Проводьте змістовні обговорення

Подані далі настанови допоможуть вам заохочувати і проводити змістовні обговорення.

- Шукайте проводу Святого Духа. Він може спонукати вас ставити окремі запитання або запросити конкретних людей до участі в обговоренні.

- Допомагайте учням зосереджуватися на вченні Президента Кімбола. Просіть їх зачитувати його слова, започатковуючи, таким чином, обговорення та відповідаючи на запитання. Повертайте обговорення у відповідне русло, якщо воно починає відхилятися від теми або переходить у площину гіпотетичних припущень чи суперечок.
- Якщо це доречно, діліться досвідом, що стосується вчень у цьому розділі.
- Заохочуйте учнів ділитися своїми думками, ставити запитання і навчати одне одного (див. УЗ 88:122). Наприклад, ви можете попросити їх прокоментувати щось сказане іншими або переадресувати запитання кільком учням.
- Не хвилюйтеся, якщо після поставленого вами запитання запанувала тиша. Часто вашим учням буде потрібен час, щоб поміркувати або щоб зазирнути у книгу, перед тим, як поділитися думками, свідченням або досвідом.
- Щиро вислуховуйте і намагайтеся зрозуміти зауваження кожного. Дякуйте за участь.
- Коли учасники обговорення діляться кількома ідеями, ви можете самі записати ці ідеї на дошці або попросити зробити це когось іншого.
- Шукайте різні способи залучення учнів до обговорення. Наприклад, ви можете попросити їх обговорити запитання в невеликих групах або зі своїм сусідом.
- Ви можете підійти до одного чи двох учнів задалегідь. Попросіть їх прийти на урок готовими відповісти на одне із запитань, які ви підготували.
- Не обривайте плідне обговорення лише тому, що бажаєте викласти весь підготовлений матеріал. Найважливіше, щоб учні відчували вплив Духа і зміцнювалися в рішучості жити за євангелією.

Інформація про джерела, цитовані в цій книзі

Учення Президента Кімбола в цій книзі є прямими цитатами з різних джерел. У цих витягах були збережені пунктуація,

написання, вживання великої літери й розбиття на абзаци оригіналу, окрім випадків, коли редакторські або типографічні зміни були зумовлені покращенням читабельності тексту. Саме тому ви можете звернути увагу на незначні випадки мовної непослідовності в тексті.

Крім того, Президент Кімбол часто вживав такі слова як *людина*, *чоловік* або *людство* стосовно всіх людей, і чоловіків, і жінок. Він часто вживав займенник *він* стосовно обох статей. Це було нормою для мови його доби. Незважаючи на розбіжності в цих мовних стилях та сучасних традиціях, учення Президента Кімбола стосуються як жінок, так і чоловіків.

Короткий хронологічний виклад подій його життя

Ця книга не є біографією. Це швидше добірка євангельських принципів, яких навчав Президент Спенсер В. Кімбол. Наведений далі хронологічний виклад є коротким історичним тлом для його життя та структурою для його учень. Він обходить увагою багато важливих подій і в церковній, і в світській історії. У хронології також не згадуються важливі події з особистого життя Президента Кімбола, зокрема, народження його дітей.

- 1895 р., 28 березня Спенсер Вуллі Кімбол народився у Солт-Лейк-Сіті, штат Юта, в сім'ї Ендрю Кімбола та Олівії Вуллі Кімбол.
- 1898 р., травень Переїздить із сім'єю до Тетчера, шт. Арізона, де батько протягом наступних 26 років очолює кіл Сент-Джозеф.
- 1906 р., 18 жовтня Помирає його мати.
- 1907 р., червень Батько одружується з Джозефін Клафф.
- 1914 р., жовтень Починає служіння місіонером повного дня в Місії центральних штатів у Сполучених Штатах. Його було покликано до Швейцарсько-Германської місії, але подорожі перешкодила Перша світова війна.
- 1916 р., грудень Відкликаний з місії повного дня. Невдовзі після цього вступає до Університету Арізони.
- 1917 р.,
16 листопада Одружується з Камілою Айрінг.

- 1918 р. Покликаний діловодом колу Сент-Джозеф. Займається банківською справою на посаді клерка й касира.
- 1923 р. Вступає до “Ротарі-клуб” — благодійної організації, членом якої він буде наступні 20 років, в тому числі і як керівник округу.
- 1924 р., 31 серпня Помирає його батько. Приблизно через тиждень під час реорганізації президентства колу Спенсера покликають другим радником. Його висвячено на первосвященника Президентом Гебером Дж. Грантом, сьомим Президентом Церкви.
- 1927 р. Стає головним керуючим ріелторської і страхової компанії “Кімбол-Грінхалл Ріелті енд Іншуранс”.
- 1938 р., 20 лютого Покликаний президентом колу Маунт-Грехем.
- 1943 р., 7 жовтня Висвячений на апостола Президентом Гебером Дж. Грантом.
- 1948 р. Страждає від тяжкої серцевої хвороби, видужує.
- 1950 р. Втрачає голос через важке захворювання гортані. Голос відновлено після благословення священства.
- 1957 р. Переживає операцію видалення ракової пухлини з гортані. Видалено одну з голосових зв’язок і половину іншої.
- 1969 р. Видано книгу *Диво прощення*.
- 1970 р. Стає діючим президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

- 1972 р., 12 квітня Переживає операцію на відключеному серці.
- 1972 р., 7 липня Стає президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів.
- 1973 р., 26 грудня Помирає Президент Гарольд Б. Лі.
- 1973 р., 30 грудня Стає Президентом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, маючи президента Н. Елдона Теннера як Першого радника і президента Меріона Г. Ромні як Другого радника в Першому Президентстві.
- 1974 р.,
19 листопада Освячує храм у Вашингтоні, округу Колумбія.
- 1975 р., 3 жовтня Починає відновлення Першого кворуму сімдесятників.
- 1976 р. Керує доповненням Дорогоцінної Перлини двома одкровеннями. Ці одкровення згодом були включені до Учення і Завітів як розділи 137 і 138.
- 1977 р., 24 серпня Освячує Польщу для роботи Церкви в майбутньому. Це був перший візит Президента Церкви на територію, що перебувала за [сумнозвісною] “залізною завісою”.
- 1978 р., 8 червня Разом зі своїми радниками в Першому Президентстві зачитує листа, що проголошує одкровення, за яким всі благословення священства доступні всім гідним членам Церкви, незважаючи на расу і колір шкіри.
- 1978 р., 30 жовтня Освячує храм у Сан-Паулу (Бразилія).
- 1979 р. Керує публікацією Біблії короля Джеймса у виданні святих останніх днів.

- 1979 р., 24 жовтня Освячує меморіальний сад Орсона Хайда в Єрусалимі.
- 1980 р. Керує запровадженням об'єднаного розкладу зборів, що включає причасні збори, збори священства приходу, збори Товариства допомоги, заняття Товариства молодих жінок, Недільної школи та Початкового товариства у 3-годинний блок в неділю, замість роздробленого розкладу протягом всього тижня.
- 1980 р., 27 жовтня Освячує Токійський храм (Японія).
- 1980 р.,
17 листопада Освячує храм у Сіетлі, шт. Вашингтон.
- 1981 р. Керує публікацією нового трикнижного видання з оновленою системою виносок та покажчиком.
- 1981 р., 23 липня Покликає Президента Гордона Б. Хінклі служити додатковим радником у Першому Президентстві.
- з 1981 р. до 1985 р. Керує освяченням 17 храмів.
- 1982 р., 3 жовтня Оголошено підзаголовок Книги Мормона: “Ще одне свідчення про Ісуса Христа”.
- 1982 р., 2 грудня Реорганізовує Перше Президентство: президент Меріон Г. Ромні як Перший радник і президент Гордон Б. Хінклі як Другий радник.
- 1984 р. Запроваджені президентства територій.
- 1985 р., 5 листопада Помирає в Солт-Лейк-Сіті, штат Юта.

Життя і священнослужіння Спенсера В. Кімбола

Одного осіннього вечора на початку ХХ ст. Орвілл Аллен зупинився біля будинку Ендрю Кімбола, щоб доставити туди гарбузи. Коли [Орвілл та Ендрю] розвантажували гарбузи, вони почули, як син Ендрю, Спенсер, який доїв у хліву корів, співає. Брат Аллен сказав Ендрю: “Хлопчик, мабуть, щасливий”. Ендрю відповів: “Так, він завжди щасливий. Він охайний і слухняний хлопчик, завжди робить те, що я його прошу. Я віддаю його Господові на Його служіння. Він стане великою людиною в Церкві”¹.

Пройшли роки підготовки, і Спенсер таки став великою людиною. Господь “готував не просто бізнесмена, чи громадського діяча, чи промовця, чи поета або музиканта, або вчителя—хоча він реалізував себе і в цьому. Він готував батька, патріарха сім’ї, апостола і пророка, президента для Своєї Церкви”².

Спадок

Сім’я Спенсера В. Кімбола має глибоке коріння у відновленій Церкві. Його діди з обох ліній були видатними людьми в ранній історії роботи останніх днів. Гебер Ч. Кімбол був покликаний до Кворуму Дванадцятьох Апостолів, коли кворум був організований в 1835 році. Згодом він понад два десятиліття служив Першим радником Президента Бригама Янга і був відданим слугою Господа протягом усього часу свого священнослужіння. Едвін Д. Вуллі, дід Спенсера по материнській лінії, був колишнім квакером з Пенсільванії, який прийняв євангелію за днів Джозефа Сміта. Він був шанованим єпископом у Долині Солоного озера. Він також час від часу служив керуючим приватними бізнес-справами Бригама Янга. Турбота єпископа Вуллі про нужденних і його безумовна відданість євангелії на довгі роки стали спадком для його нащадків.

Бабуся Спенсера Енн Еліс Гін Кімбол була “відданою жінкою, ... сором’язливою на людях, високою на зріст, з ясним обличчям, з серцем, небайдужим до слабких і хворих”³. Ендрю Кімбол був її третім сином. Інша бабуся Спенсера, Мері Енн Олпін Вуллі, була родом з Англії, і вона стала матір’ю одинадцятьох дітей, шосту з яких назвали Олівія.

Ендрю Кімбол одружився з Олівією Вуллі 2 лютого 1882 року в Солт-Лейк-Сіті, де вони й оселилися. Приблизно через три роки Ендрю отримав покликання залишити домівку і служити в місії Індіанських територій, розташований на території сучасного штату Оклахома. Після 2,5 років на місії повного дня він був покликаний очолити місію. Щоправда, нове покликання дозволяло йому жити вдома, отже, наступні 10 років він жив у Юті з сім’єю, а місією керував через листування та відрядження до того регіону.

Після 12 років служіння в місії Індіанських територій невдовзі прийшло нове покликання—цього разу завдання заселяти долину Гіла на півдні центральної частини Арізони. Там йому судилося стати президентом колу—Сент-Джозефського колу,—до якого входили поселення святих останніх днів у тій місцевості. У 1898 році Ендрю, Олівія та шестеро їхніх дітей (включаючи 3-річного Спенсера) зібрали свої пожитки і переїхали на 600 миль на південь від Солт-Лейк-Сіті.

Молодість

Спенсер Вуллі Кімбол народився 28 березня 1895 року. Він був шостою дитиною з одинадцятьох в сім’ї Ендрю Кімбола та його дружини Олівії.

Пригадуючи землю Арізони за часів його молодості, він писав: “Це була безводна місцевість, однак доволі плодovitа під руками наполегливих трудівників”⁴. Потім він згадував: “Ми жили на маленькій фермі на південному краї Тетчера, шт. Арізона. Наш будинок стояв на розі, а відкриті зору фермерські угіддя простягалися на південь і схід. За будинком був колодязь, помпа, вітряк, великий дерев’яний бак із запасом

Ендрю та Олівія Кімбол у 1897 році зі своїми дітьми (зліва направо): Рут, Гордоном, Еліс, Клер, Спенсером (на руках у Ендрю) та Делбертом.

води, майстерня, а ще трохи далі був величезний стіс. Далі стояли свинарники, загони, стоги сіна й стодоли”⁵.

Спенсер із самого дитинства засвоював важливі євангельські уроки від батьків. “Я пам’ятаю, як в дитинстві,—каже він,—ходив з матір’ю курною дорогою до будинку єпископа в той день, коли ми сплачували десятину—часто з тваринництва і плодів наших урожаїв. Коли ми йшли, я запитав: “Чому ми маємо відносити курячі яйця до єпископа?” Вона відповіла: “Тому що це яйця для десятини, а десятину для Небесного Батька приймає єпископ”. Потім моя мама розповідала, як щовечора, коли кури знесуть яйця, перше йде у маленький кошик, а наступні дев’ять—у великий”⁶.

Приклад відданого служіння Ендрю Кімбола дуже вплинув на Спенсера, який згодом казав: “Мої перші враження щодо роботи президента колу були спостереженнями за своїм батьком. Мені здається, що батько служив людям так, що [цим він] виконав благословення, дане йому Президентом Джоозефом Ф. Смітом, який пообіцяв, що мешканці долини Гіла “звертатимуться до нього як до батька”. Хоч я не впевнений,

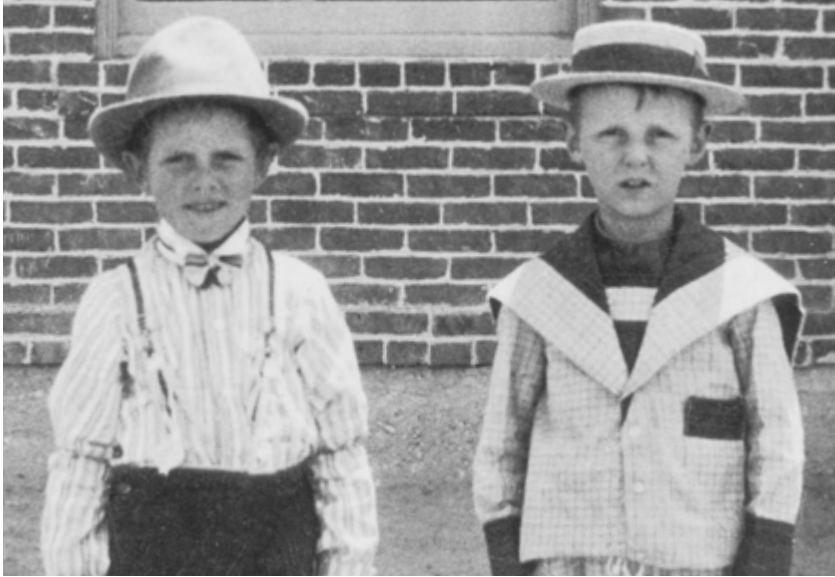
що тоді повністю оцінив його приклад, але ним був установлений стандарт, прагнути до якого варто кожному президенту колу”⁷.

Сім’я Кімболів жила скромно. “Ми не знали, що жили бідно,—пригадував Спенсер.— Ми вважали, що живемо досить непогано”⁸. Одяг або виготовлявся в домашніх умовах, або був не новий. Прості страви готувалися з м’яса та продуктів, вирощених на власній землі.

Спенсер допомагав з роботою на фермі. “Я вручну накачував воду, щоб поливати сад,—пригадував він,—а також навчився доїти корів, обрізати фруктові дерева, ремонтувати загорожу і все таке інше. У мене було двоє старших братів, які, як мені здавалося, завжди бралися за легку роботу, а мені залишали важку. Але я не скаржився. Це зробило мене сильним”⁹. Починаючи з 9-річного віку, Спенсер вивчав напам’ять Уложення віри, Десять заповідей і більшість гімнів з церковного збірника, і все це він робив, поки щодня доїв корів і напував коней.

Коли Спенсеру було 11, померла його мати. Це було одним з найбільших випробувань його дитинства. Він думав, що ж далі буде з сім’єю. “Але тоді я зрозумів,—казав він,—як розумів багато разів відтоді, що людина може пережити майже все”¹⁰. З часом Ендрю Кімбол одружився знову, і Джозефін Клафф стала мачухою Спенсера. “Джозі”, як її називали друзі, не могла повністю зайняти місце Олівії в житті Спенсера, але її вправність і терпіння стабілізували життя сім’ї Кімбол.

У дитинстві Спенсер не тільки навчився багато працювати на неродючій землі, але й здобув ті навички, що підготували його до більш важливих справ у його житті. Він навчився співати і диригувати і в 15 років був призначений хормейстером колу. Хоч у нього були, як він казав, “короткі й товсті пальці”¹¹, він зайнявся вивченням сольфеджіо та грою на фортепіано. Він удосконалювався, доки не навчився грати гімни, і навіть грав у маленькому оркестрі. Через багато років після того він підміняв старійшину Гарольда Б. Лі як акомпаніатора на щотижневих зборах Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

Маленький Спенсер В. Кімбол (зліва) з другом дитинства Кларенсом Нейлором.

Спенсер пішов до школи трохи пізніше, ніж більшість дітей, про що йдеться в цій розповіді. “Мати Спенсера вважала, що діти недостатньо дорослі, щоб іти до школи до семи років, тож коли Спенсер почав навчатися, він відставав на рік від інших дітей. Опівдні він, зазвичай, бігав за три квартали, що відділяли школу від його дому, щоб накачати води для тварин, погодувати свиней і пообідати. Одного дня його мати сказала: “Що ти робиш вдома на перерві? Полудень ще не настав”. Він у паніці побіг до школи і побачив, що його однокласники вже сидять за партами після короткої перерви. Всі засміялися, крім учителя, який з цієї нагоди сказав класові, що Спенсер за успішністю був попереду всіх інших учнів у другому класі, отже, його буде переведено до класу його ровесників”¹².

Завершивши середню школу, Спенсер вступив до церковної Академії долини Гіла. Там він весь час отримував хороші оцінки, займався спортом і обіймав посади в шкільному колективі.

Спенсер також набував досвіду в Церкві і майже ніколи не пропускав збори. Для нього виконання обов’язків у священстві

було пріоритетним, як про це свідчить наведена далі розповідь. “До обов’язків дияконів входило щомісяця, перед днем посту, запрягати коня й візок і рухатися від будинку до будинку, збираючи пожертвування для бідних Церкви. Після всього вони відвозили зібране єпископу: посудини з фруктами, борошном, гарбузами й кабачками, медом, іноді півдолара дріб’язком або десь так. Ендрю з таким захопленням учив свого сина цього обов’язку, що ніщо не могло завадити Спенсеру займатися збиранням в той день. Кінь і візок Кімбола ніколи не був надто зайнятим, щоб його не можна було використовувати для справ кворуму дияконів. Якщо інший хлопець, призначений допомогти Спенсеру збирати пожертвування, не приходив, той ішов сам і робив роботу”¹³.

Окрім виконання обов’язків по дому, школі та Церкві, Спенсер працював секретарем у свого батька. Ендрю писав багато листів—в середньому по шість на день. Спенсер писав під диктовку, а потім друкував листи.

Все це на початку життя Спенсера навчило його цінності роботи. Це був урок, який він пам’ятав і викладав усе своє життя. Через роки, вже коли він був 70-річним апостолом, траплялися дні, коли він був фізично виснаженим. Одного такого дня він написав: “Зранку я почувався жалюгідно, і навіть подумав, чи переживу сьогоднішній день... Але я заразився своєю роботою і забув про себе. День вийшов удалим”¹⁴.

Місіонерське служіння

У 1914 році Спенсер закінчив Академію долини Гіла, сподіваючись вступити до Університету Арізони восени. Однак на церемонії випуску Ендрю Кімбол оголосив, що Спенсера буде покликано на місію.

Готуючись до місії, Спенсер вирушив працювати до містечка Глоуб, шт. Арізона, робітником на маслоробню. Тут він уперше жив за межами поселень святих останніх днів у долині Гіла. Він побачив, що може спілкуватися з людьми, чії норми не зовсім узгоджувалися з його нормами, не йдучи на поступки щодо цих норм. Він завоював повагу своїх

співробітників. Наприкінці літа начальник Спенсера, який любив палити сигари і не був святим останніх днів, влаштував для нього прощальну вечірку і подарував гравійований золотий годинник.

З жовтня 1914 року до грудня 1916 року Спенсер служив місіонером повного дня в місії Центральних штатів, штабквартира якої знаходилася в Індепенденсі, шт. Міссурі. Це був той самий район, де служили його батько, мачуха й один зі старших братів.

Служіння на місії повного дня було для старійшини Кімбола періодом розвитку. Він долав фізичні випробування. Президент місії дав старійшинам завдання шукати їжу і притулок у тих, кому вони проповідували. Через це старійшина Кімбол провів багато важких ночей у маленьких хатинках у лісах Міссурі, ділячи постіль з блохами і клопами, поки комарі гуділи над вухом. Було багато голодних днів, а коли йому перепадала їжа, він з'їдав усе, що було поставлено перед ним.

Ходіння від дверей до дверей було важкою і малоуспішною працею. Розповідають історію про незвичний підхід, який одного разу застосував старійшина Кімбол.

“Проповідуючи по домівках у Сент-Луїсі, через напіввідчинене вікно в одному будинку він помітив піаніно і сказав жінці, яка вже була ладна гримнути дверима перед його носом: “У вас гарне піаніно”.

“Так, ми щойно його придбали”,—знітившись, відповіла жінка.

“Воно марки “Кімбол”, чи не так? Мене теж так звати. Я міг би зіграти для вас пісню, вона вам може сподобатися”.

Здивувавшись, вона відповіла: “Звичайно, заходьте”.

Спенсер сів на стільчик, заграв і заспівав пісню “У небеснім світлім краї”.

Наскільки Спенсеру було відомо, вона так і не приєдналася до Церкви, але не тому, що він не доклав зусиль”¹⁵.

Місія Спенсера доповнила те, що йому вже дало виховання в Арізоні: віру в Господа, уміння працювати, відданість, смиренне служіння і жертвування.

Шлюб і сім'я

Влітку 1917 року, приблизно через сім місяців після повернення Спенсера Кімбола з місії додому, він помітив оголошення в місцевій газеті. Каміла Айрінг, яка переїхала з сім'єю в долину Гіла в 1912 році, викладатиме внутрішню економіку в Академії долини Гіла. Коли Спенсер декілька разів прочитав замітку, то вирішив, що одного дня одружиться з Камілою Айрінг. Він “випадково” познайомився з нею на автобусній зупинці поблизу Академії і зав'язав розмову. Він сів з нею в автобус, де вони продовжували розмовляти, й отримав дозвіл, щоб зателефонувати їй.

Матері Каміли молодий Спенсер Кімбол дуже сподобався. Вона запрошувала його на вечерю щоразу, коли він приходив у гості до Каміли. І брат Айрінг, який дуже суворо ставився до якостей шанувальників його дочки, не заперечував. Через 31 день Спенсер став своїм у будинку Айрінгів. Пара вирішила одружитися, але їхні плани були порушені Першою світовою війною. Спенсер був змушений залишатися в Тетчері і чекати на можливий призов до армії, тож вони не могли вирушити у довгу подорож до храму в Юті. Вони одружилися за законом штату 16 листопада 1917 р., але з нетерпінням чекали якнайшвидшого храмового запечатування. Цієї мети вони досягли наступного червня у Солт-Лейкському храмі.

У Спенсера і Каміли народилося четверо дітей: троє синів і дочка (Спенсер ЛіВен, Ендрю Айрінг, Едвард Лоуренс та Олівія Бет). Батьки створили оточення, в якому їхні діти не тільки відчували любов і підтримку, а довірену можливість особисто приймати рішення. Один з їхніх синів згадував:

“Коли діти виступали в школі, Церкві або десь іще, мої батьки завжди були присутні навіть ціною особистої жертви. Вони завжди показували свій інтерес і те, що пишаться нами.

У нашій сім'ї панував дух співпраці, а не владарювання. Найвища відповідальність за наші вчинки була покладена на нас. Наші батьки могли заохочувати і спрямовувати, але не наказувати”.

Каміла Айрінг і Спенсер В. Кімбол незадовго до свого одруження.

Той самий син говорив далі про свого батька:

“Я не знаю людину більш великодушну, ніж мій батько. Він добрий і уважний, іноді до нестями. Діти часто думають про батьків як про могутні владні постаті, що не мають звичайних потреб. Але я знаю, наскільки мій батько цінував щирий комплімент або слово подяки. І жодний вияв вдячності чи ніжності [від сторонніх людей] не означав для нього стільки, скільки такий самий вияв від сім’ї.

Я знаю, що ніщо не дає йому більшого задоволення (крім почуття, що Господь схвалює його роботу), ніж бачити, як його сім’я іде за ним, прагнучи вести праведне життя.

Якби я міг вибрати, хто судитиме мене в останній день, я б не вибрав жодної іншої людської істоти, крім мого батька”¹⁶.

Професійне життя, церковні покликання і служіння суспільству

Одружившись з Камілою і маючи обов’язок утримувати сім’ю, Спенсер почав своє професійне життя банківським клерком. З роками він перейшов з банківської сфери до

страхування життя і бізнесу з нерухомістю. Економічні потрясіння під час Великої депресії (1929–1939 рр.) завдали великих втрат бізнесу Спенсера, але його сім'я змогла перечекати це випробування.

У 1924 році помер батько Спенсера, прослуживши майже три десятиліття президентом колу. Коли Президент Гебер Дж. Грант, сьомий Президент Церкви, відповідно реорганізував президентство колу, 29-річного Спенсера було покликано служити другим радником.

Крім сімейного життя, професійних започаткувань і церковного служіння, Спенсер був активним громадським діячем. Він сприяв заснуванню першої місцевої радіостанції. Він був активним членом благодійної організації “Ротарі-клуб”, згодом зайнявши посаду губернатора округу.

У 1938 році Сент-Джозефський кіл було розділено, а Спенсера покликали бути президентом нового колу Маунт-Грехем. Стурбований тим, що хтось із тих, кого його покликали очолити, може приховувати в собі недобрі почуття до нього, Спенсер і Каміла відвідали всіх, хто міг мати такі почуття, щоб “розставити крапки над ‘і’”¹⁷.

У вересні 1941 року, коли він служив президентом колу, місто накрила страшна повінь. Тривалі дощі підняли рівень річки Гіла на такий рівень, що вона розлилася вулицями кількох поселень. Будинки і ферми були змиті з лиця землею водою. Мешканцям, а переважно це були члени Церкви, потрібна була допомога. Почувши про лихо, Спенсер склав у машину продукти з церковних запасів і поїхав до міст, що постраждали від повені. Він організував прання брудного одягу. Він допомагав фермерам знайти зерно для годування худоби. Незабаром прийшли вантажівки з провіантом і одягом. За тиждень ті, хто найбільше постраждав від повені, вже були на шляху відновлення. Члени Церкви продемонстрували неперевершену щедрість. Спенсер керував оцінкою потреб і розподілом ресурсів. Під час усього цього він залишався у близькому контакті зі старійшиною Гарольдом Б. Лі з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, серед обов'язків якого була програма благополуччя.

Апостол

8 липня 1943 року президент Дж. Рубен Кларк молодший з Першого Президентства зателефонував Спенсеру додому. Він сказав, що Спенсера покликано зайняти одне з двох вільних місць у Кворумі Дванадцятьох Апостолів. На це Спенсер відповів: “О, Брате Кларк! Це не я! Ви ж несерйозно?! Тут, мабуть, якась помилка. Я таки, мабуть, неправильно вас почув. Це видається мені абсолютно неможливим. Я такий слабкий, незначний, обмежений і нездібний”¹⁸. Спенсер запевнив президента Кларка, що на покликання від Господа може бути лише одна відповідь, але його готовність служити не одразу подолала його почуття невідповідності й негідності.

Ці почуття підсилилися в наступні кілька днів, коли Спенсер майже не спав. У місті Боулдер, шт. Колодаро, у гостях у свого сина, він одного ранку пішов на пагорби. Коли він піднімався все вище і вище, то розмірковував про значення апостольського чину. Його мучила думка, що він може не достойний цього, що його покликання могло бути якоюсь помилкою. За цей час він підійшов до верхівки гори, якою сховався, і там віддав молитви й розмірковуванню. “Як я молився!—згадував він.— Як я страждав! Як ридав! Як боровся в душі!” Посеред цього страждання він згадав про свого діда Гебера Ч. Кімбола та “велику роботу, яку він виконав”. Знання про це заспокоїло серце Спенсера. “Почуття спокою і впевненості зійшло на мене, невпевненість і сумніви відступили. Здавалося, наче великий тягар було знято. Я сидів у безмовній тиші, споглядаючи прекрасну долину і дякуючи Господу за заспокоєння і обнадійливу відповідь на мої молитви”¹⁹. 7 жовтня 1943 року, у віці 48 років Спенсера В. Кімбола було висвячено на апостола.

Служіння старійшини Кімбола в Кворумі дванадцятьох тривало три десятиліття. За цей час він багато подорожував, зміцнюючи членів Церкви і допомагаючи в поширенні царства. За особливим дорученням Президента Джорджа Альберта Сміта старійшина Кімбол особливо опікувався нащадками пророка Легія з Книги Мормона—корінними

Кворум Дванадцятьох Апостолів у 1958 році. Зліва направо стоять: Делберт Л. Стейплі, Меріон Г. Ромні, Леґранд Річардс, Річард Л. Еванс, Джордж К. Морріс та Х'ю Б. Браун. Зліва направо сидять: Джозеф Філдінг Сміт, Гарольд Б. Лі, Спенсер В. Кімбол, Езра Тефт Бенсон, Марк Е. Пітерсон та Генрі Д. Мойл.

народами Північної, Центральної та Південної Америки. Він був голосом захисту їхніх інтересів і в старших кворумах Церкви, і серед членів Церкви загалом. Він засуджував усі расові упередження й пригноблення бідних.

У своїх проповідях старійшина Кімбол міг бути і поетичним, і відвертим. Він часто виступав на делікатні теми практичного характеру, що турбували пересічних членів Церкви. Крім численних виступів, він написав книгу *Диво прощення (The Miracle of Forgiveness)*. Ця книга була написана на основі багатого досвіду старійшини Кімбола як апостола у спілкуванні з тими, хто вчинив серйозні гріхи. У книзі він окреслював, чого від нас чекає Господь, наш божественний потенціал і шлях, яким ми маємо йти, щоб покаятися і відчутти впевненість в цілковитому божественному прощенні. Старійшина Кімбол свідчив читачеві, що Господь милостивий і що Він пробачить тим, хто щиро покається.

Проблеми із здоров'ям

За своє життя Спенсер В. Кімбол переніс багато різних травм і хвороб. Дві проблеми із здоров'ям були особливо серйозними у період його служіння апостолом. Перша хвороба залишила тривалий слід, який позначався щоразу, коли старійшина Кімбол говорив. Наприкінці 1956 року він відчув хрипоту в голосі. Діагноз: рак гортані. Внаслідок операції, проведеної в липні 1957 року, було видалено одну голосову зв'язку і частину іншої. Через це він мусив дати голосу відпочити, щоб досягти якнайповнішого видужання. Безсонними ночами старійшина Кімбол думав, чи зможе ще колись говорити.

Через шість місяців після операції лікарі заявили, що гортань старійшини Кімбола вилікувана. Старійшина Бойд К. Пекер з Кворуму Дванадцятьох Апостолів пригадував, як старійшина Кімбол з гумором говорив слухачам про свій новий голос:

“Тоді настав час випробувати. Чи міг він говорити? Чи міг він проповідувати?”

Для першого виступу він поїхав додому [до Аризони]. Там на конференції Сент-Джозефського колу ... він підійшов до трибуни.

“Я повернувся сюди,—сказав він,—щоб бути серед своїх людей. У цій долині я був президентом колу”. Можливо, він гадав, що якщо виникне проблема, тут він буде серед тих, хто найбільше любить його і хто зрозуміє.

Дуже відчувалася любов. Напруга цього драматичного моменту була скинута, коли він продовжив: “Я мушу розповісти вам, що зі мною сталося. Я поїхав на Схід і потрапив там у пазурі горлорізів”. Що він потім говорив, не мало значення. Старійшина Кімбол повернувся!”²⁰

Його новий голос був тихим, глибоким і скрипучим. То був, за словами старійшини Пекера, “тихий, переконливий, приємний голос, набутий голос, привабливий голос, голос, ... який любили святі останніх днів”²¹.

Старійшина Кімбол також пережив серйозні проблеми із серцем. Ставши апостолом, він переніс кілька серцевих нападів. У 1972 році, коли служив діючим президентом Кворуму дванадцятьох, він переніс дуже ризиковану операцію. Тоді кардіохірургом Президента Кімбола був доктор Рассел М. Нельсон. Згодом, уже як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, старійшина Нельсон пригадував, що сталося під час тієї операції: “Я ніколи не забуду того почуття, коли його серце знову забилося, підстрибуючи від сили й енергії. Тієї самої миті Дух повідомив мені, що цей особливий пацієнт житиме, щоб стати пророком Бога на землі”²².

Президент Церкви

Вночі 26 грудня 1973 року раптово помер Президент Гарольд Б. Лі, 11-й Президент Церкви. Згідно з порядком апостольського наступництва в Церкві 30 грудня 1973 року Спенсер В. Кімбол, старший член Кворуму дванадцятьох, став Президентом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Це було несподіванкою для членів Церкви, а особливо для президента Кімбола. Його було висвячено на апостола через 2,5 роки після Гарольда Б. Лі. Враховуючи, що президент Кімбол був на чотири роки старший президента Лі і що, начебто, мав гірше здоров'я, президент Кімбол очікував, що не доживе до того, щоб стати наступником президента Лі. Як він згодом описував: “Я був абсолютно впевнений, що коли настане мій час, я помру президентом Дванадцятьох. Я сказав на похороні Президента Лі, що ніхто так не молився палкіше, як я і сестра Кімбол, за його одужання, коли він був хворий, і за його довголіття, коли він був здоровий”²³.

Президент Кімбол був підтриманий членами Церкви на квітневій Генеральній конференції 1974 року. Він не прагнув цієї посади, але Господь обрав його бути Його пророком, провидцем і одкровителем і вести Його Церкву і царство на землі.

У ході тієї квітневої Генеральної конференції, під час зборів для керівників Церкви, Президент Кімбол звернувся з промовою на тему місіонерської роботи. Старійшина Уільям

Президент Спенсер В. Кімбол, в центрі, зі своїми радниками в Першому Президентстві (з 1973 по 1981 рік): президенти Н. Елдон Теннер (зліва) та Меріон Г. Ромні (справа).

Грант Бангертер, згодом член Президентства сімдесятників, служив у той час регіональним представником і був присутнім на тих зборах. Пізніше він пригадував зміст слів Президента Кімбола:

“Ми зрозуміли, що Президент Кімбол відчиняв духовні вікна і запрошував нас підійти і подивитися разом з ним на плани вічності. Здавалося, ніби він підняв завісу, що прикривала

задум Всемогутнього, й запрошував нас разом поглянути на мету евангелії та майбутнє її проповідування.

Я сумніваюся, що будь-яка людина, присутня на тих зборах, колись забуде ту подію. Я сам відтоді майже не читав виступ Президента Кімбола, але суть сказаного настільки сильно закарбувалася в моїй свідомості, що я можу повторити більшість змісту цієї самої миті напам'ять.

Дух Господа був з Президентом Кімболом і Він линув від нього до нас немов щось відчутне на дотик, що водночас було і зворушливо, і вражаюче. Він представив нашим очам славетне бачення”²⁴.

Той виступ Президента Кімбола був основною темою його служіння в ролі Президента Церкви:

“Мої брати, мені цікаво, чи робимо ми все можливе. Чи задоволені ми своїм підходом до того, як навчаємо світ? Ми вже проповідуємо 144 роки. *Чи готові ми йти ширшим кроком? Розширити своє бачення?*

Брати, я не маю ілюзій, мовляв це легка і безтурботна справа або що її можна здійснити за один день, але я маю віру в те, що *ми можемо просуватися вперед і робити це набагато швидше, ніж робимо зараз.*

Я гадаю, що якщо всі ми будемо одного розуму, одного серця й однієї мети, ми зможемо просунутися і змінити своє враження, що нібито “справи у нас ідуть доволі непогано. Тож не треба розхитувати човен”²⁵.

Так розпочалося дивовижне десятиліття розвитку і перемін. Хоча основний наголос стояв на місіонерській роботі, членам Церкви незабаром стало зрозуміло, що Президент Кімбол не був зацікавлений в стагнації в будь-якій сфері праведних починань.

Місіонерська робота

Президент Кімбол прагнув відчинити двері для проповідання евангелії народам. Розділення, спричинені так званою “холодною війною” між демократичними урядами та комуністичними, заважали проповідуванню в багатьох країнах Європи та Азії. Крім того, політика Церкви стосовно

висвячення у священство обмежувала місіонерську роботу в Африці, деяких частинах Південної Америки та на Карибських островах. Президент Кімбол шукав будь-які можливості для географічного розширення Церкви.

У той же час він наголошував, що можливості для навчання народів залежали від готовності членів Церкви скористатися цими можливостями. Для гідних і підготовлених юнаків місіонерське служіння мало бути не питанням бажання чи небажання, а божественним обов'язком і можливістю. Цей обов'язок покладався на юнаків, де б вони не жили. Молоді жінки також могли служити місіонерами, але не перебували під такою ж відповідальністю, як юнаки. Крім того, заохочувалися до місіонерської роботи літні подружні пари. Коли Спенсер В. Кімбол розпочав своє служіння в ролі Президента Церкви, по світу служило 17 тисяч місіонерів повного дня. Коли він помер через 12 років, ця цифра виросла до майже 30 тисяч. Інтенсифікація місіонерської роботи принесла вагомий результат: кількість членів Церкви виросла з 3,3 мільйонів до майже 6 мільйонів.

Виступаючи перед групою юних членів Церкви в 1975 році, Президент Кімбол сказав: “Чи знаєте ви, що Господь зробив для вас, юнаки? Ви гарні молоді люди. Ви виглядаєте сильними, здоровими і щасливими. Хто дав вам здоров'я? Хто дав вам очі? Хто дав вам вуха? Хто дав вам голос? Ви коли-небудь замислювалися над цим? Хтось таки мав дати вам ці безцінні скарби”.

Потім він розповів про свою операцію на гортані й те, як це залишило йому лише частину його голосу. Він продовжував: “Дозвольте мені спитати, хто б із вас був готовий відмовитися від свого голосу? Ви придбали його чи обміняли? Чи хтось дав вам його? Чи не Господь дав вам голос, щоб ви могли висловлюватися? Тоді чому ви не йдете у світ і не розповідаєте світові найвеличнішу історію, і не розповідаєте людям, що істину було відновлено, що Господь відновлював пророків від Адама і дотепер і що ви самі маєте святе священство, яке будете звеличувати в усі дні вашого життя? Розкажіть про це світові! Це потрібно йому!

Тож я знову запитую вас: хто дав вам ваш голос? Навіщо? Аби ви тільки могли співати, розмовляти чи веселитися з людьми? Чи ж Він дав вам ваш голос, щоб ви могли навчати євангелії?

Я гадаю, що нам краще було б поїхати на місію, чи не так? Кожному гідному хлопцеві”²⁶.

Храмова робота

Як Президент Церкви Спенсер В. Кімбол спостерігав за значним збільшенням темпів будівництва храмів. На початку його священнослужіння було 15 діючих храмів. Коли він помер приблизно через 12 років, ця цифра зросла до 36—більше ніж подвоїлася. Президент Гордон Б. Хінклі, другий радник у Першому Президентстві, свідчив: “Це прагнення щодо будівництва храмів було дано й Президенту Кімболу як одкровення від Господа”²⁷.

Стосовно храмової роботи Президент Кімбол казав: “Настане день і він вже не за горами, коли всі храми на цій землі будуть працювати вночі і вдень. І працівники в них будуть трудитися ніч і день через важливість роботи і великої кількості людей, які спочивають у вічності і які молять про благословення і потребують благословень, що можуть бути дані їм”²⁸.

Управління Церквою

У 1975 та 1976 рр. Президент Кімбол керував реорганізацією та розгалуженням церковного урядування, щоб іти в ногу зі зростанням Церкви. В процесі розгортання організації та обов’язків Генеральних авторитетів було відтворено Перший кворум сімдесятників, який за станом на жовтень 1976 року складався з 39 братів. “З цим кроком,—пояснював Президент Кімбол,—три верховні кворуми Церкви, визначені одкровеннями: Перше Президентство, Кворум дванадцятьох і Перший кворум сімдесятників були розставлені на свої місця, як це відкрив Господь. Це дозволить ефективно справлятися з нелегким поточним навантаженням і готуватися до масштабнішого розгортання та прискорення цієї роботи в очікуванні того дня, коли Господь повернеться, щоб безпосередньо керувати

Своєю церквою і царством”²⁹. Це одкровення від Господа Його пророку привело відтоді до інших змін в управлінні Церквою, яких потребувала “робота у винограднику” (УЗ 107:96).

Писання

У 1976 році Президент Кімбол дав настанову, щоб два одкровення—одне пророку Джозефу Сміту й одне Президенту Джозефу Ф. Сміту—були додані до канону Писань (див. УЗ 137 та 138). Під керівництвом Президента Кімбола у 1979 році була видана Біблія Короля Джеймса у варіанті святих останніх днів, а також нове видання трикнижжя (Книга Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінна Перлина) в 1981 році. Розповідаючи про появу цих видань Головних трудів Церкви, старійшина Бойд К. Пекер сказав: “У прийдешніх поколіннях це буде вважатися, з огляду на історію, найвищим досягненням керівництва Президента Спенсера В. Кімбола”³⁰.

За президентства Спенсера Кімбола Писання також стали основою для навчальних матеріалів Недільної школи Церкви.

Спрощення

Із зростанням Церкви у чисельності та з розширенням сфер діяльності Президент Кімбол та інші керівники Церкви усвідомили потребу у спрощенні різних програм Церкви, щоб найбільш необхідне було готовим для використання в найновіших філіях так само, як і в старих приходах. Президент Кімбол сказав:

“Місія Церкви щодо своїх членів—зробити доступними принципи, програми і священство, завдяки яким вони можуть підготувати себе до піднесення. Наш успіх кожного окремо і Церкви в цілому переважно визначатиметься тим, наскільки ми зосередимося на житті за євангелією вдома. Тільки якщо ми будемо чітко бачити обов’язки кожного і роль сімей, ми зможемо належним чином зрозуміти, що кворуми священства й допоміжні організації, навіть приходи і коли існують головним чином для того, щоб допомагати членам Церкви жити за євангелією вдома. Потім ми зможемо зрозуміти, що люди важливіші за програми і що церковні програми повинні

завжди підтримувати заходи, зосереджені на сім'ї, і ніколи не відводити від них.

Наша відданість життю за євангелією вдома має стати головною ідеєю кожної програми священства і допоміжних організацій, зменшуючи, якщо необхідно, додаткові заходи, що можуть відволікти від зосередженості на сім'ї та домі

Однією з важливих змін за часів Президента Кімбола було введення тригодинного розкладу недільних зборів. Це об'єднало розрізнені тижневі і недільні збори в простий і більш зручний блок зборів у неділю. Введення цього звідного розкладу в 1980 році значно знизило витрати часу і коштів членів Церкви, необхідні для повної участі в Господній програмі.

Одкровення про священство

Однією з найбільш вагомих змін, що мали місце за часів керівництва Спенсера В. Кімбола, було одкровення стосовно священства (див. Офіційна декларація 2 в Ученні і Завітах).

1 червня 1978 року Президент Кімбол разом з іншими членами Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів зустрівся у верхній кімнаті Солт-Лейкського храму. Президент Гордон Б. Хінклі, який був присутній на цьому зібранні як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, згодом розповідав:

“Питання поширення благословень священства на темношкірих турбувало багатьох Братів вже декілька років. Воно неодноразово підіймалося президентами Церкви. Це стало особливою турботою Президента Спенсера В. Кімбола.

Він тривалий час молився про це серйозне і важке питання. Він провів багато годин наодинці у тій верхній кімнаті храму в молитві й роздумах.

Того разу він підняв це питання перед своїми Братами: радниками та апостолами. Після цієї бесіди ми об'єдналися в молитві у найсвятішій обстановці. Сам Президент Кімбол читав цю молитву. Відчувалася присутність Божого Духа. І силою Святого Духа до того пророка прийшла впевненість, що те, про що він молився, було правильним, що час настав

і що дивовижні благословення священства повинні поширюватися на гідних чоловіків світу, незважаючи на родовід.

Кожен чоловік у тому колі силою Святого Духа відчував те ж саме.

То була тиха й піднесена атмосфера.

Жоден з нас, хто був присутній на тих зборах, після того не відчував нічого подібного. І Церква вже більше не була такою самою, як до того”³².

Оприлюднення одкровення було оформлене листом від 8 червня 1978 року до генеральних і місцевих чинів священства Церкви: “Кожен вірний, гідний чоловік у Церкві може отримати святе священство з владою застосовувати його боже-ственне повноваження і радіти з дорогими йому людьми кожному благословенню, що від нього походить, включаючи благословення храму” (УЗ, Офіційна декларація—2).

Президент Хінклі пригадував: “Лист було направлено Церкві та всьому світові. Мені не треба розповідати вам про приголомшливий ефект, що мав місце і в Церкві, і поза її межами. Багато було пролито сліз радості не тільки тими, кому раніше відмовлялося в священстві і хто тепер став безпосереднім отримувачем благословень цього проголошення, але й чоловіками і жінками Церкви по всьому світу, які відчули стосовно цього питання те саме, що відчували й ми”³³.

Приблизно через три місяці Президент Кімбол сказав щодо цього одкровення: “Один з Братів учора сказав, що настали одні з найбільших змін і благословень за всі часи. Окрім тих небагатьох, хто завжди проти, люди у світі прийняли цю зміну з почуттям вдячності. Тож ми дуже, дуже раді цьому, особливо раді за тих, хто був позбавлений цих благословень раніше”³⁴.

Любов до людей і робота для Господа

Описуючи Президента Кімбола, старійшина Ніл А. Максвелл з Кворуму Дванадцятьох Апостолів сказав: “У служінні цього чоловіка відчувається прониклива теплота. Люблячий,

Президент Кімбол казав: “Я б хотів, щоб мене знали як людину, що любить своїх братів і сестер”.

але пронизуючий погляд його очей, його обійми, його святий поцілунок, його ніжність, яку відчували стільки людей,—все це створювало заслужену ауру навколо цього чоловіка, не непідступності, але надзвичайної теплоти. Його любов була всеохоплюючою, ніхто не залишався поза нею. Кожен Генеральний авторитет міг припустити, що саме *він* був улюбленцем Президента Кімбола, адже він так сильно любив кожного з нас! Як можна було думати інакше?”³⁵

Президент Кімбол говорив членам Церкви: “Я б хотів, щоб мене знали як людину, що любить своїх братів і сестер”³⁶. У відповідь святі останніх днів відчували і виражали свою любов до нього, за що він був вдячний їм. Він казав: “Я завжди відповідаю людям, які кажуть, що люблять мене: “Що ж, це добре, адже я живлюся [любов’ю]”. І я кажу це без перебільшення”³⁷.

Любляче, але рішучо Президент Кімбол закликав святих останніх днів більш віддано залучатися до служіння Господу, долаючи самозаспокоєння, гріхи та інші негаразди, що не давали їм рухатися вперед. Він сам був взірцем руху вперед у

Господньому служінні, якими б не були перешкоди на його шляху.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, тоді член Першого кворуму сімдесятників, казав про Президента Кімбола: “Він людина дії, про що свідчила проста табличка на його робочому столі: “Роби це!” Його приклад і любов спонукали тих, хто брав з нього приклад, досягати високих цілей і прискорювати ходу до досконалості”³⁸.

У виступі на жовтневій Генеральній конференції 1979 року Президент Кімбол розповідав старозавітну історію про Калева, який сказав, коли постало питання входження в землю обіцяну: “Дай же мені цей гористий край” (Ісус Навин 14:12). Стосовно цих слів Президент Кімбол сказав:

“Це саме відчуваю я зараз до цієї роботи. Перед нами великі труднощі, нас чекають велетенські можливості. Я радий цій захоплюючій картині і бажаю сказати смиренно Господові: “Дай мені цей гористий край”, дай мені ці випробування.

Я смиренно даю Господу і вам, мої улюблені брати і сестри, друзі-трудівники в цій святій справі Христовій, обіцяння: я йтиму вперед з вірою в Бога Ізраїля, знаючи, що Він вестиме і направлятиме нас, і керуватиме нами, щоб врешті-решт здійснити Його задуми і привести нас до нашої обіцяної землі і до обіцяних благословень.

Я щиро і палко закликаю кожного з вас дати таке саме обіцяння і докласти зусиль—кожного керівника священства, кожну жінку в Ізраїлі, кожного юнака, кожну молоду жінку, кожного хлопчика і кожну дівчинку”³⁹.

5 листопада 1985 року, прослуживши майже 12 років Президентом Церкви, Спенсер В. Кімбол пішов з життя. Після його смерті президент Гордон Б. Хінклі, радник Президента Кімбола, проголосив: “Для мене це був привілей і чудова можливість працювати пліч-о-пліч з Президентом Кімболом у роботі Господній. Одного разу я намагався трохи сповільнити його темп, як він сказав: “Гордоне, моє життя подібне до моїх черевиків—воно має зноситися у служінні”. Так він жив. Так він помер. Він вирушив у товариство Того, Чийм слугою він був, Самого Господа Ісуса Христа, про Якого він свідчив”⁴⁰.

Посилання

1. See Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *Spencer W. Kimball* (1977), 196.
2. Boyd K. Packer, "President Spencer W. Kimball: No Ordinary Man," *Ensign*, Mar. 1974, 3.
3. *Spencer W. Kimball*, 12.
4. "The False Gods We Worship," *Ensign*, June 1976, 3.
5. "Friend to Friend," *Friend*, Jan. 1971, 34.
6. "He Did It with All His Heart, and Prospered," *Ensign*, Mar. 1981, 4.
7. In Conference Report, Apr. 1979, 140; or *Ensign*, May 1979, 99.
8. In *Spencer W. Kimball*, 23.
9. In Conference Report, Apr. 1979, 140; or *Ensign*, May 1979, 99.
10. In *Spencer W. Kimball*, 46.
11. In *Spencer W. Kimball*, 57.
12. Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *The Story of Spencer W. Kimball: A Short Man, a Long Stride* (1985), 16–17.
13. *Spencer W. Kimball*, 56.
14. In *Spencer W. Kimball*, 376.
15. *Spencer W. Kimball*, 79–80.
16. Edward L. Kimball, in Gerry Avant, "As Father, Prophet Made Time Count," *Church News*, June 11, 1977, 5.
17. *Spencer W. Kimball*, 171.
18. In *Spencer W. Kimball*, 189.
19. In *Spencer W. Kimball*, 195.
20. *Ensign*, Mar. 1974, 4.
21. *Ensign*, Mar. 1974, 4.
22. "Spencer W. Kimball: Man of Faith," *Ensign*, Dec. 1985, 40.
23. "When the World Will Be Converted," *Ensign*, Oct. 1974, 3.
24. In Conference Report, Oct. 1977, 38; or *Ensign*, Nov. 1977, 26–27.
25. *Ensign*, Oct. 1974, 5, 13, 14; emphasis added.
26. In Conference Report, Buenos Aires Argentina Area Conference 1975, 43–44.
27. In Conference Report, Oct. 1985, 71; or *Ensign*, Nov. 1985, 54.
28. Address given at Priesthood Genealogy Seminar Banquet, Aug. 4, 1977, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 4–5.
29. In Conference Report, Oct. 1976, 10; or *Ensign*, Nov. 1976, 9.
30. In Conference Report, Oct. 1982, 75; or *Ensign*, Nov. 1982, 53.
31. "Living the Gospel in the Home," *Ensign*, May 1978, 101.
32. "Priesthood Restoration," *Ensign*, Oct. 1988, 70.
33. *Ensign*, Oct. 1988, 70.
34. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 451.
35. "Spencer, the Beloved: Leader-Servant," *Ensign*, Dec. 1985, 12–13.
36. In Conference Report, Oct. 1980, 111; or *Ensign*, Nov. 1980, 77.
37. In " 'News' Interviews Prophet," *Church News*, Jan. 6, 1979, 19.
38. 3 Conference Report, Oct. 1981, 27–28; or *Ensign*, Nov. 1981, 20.
39. 3 Conference Report, Oct. 1979, 115–116; or *Ensign*, Nov. 1979, 79.
40. "He Is at Peace," *Ensign*, Dec. 1985, 41.

*За пропозицією Президента Кімбола приспів у пісні “Я Божеє дитя”
закінчується словами: “Ви всьому мене навчїть, щоб жив я в небесах”.*

“Щоб жив я в небесах”

*Єдиний спосіб знайти радість,
істину і реалізувати себе—жити в
гармонії з планом Небесного Батька.*

3 життя Спенсера В. Кімбола

Члени Церкви по всьому світу люблять дитячу пісню “Я Божее дитя”, що несе просту, але глибоку думку про те, ким ми є, навіть прийшли на землю, що обіцяє нам Господь за нашу відданість. Сестра Наомі В. Ренделл написала слова пісні в 1957 році, коли старійшина Спенсер В. Кімбол був членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Тоді приспів пісні [в англійському варіанті] завершувався словами: “Навчіть мене всього, що потрібно знати, щоб колись жити з Ним”.

Відвідуючи конференцію одного з колів, старійшина Кімбол слухав дитячий хор, що співав “Я Божее дитя”. Невдовзі після того він зауважив у розмові з членом Генерального правління Початкового товариства щодо пісні: “Ця дитяча пісня мені дуже подобається, але одне слово мені не дає спати. Чи не заперечувала б сестра Ренделл замінити слово *знати* на *робити*?”¹

Сестра Ренделл погодилася внести зміни в пісню. Тепер приспів [англійською] завершується словами: “Навчіть мене всього, що потрібно робити, щоб колись жити з Ним”². Ці слова є відображенням принципу, на якому все своє священнослужіння наголошував Президент Кімбол: “Целестіальне життя може отримати кожна душа, яка задовольняє вимоги. *Знати* недостатньо. Людина повинна *робити*. Праведність необхідна, як необхідні й обряди”³. Він учив, що євангелія “є способом життя, планом особистого спасіння, що вона спирається на особисту відповідальність. Вона складена для людини, нащадка Божого. Людина є богом в зародку і має в

собі насіння божества, і вона може, якщо воліє, підвестися до далеких висот”⁴.

Учення Спенсера В. Кімбола

У доземному житті Небесний Батько виклав Свій план нашого піднесення

Коли ми були духовними істотами, повністю організованими і спроможними думати, вчитися від Нього і розуміти Його, наш Небесний Батько сказав нам приблизно так: “Що ж, мої любі діти, у своєму духовному стані ви досягли межі свого розвитку. Щоб продовжити цей розвиток, вам необхідні фізичні тіла. Я маю намір дати вам план, завдяки якому ви могли б зростати далі. Наскільки вам відомо, зростати можна, лише долаючи перешкоди.

Отже, ми візьмемо ці елементи й зорганізуємо їх, [створивши] землю, помістимо на неї всляку рослинність і тваринне життя і дозволимо вам зійти на неї. Це буде місцем вашого випробування. Ми дамо вам багату землю, щедро оздоблену вам на користь і на радість, і ми подивимося, чи доведете ви свою відданість і чи будете виконувати те, що вас попросять. Я укладу з вами договір. Якщо ви погодитеся опанувати свої бажання і йти далі до досконалості й божественності за планом, який Я надам, то Я дам вам тіло з плоті й кісток і багату й родючу землю, із сонцем, водою, лісами, рудами, ґрунтами і всім необхідним, щоб прогодувати вас, одягти і дати притулок і всю радість, що годиться вам і що вам на благо. Крім того, я зроблю так, щоб ви могли зрештою повернутися до Мене, вдосконаливши своє життя, подолавши перешкоди і наближаючись до довершеності”.

На таку безкінечно щедрю пропозицію ми, сини і дочки нашого Небесного Батька, з вдячністю погодилися⁵.

Господь чітко окреслив план і його умови й переваги. Людина мала отримати свободу волі, щоб вона сама могла приймати рішення.

Життя мало бути розділено на три етапи або стани: доземний, смертний і безсмертний. Успішність в одному стані неодмінно мала впливати на наступний стан чи наступні стани. Якщо людина зберігала перший стан, їй дозволялося увійти в другий, або земне життя, як у наступний період випробувань і досвіду. Якщо людина звеличувала свій другий стан, це життя на землі, на неї мало чекати вічне життя⁶.

Хоч зараз ми і не маємо спогадів про доземне життя, перед пришествям на цю землю всі ми однозначно розуміли мету нашого перебування тут. Очікувалося, що ми здобудемо знання, навчимо себе і виховаємо себе. Ми мали контролювати свої потяги і бажання, опановувати і брати під контроль свої пристрасті і долати слабкості—малі й великі. Ми мали викорінювати гріх, пов'язаний з діяльністю або бездіяльністю, і дотримуватися законів і заповідей, даних нашим Батьком.

Ми також розуміли, що через секунди або десятиліття у земному житті ми помремо, що наші тіла повернуться до Матері Землі, з якої вони були створені, а наші духи підуть у духовний світ, де ми будемо далі готуватися до нашої вічної долі. Через якийсь час настане воскресіння, або возз'єднання тіла й духа, що зробить нас безсмертними й уможливить подальший підйом до досконалості й божественності. Це воскресіння стало доступним нам завдяки жертві Господа Ісуса Христа, Творця цієї землі, який здійснив для нас цю незрівнянну роботу—диво, яке ми б не змогли здійснити самі для себе. Таким чином, було відкрито шлях до безсмертя і, якщо ми доведемо свою гідність, наступного піднесення в Божому царстві⁷.

Ми добре розуміли до того, як підійшли до цієї завіси сліз, що там будуть скорботи, розчарування, тяжка праця, кров, піт і сльози, але попри все ми подивилися згори і побачили цю землю, підготовлену для нас, і сказали приблизно так: “Так, Батьку, незважаючи на все це, я бачу великі благословення, які можуть бути дані мені, одному з твоїх синів і дочок. Я розумію, що, взявши тіло, я колись стану безсмертним, як Ти, щоб я зміг подолати наслідки гріха і бути досконалим, отже, я з нетерпінням чекаю найпершої ж нагоди зійти на землю”. Так ми і прийшли⁸.

“Однією з божественних цілей пришествя наших духів на цю землю і вступу в смертний стан було отримання фізичного тіла”.

Земне життя є часом підготовки до зустрічі з Богом

Ми, смертні, які живемо на цій землі, перебуваємо у своєму *другому стані*. Сама наша присутність тут у смертних тілах доводить, що ми “зберегли” наш перший стан. Наша духовна матерія була вічною і могла співіснувати з Богом, але вона була упорядкована в наші духовні тіла нашим Небесним Батьком. Наші духовні тіла пройшли довгий процес зростання, розвитку і навчання і, успішно склавши іспит, були зрештою допущені на цю землю, в це смертне життя.

Однією з божественних цілей пришествя наших духів на цю землю і вступу в смертний стан було отримання фізичного тіла. Тіло мало бути підданим всім слабкостям, спокусам, тлінності й обмеженням смертного життя і повинно було подолати саме себе⁹.

Вас послано на цю землю не для того, щоб порозважатися або вдовольнити примхи, пристрасті чи бажання.

Вас послано у цей світ з дуже серйозною метою. Вас, можна сказати, віддано до школи, щоб почати вам з немовляти і

досягти неймовірних висот мудрості, розсудливості, знання і сили¹⁰.

Одним з найбільш суттєвих недоліків людини в усі віки було зволікання, небажання брати на себе особисту відповідальність *просто зараз*. Люди свідомо прийшли на землю, щоб пройти навчання, підготовку і розвиватися, щоб удосконалюватися, але багато з них дозволили собі відволіктися, стати ... залежними від інтелектуальних і духовних лінощів і прагнути мирських задоволень¹¹.

Це смертне життя є часом підготовки до зустрічі з Богом, що є нашим найпершим обов'язком. Вже отримавши свої тіла, які стануть постійними шкінями для наших духів крізь вічності, ми маємо тренувати свої тіла, розум і дух. Тож нам найважливіше направити це життя на вдосконалення себе, приборкання плоті, підкорення тіла духом, здолання всіх слабкостей, щоб опанувати себе так, аби ми могли скеровувати інших людей і виконувати всі необхідні обряди¹².

Євангелія Ісуса Христа позначає наш шлях повернення до Небесного Батька

Щоб визначити пункт призначення, який ми ніколи не відвідували раніше, як правило, ми звертаємося до мапи. Господь Ісус Христос, наш Викупитель і Спаситель, дав нам таку мапу—звід законів і заповідей, завдяки яким ми можемо досягти досконалості і зрештою божественності. Цей набір законів і обрядів відомий як євангелія Ісуса Христа, і це *єдиний* план, який піднесе людство. Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є єдиною скарбницею цієї безцінної програми в її повноті, доступної всім, хто прийме її¹³.

Господь відновив Своє царство в ці дні з усіма його дарами, силами і благословеннями. Будь-яка відома вам Церква може далеко привести вас і дати вам певну міру спокою, радості й благословень. Вона приведе вас до завіси і покине там. Церква Ісуса Христа підбирає вас по цей бік завіси і, якщо ви живете за заповідями, проведе крізь завісу, наче її там і немає, і поведе до вічностей у піднесення¹⁴.

Євангелія Ісуса Христа є вічним планом спасіння. Це план розроблений і проголошений Богом, Вічним Батьком, для спасіння всіх, хто повірить і послухається¹⁵.

Щоб досягти мети—вічного життя, піднесення і божественності, людина повинна бути введена в царство через належно виконане хрищення, повинна отримати Святого Духа рукопокладанням уповноважених, повинна бути висвяченою у священство уповноваженими носіями священства, повинна пройти ендаумент і запечататися в домі Божому пророком, який тримає ключі, або одним з тих, кому ці ключі делеговано, і людина має вести праведне, чисте життя, наповнене служінням. Ніхто не може увійти у вічне життя інакше, як через єдині вірні двері—Ісуса Христа і Його заповіді¹⁶.

Ісус удосконалив Своє життя і став нашим Христом. Безцінна Божа кров була пролита, і Він став нашим Спасителем. Було віддано Його досконале життя, і Він став нашим Викупителем. Його спокута за нас зробила можливим наше повернення до Небесного Батька¹⁷.

Величне, прекрасне і дивовижне благо спокути [нашого] Спасителя не може в повноті проявити свою спасительну силу, якщо ми не каємося¹⁸.

Ми надзвичайно вдячні нашому Небесному Батькові за те, що Він благословив нас євангелією покаяння. Воно в центрі всього, що складає євангельський план. Покаяння—це Господній закон зростання, Його принцип розвитку і Його план щастя. Ми глибоко вдячні Йому за тверде обіцяння, що якщо було скоєно гріх чи допущено помилку, за ними може прийти щире і достатнє покаяння, у свою чергу винагороджене прощенням.

“Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!”, — сказав Господар. (Матвій 11:28).

Найпрекрасніше в покаянні те, що Писання настільки ж переповнені запевненнями Господа, що Він пробачить, наскільки і повеліннями нам покаятися, змінити життя і привести його у відповідність до Його дивовижних учень.

“Ісус удосконалив Своє життя і став нашим Христом. Його спокута за нас зробила можливим наше повернення до Небесного Батька”.

Бог добрий. Він прагне прощати. Він хоче, щоб ми вдосконалювали себе і зберігали контроль над собою. Він не хоче, щоб Сатана чи будь-хто ще контролювали наше життя. Ми повинні засвоїти, що виконання заповідей Небесного Батька є *єдиним* шляхом до повного контролю над собою, єдиним способом знайти радість, істину і повноту в цьому житті й у вічності¹⁹.

Скарбниця щастя відчинена для тих, хто живе за євангелією Ісуса Христа в її чистоті й простоті. Запевнення в надзвичайній радості, переконання щодо успішного життя тут і запевнення піднесення й вічного життя у майбутньому даються тільки тим, хто планує жити у повній гармонії з євангелією Ісуса Христа, а тоді неухильно дотримується наміченого курсу²⁰.

Тільки вірні й віддані будуть піднесені

Якщо ми будемо відданими і вірними, то піднімемося не тільки в безсмертя, але й у вічне життя. Безсмертя означає

жити безкінечно у призначеному царстві. Вічне життя—це означає здобути піднесення на найвищому небі і жити сім'єю²¹.

Одного дня якийсь чоловік сказав, що єдине, що йому не подобається в мормонській церкві—це те, що вона заявляє, що є єдиною, через яку людина може бути спасенною. Я сказав йому: “О, ні, ми не заявляємо такого. Ми кажемо, що кожна набожна і просто хороша людина буде спасенна, але існують ступені спасіння”²².

Ті, хто жили за принципами цього світу, відправляться до телестіального царства, чия слава подібна до слави зірок.

Ті, хто були пристойними і хорошими і хто прожили поважне й достойне життя, підуть до терестріального царства, чия слава подібна до слави місяця.

Ті, хто вірили в Христа, хто зреклися світу, хто взяли Святого Духа за путівника і були готові покласти все, що мають, на олтар, хто дотримувалися заповідей Бога—вони підуть у целестіальне царство, чия слава подібна до слави сонця²³.

Дорога життя чітко позначена згідно з божественними цілями, карта євангелії Ісуса Христа доступна мандрівникам, пункт призначення—вічне життя—ясно встановлено. У тому пункті призначення з надією нас чекає Батько, сподіваючись привітати Своїх дітей, що повертаються. На жаль, багато з них не прийдуть²⁴.

Чому лише незначна кількість людей сягне піднесення в целестіальному царстві? Не тому, що це неможливо, не тому, що вони не знають про таку можливість, не тому, що їм не було дано свідчення, але тому, що вони не докладають зусиль, щоб уподібнити своє життя до життя Спасителя і жити так, щоб не відхилитися від курсу до самого кінця²⁵.

Багато ... членів Церкви розслаблені, байдужі й весь час зволікають. Вони живуть за євангелією недбало, невіддано. Вони відповідають деяким вимогам, але вони не доблесні. Вони не вчиняють серйозних злочинів, але просто не виконують того, що від них вимагається: не сплачують десятину, не живуть за

Словом мудрості, не моляться сім'єю, не постяться, не відвідують збори, не служать.

Господь не перетворить наші хороші надії, бажання і наміри на вчинки. Кожен з нас має сам зробити це.

Тільки доблесні будуть піднесені й отримають найвищий ступінь слави, отже, “багато покликаних, та вибраних мало”. (УЗ 121:40). Як сказав Спаситель: “Тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя,—і мало таких, що знаходять її!” І натомість: “Просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі,—і нею багато хто ходять” (Матвій 7:13, 14).

Це правда, що багато тих святих останніх днів, які християни й конфірмавалися у члени Церкви, і дехто з них отримали ендаументи і були одружені й запечатані у святих храмах, подумали, що цим їм гарантовані благословення піднесення і вічного життя. Але це не так. Є дві основні вимоги для кожної душі, щоб отримати великі благословення, що запропоновані. Вона *повинна* пройти обряди і *повинна* бути відданою, перемагаючи недоліки. Звідси випливає, що не всі, хто називає себе святими останніх днів, будуть піднесені.

Але для доблесних святих останніх днів, які віддано і в усьому відповідають вимогам, обіцяні благословення, славетність яких перевищує будь які описання:

“Тоді вони будуть богами, тому що не матимуть кінця, отже, вони будуть від вічності до вічності, тому що продовжуватимуться; тоді вони будуть над усім, тому що все підкорятиметься їм. Тоді вони будуть богами, тому що матимуть усю владу, і ангели підкорятимуться їм”. (УЗ 132:20)²⁶.

Якщо людина усвідомлює велич, багатство, славу того “всього”, що Господь обіцяє подарувати відданим, то це варто будь-якої міри терпіння, віри, жертви, поту і сліз. Благословення вічності, описані цим “все”, дають людині безсмертя і нескінченне життя, вічний розвиток, божественну владу, вічне зростання, досконалість і з усім цим—божественність²⁷.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Продивіться третій абзац на сторінці 2 і повністю третій абзац на сторінці 3, в яких Президент Кімбол описує нашу відповідь на план Небесного Батька у доземному житті. Чому, на вашу думку, ми відповіли саме так?
- Продивіться другий і повністю третій абзаци на сторінці 4. Що ви робите, щоб знаходити задоволення в житті, не втрачаючи з поля зору “серйозну мету”?
- Уважно прочитайте вчення Президента Кімбола щодо мети земного життя на сторінках 3–5. У світлі цих учень, чому, на вашу думку, зволікання є “одним з найбільших недоліків людини”? Як нам подолати цю схильність?
- Президент Кімбол учив, що євангелія Ісуса Христа подібна до мапи, яка веде до піднесення (сторінки 5–7). Обміркуйте, на якому етапі цієї подорожі ви знаходитеся і як ви можете просуватися далі.
- Що, на ваш погляд, означає бути доблесним у євангелії? (Наприклад, див. сторінки 7–9 й історію на сторінці 1). Чому членства в Церкві і знання євангелії недостатньо, щоб забезпечити піднесення в цілестіальному царстві?

Відповідні уривки з Писань: Яків 1:22; Алма 34:30–41; 3 Нефій 27:13–22; УЗ 76:50–93; Авраам 3:22–26

Посилання

1. In Robert D. Hales, “Friend to Friend: I Am a Child of God,” *Friend*, Mar. 1978, 9.
2. *Гімни і дитячі пісні*, с. 58.
3. In Conference Report, Apr. 1964, 94; or *Improvement Era*, June 1964, 496.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 28.
5. “Absolute Truth,” *Ensign*, Sept. 1978, 5.
6. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 4.
7. *The Miracle of Forgiveness*, 5–6.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 31.
9. *The Miracle of Forgiveness*, 5.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 31.
11. *The Miracle of Forgiveness*, 7.
12. “Beloved Youth, Study and Learn,” in *Life’s Directions* (1962), 177–178.
13. *The Miracle of Forgiveness*, 6.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 49–50.

15. In Conference Report, Oct. 1978, 108; or *Ensign*, Nov. 1978, 71.
16. *The Miracle of Forgiveness*, 6.
17. "President Kimball Speaks Out on Profanity," *Ensign*, Feb. 1981, 5.
18. "The Gospel of Repentance," *Ensign*, Oct. 1982, 5.
19. *Ensign*, Oct. 1982, 2.
20. *The Miracle of Forgiveness*, 259.
21. In Conference Report, Oct. 1978, 109; or *Ensign*, Nov. 1978, 72.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 50.
23. In Conference Report, Oct. 1978, 109; or *Ensign*, Nov. 1978, 72.
24. *The Miracle of Forgiveness*, 19.
25. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 51–52.
26. *The Miracle of Forgiveness*, 7–8, 9.
27. *The Miracle of Forgiveness*, 311.

Спенсер В. Кімбол і його брати і сестри приблизно за два роки до смерті його сестри Фанні. Зліва направо стоять: Клер, Рут, Гордон і Делберт. Зліва направо сидять: Хелен, Еліс, Фанні та Спенсер.

Трагедія чи доля?

*Коли ми зустрічаємося з видимими трагедіями,
спричиненими лихом, стражданням і смертю,
ми маємо покладати свою довіру на Бога.*

3 життя Спенсера В. Кімбола

Ще в ранньому дитинстві Спенсер В. Кімбол відчув біль втрати близьких людей. Коли йому було вісім, невдовзі після народження померла його сестра Мері. Через місяць батьки Спенсера відчували, що 5-річна Фанні, яка вже страждала кілька тижнів, незабаром піде з життя. Спенсер згодом говорив про день, коли померла Фанні: “На мій дев’ятий день народження Фанні померла у мами на руках. Всіх дітей розбудили вночі, щоб бути присутніми при цій сумній події. Мені здається, я пам’ятаю ту сцену у нашій вітальні, ... коли моя люба мати плакала разом зі своєю маленькою 5-річною дитиною, що помирала в неї на руках, а ми зібралися коло них і також плакали”¹.

Ще важчими для юного Спенсера були новини, коли через два роки його і його братів і сестер одного ранку викликали додому зі школи. Вони побігли до будинку, де їх зустрів їхній єпископ, зібрав і сказав, що напередодні померла їхня мати. Президент Кімбол згодом пригадував: “Ці слова пролунали громом. Я вибіг з будинку на подвір’я весь у сльозах, щоб побути на самоті. Подалі від поглядів і вух, подалі від усіх, я ридав і ридав. Щоразу, коли я вимовляв слово “мама”, свіжий потік сліз виривався з мене, доки я не був висушений. Мама мертва! Але цього не може бути! Життя зупинилося для нас. Мое 11-річне серце ніби розірвалося”².

Через 50 років старійшина Спенсер В. Кімбол, тоді член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, опинився далеко від дому,

одужуючи після важкої операції. Він не міг заснути і згадував день, коли померла його мати: “Мені знову хочеться плакати, ... коли спогади приводять мене на ті стежки суму”³.

Відчуваючи глибокий сум з приводу цієї події, Спенсер В. Кімбол завжди знаходив спокій у молитві й у принципах евангелії. Навіть у дитинстві він знав, де відшукати мир. Один друг сім’ї писав про молитви юного Спенсера: “Втрата матері обтяжувала його маленьке серце, і все ж він відважно боровся із сумом і шукав заспокоєння з єдиного джерела”⁴.

Під час свого священнослужіння Президент Кімбол часто промовляв заспокійливі слова до тих, хто втратив близьких. Він свідчив про вічні принципи, запевняючи святих, що смерть не є кінцем існування. Виступаючи одного разу на похороні, він сказав:

“Ми обмежені у своєму баченні. Нашими очима ми можемо бачити лише на кілька кілометрів. Нашими вухами ми можемо чути теж на якусь незначну кількість років. Нас поміщено в оболонку, кожух, образно кажучи, наче в кімнату, але коли згасає світло нашого власного життя, тоді ми бачимо понад смертні обмеження. ...

Стіни падають, час зупиняється і відстань зникає і розчиняється, коли ми переходимо у вічність, ... і ми негайно потрапляємо у величний світ, де не існує земних обмежень”⁵.

Учення Спенсера В. Кімбола

За Своєю мудрістю Бог не завжди відвертає трагедії

Щоденна газета майорить заголовками: “Розбився літак з 43 пасажирями. Вцілілих у трагедії в горах немає”, і тисячі голосів в унісон запитують: “Чому Господь дозволив таку жахливу трагедію?!”

Два автомобілі зітнулися, коли один поїхав на червоне світло: загинуло шестеро людей. Чому Бог не відвернув цього?

Чому молода мати повинна вмерти від раку і залишити вісьмох дітей сиротами? Чому Господь не зцілив її?

Утонула одна дитинка, іншу збила машина. Чому?

Один чоловік несподівано помер від закупорки судин, коли піднімався сходами. Його тіло знайшли на підлозі. Його дружина в агонії закричала: “Чому? Чому Господь зробив мені таке?! Хіба Він не міг подумати про трьох моїх малят, яким потрібен батько?!”

Один юнак помер на місії, і люди критично запитували: “Чому Господь не захистив цього юнака, поки він займався проповіданням?”

Хотів би я правомочно відповісти на ці запитання, але не можу. Я впевнений, що колись ми зрозуміємо це і змиримося. Але поки що ми мусимо шукати якнайкращого розуміння в євангельських принципах.

Чи це Господь повів літак у гори, щоб позбавити життя пасажирів, чи це збої механіки або помилки людей?

Чи це наш Небесний Батько влаштував зіткнення автомобілів, яке відправило у вічність шестеро людей, чи це була помилка водія, який проігнорував правила руху?

Чи це Бог забрав життя молодій матері або нашептав дитині йти до каналу, або повів іншу дитину на дорогу перед автомобілем?

Чи це Господь зробив так, щоб у людини був серцевий напад? Чи була смерть місіонера передчасною? Дайте відповідь, якщо можете. Я не можу, бо хоч я знаю, що Бог відіграє велику роль у нашому житті, я не знаю, що Він робить Сам, а чому Він просто дозволяє статися. Якою б не була відповідь на це запитання, є інша, в якій я впевнений.

Чи міг Господь відвернути ці трагедії? Відповідь: так. Господь всемогутній, має всю владу контролювати наше життя, врятувати від болю, запобігти всім аваріям, керувати всіма літаками і автомобілями, годувати нас, захищати нас, звільнити нас від праці, зусиль, хвороб, навіть смерті, якщо Йому завгодно. Але Він не робитиме цього.

Ми повинні зрозуміти це, адже ми можемо усвідомити, наскільки було б нерозумно, якби ми відгороджували своїх дітей від будь-яких зусиль, розчарувань, спокус, смутку і страждання.

Основний закон євангелії—свобода волі і вічний розвиток. Змусити нас бути обережними або праведними означало б анулювати фундаментальний закон і унеможливити розвиток⁶.

З точки зору вічності зрозуміло, що випробування необхідні для нашого вічного прогресу

Якби ми дивилися на земне життя як на все існування, то біль, смуток, помилки і нетривалість життя були б для нас катастрофою. Але якщо ми дивимося на життя як на щось вічне, що простягається далеко в передземне минуле і у вічне майбутнє після смерті, тоді все, що трапляється, може завиднітися в справжній перспективі.

Хіба немає мудрості в тому, що Він дає нам випробування, аби ми піднімалися над ними, обов'язки, аби ми могли досягати, працю, щоб зміцнювати м'язи, смуток, щоб випробувати душу? Чи не для того нас піддано спокусам, щоб перевірити нашу силу, слабкостям—щоб ми могли навчитися терпінню, смерті—щоб стати безсмертними і прославленими?

Якби всі хворі, про яких ми молимося, зцілилися, якби всі праведні були захищені, а злочестиві знищені, вся програма Батька була б зведена нанівець, а основний принцип євангелії—свобода волі—був би знищений. Жодній людині не треба було б жити вірою.

Якби радість, мир і нагороди були миттєвими для того, хто чинить добро, то не було б зла—всі робили б добро, але не тому, що добро робити праведно. Не було б ані перевірки сили, ані розвинення характеру, ані зміцнення сили, ані свободи волі—лише диявольський контроль.

Якби на всі молитви негайно приходила відповідь відповідно до наших егоїстичних бажань і обмеженого розуміння, то було б небагато або зовсім не було б страждання, смутку, розчарування чи навіть смерті, а якби цього не було, то не було б і радості, успіху, воскресіння, вічного життя і боже-ственності.

“Бо певно є потреба в тому, щоб була протилежність у всьому[:] ... праведність, ... злочестивість, ... святість, ... лихо, ... добро, ... зло” (2 Нефій 2:11).

Оскільки ми люди, ми б позбавили своє життя фізичного болю й душевного страждання і забезпечили собі легке життя і комфорт, але якби ми зачинили двері для страждань і болю, то позбавили себе найкращих друзів та благодійників. Страждання може зробити з людей святих, якщо вони вчаться з терпінням, довгостражданням і самоконтролем.

Мені подобається цей куплет гімну “Святі, вашій вірі не буде кінця”:

*Як будеш на поклик до Мене іти,
У річках скорботи не втопишся ти,
З тобою Я буду, прийде лиху край.
Тобі освячу Я найглибший одчай.*
[Див. Гімни і дитячі пісні, с. 6]

А старійшина Джеймс Е. Талмедж писав: “Жодний біль, який пережили на землі чоловік або жінка, не залишиться без компенсації, ... якщо цей біль перенесений з терпінням”.

З іншого боку, все це може розчавити нас одним ударом, якщо ми піддамося слабкостям, будемо скаржитися і критикувати.

“Ні біль, від якого ми страждаємо, ні випробування, які до нас приходять, не минають марно. Вони служать для нашої освіти, для розвитку таких рис характеру, як терпіння, віра, витривалість і покірність. Усе, від чого ми страждаємо, і все, що ми витримуємо, особливо, коли робимо це з терпеливістю, формує наш характер, очищує серце, розширює душу і робить нас більш чуйними й милосердними, більш гідними називатися дітьми Бога, ... і саме завдяки смутку і стражданню, праці й лиху ми здобуємо освіту, заради якої прийшли сюди і яка зробить нас більше подібними до нашого Батька і нашої Матері на небесах” (Орсон Ф. Уїтні).

Є люди, які зляться, коли бачать, як страждають в агонії, з нескінченним болем та у фізичних стражданнях їхні

близькі. Дехто звинувачує Господа в немилості, байдужості і несправедливості. Ми настільки некомпетентні, щоб судити!

Сила священства безмежна, але Бог мудро вчинив, наклавши на кожного з нас певні обмеження. Я можу розвивати силу священства у себе, якщо вдосконалюю життя, однак я радий, що навіть силою священства не можу зцілити всіх хворих. Я міг би зцілити людей, які мають померти. Я міг би полегшити страждання тих, хто повинен страждати. Я боюсь, що розладнав би цілі Бога.

Якби у мене була безмежна сила, але обмежене бачення і розуміння, я міг би врятувати Авінадія від язиків полум'я, коли він був спалений біля стовпа, і цим міг би нанести йому непоправної шкоди. Він помер мучеником і отримав нагороду мучеників—піднесення.

Я скоріш за все захистив би Павла від його ворогів, якби мав безмежну силу. Я б точно зцілив його тіло від “колючки”. [Див. 2 Коринтянам 12:7]. І цим я міг би зіпсувати задум Господа. Він тричі молився, благаючи Господа забрати у нього цю “колючку”, але Господь не відповів на його молитви у такий спосіб [див. 2 Коринтянам 12:7–10]. Павло міг багато разів втратити себе, якби був красномовним, здоровим, гарним і позбавленим всього того, що смиряло його.

Я боюсь, що якби був у в'язниці Картеджа 27 липня 1844 року, то відбив би кулі, що поранили тіло Пророка і Патріарха. Я міг би врятувати їх від страждання і болю, але через мене вони би втратили смерть і нагороду мучеників. Я радий, що мені не довелося приймати таке рішення.

З такою неконтрольованою силою я точно міг би захотіти врятувати Христа від агонії в Гефсиманії, від образ, тернового вінця, приниження суду, фізичного болю. Я б торкнувся Його ран і зцілив би їх, дав би прохолодної води, а не оцту. Я міг би врятувати Його від страждання і смерті, і цим позбавив би світ Його спокутної жертви.

Я би не наслідився взяти на себе відповідальність за повернення до життя своїх близьких. Сам Христос визнавав різницю між Своєю волею і волею Батька, коли молився, щоб

“Якби у мене була безмежна сила, але обмежене бачення і розуміння, я міг би врятувати Авінадія”.

чаша страждання була забрана від Нього, а втім додав: “Та проте—не Моя, а Твоя нехай станеться воля!” [Лука 22:42]⁷.

Смерть може відчинити двері до славетних можливостей

Для людини, яка помирає, життя продовжується, і її свобода волі зберігається, а смерть, що видається таким лихом, може виявитися прихованим благословенням.

Якщо ми кажемо, що передчасна смерть це лихо, катастрофа чи трагедія, чи не означає це, що ми вважаємо смертне життя кращим за раннє входження в духовний світ з наступним спасінням і піднесенням? Якби смертне життя було досконалим станом, тоді смерть була б крахом, але євангелія вчить нас, що в смерті немає трагедії, а трагедія—в гріхові. “Благословенними є мертві, що помирають в Господові” (див. УЗ 63:49).

Ми знаємо так мало! Наше судження таке обмежене! Ми судимо про Господні шляхи, виходячи із свого вузького бачення.

Я виступав на поховальній службі молодого студента Університету Бригама Янга, який загинув на Другій світовій війні. Сотні тисяч юнаків передчасно перейшли у вічність у вирі тієї війни, і я висловив своє припущення, що цей праведний юнак тепер покликаний у духовному світі проповідувати євангелію тим бідним душам. Це може стосуватися не всіх померлих, але я відчув, що в його випадку—це правда.

У своєму видінні “Викуплення померлих” Президент Джозеф Ф. Сміт бачив те саме. Він пише:

“Я збагнув, що Господь не пішов особисто серед злочестивих і непокірних, які відкинули істину, ... але ось, з-посеред праведних Він організував Свої сили ... і призначив їх іти й нести світло євангелії.

Наш Викупитель провів Свій час ... у світі духів, наставляючи і готуючи духів вірних, ... які свідчили про Нього у плоті, щоб вони понесли послання викуплення всім мертвим, до яких Він не міг піти особисто, через їхні бунт і провину.

Я бачив, що вірні старійшини цього розподілу, коли вони залишають це смертне життя, продовжують свою працю в проповідуванні євангелії покаяння й викуплення”. [Див. УЗ 138:29–30, 36–37, 57].

Отже, смерть може бути відкритими дверима до можливостей, включаючи можливості навчати євангелії Христа⁸.

У часи випробувань ми повинні довіритися Богові

Попри той факт, що смерть відчиняє нові двері, ми не повинні прагнути її. Нас закликають молитися про хворих і застосовувати силу священства для їхнього зцілення.

“І старійшин Церкви, двох або більше, буде покликано, і вони будуть молитися за них і покладати руки на них у Моє ім'я; і якщо вони помруть, вони помруть для Мене, а якщо вони житимуть, вони житимуть для Мене.

Живіть разом у любові так, щоб оплакувати втрату тих, хто помер, і особливо тих, у кого немає надії на славетне воскресіння.

І станеться так, що ті, хто вмирають у Мені, не відчують смаку смерті, бо вона буде солодкою для них;

А ті, хто вмирають не в Мені, горе їм, бо їхня смерть є гіркою.

І знову, станеться, що того, хто має віру в Мене, щоб бути зціленим, і не призначений до смерті, буде зцілено” (УЗ 42:44–48).

Господь запевнив нас, що хворі будуть зцілені, якщо буде виконано обряд, якщо на це достатньо сили і якщо хворий “не призначений до смерті”. Але є три умови, кожна з яких має бути виконана. Багато людей не виконують обряд, ще більше не готові або не можуть проявити достатню віру. Але й інший фактор виявляється важливим: якщо вони не призначені до смерті.

Кожен має померти. Смерть є важливою складовою життя. Зрозуміло, ми ніколи не готові до цієї зміни. Не знаючи, коли вона настане, ми належним чином боремося за своє життя. Однак нам не слід боятися смерті. Ми молимося за хворих, помазуємо страждених, благаємо Господа зцілити, пом’якшити біль, врятувати життя і відкласти смерть— і правильно робимо, але не тому, що вічність така страшна.

Як і Екклезіяст каже (3:2), я впевнений, що є час помирати, але я також вважаю, що багато людей помирають до “свого часу” через свою необережність, зневагу до тіла, непотрібний ризик або потрапляння в небезпечні ситуації, аварії і хвороби.

Бог слідкує за нашим життям, веде нас і благословляє, але дає нам свободу волі. Ми можемо прожити життя за Його планом для нас або ж можемо нерозумно скоротити чи обірвати його.

Я впевнений, що Господь спланував нашу долю. Колись ми це повністю зрозуміємо, і коли ми озирнемося з вищої точки в майбутньому, то будемо задоволені багато чим, що сталося в цьому житті і що нам було так важко зрозуміти.

Іноді нам здається, що ми хочемо знати, що попереду, але твереза думка повертає нас до прийняття життя по дню за раз, звеличенню і прославленню цього дня.

До того, як народилися, ми знали, що йдемо на землю заради отримання тіла і здобуття досвіду і що будуть радощі і печалі, безтурботність і біль, спокій і труднощі, здоров'я і хвороби, успіх і провали, і ми знали також, що після якогось прожитого часу ми помremo. Ми з повним радості серцем прийняли всі ці можливості, все приємне і неприємне. Ми палко скористалися шансом прийти на землю, хоч це могло бути лише на день чи рік. Можливо, нас не дуже турбувало, чи помremo ми від хвороби, в аварії або від старості. Ми бажали прийняти життям таким, яким воно є і яким ми могли його впорядкувати і контролювати, і робили це без нарікань, скарження чи безглузвих вимог.

Перед лицем видимої трагедії ми повинні довіритися Богові, знаючи, що попри наше обмежене бачення, Його цілі звершаться. З усіма своїми труднощами життя пропонує нам величезний привілей зростати в знанні і мудрості, вірі й ділах, готуючи нас повернутися до Бога і розділити Його славу⁹.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

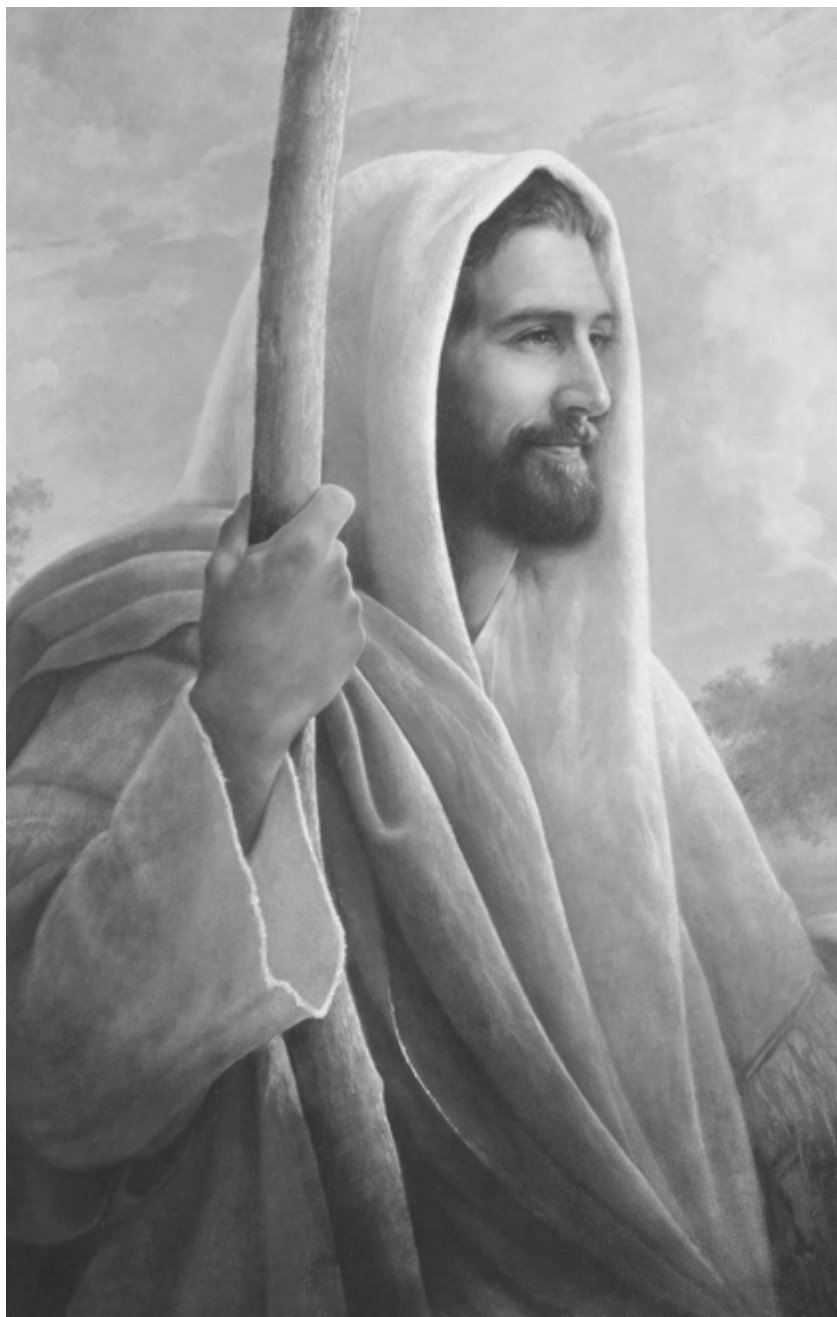
- Чому Господь не захищає нас від усіх скорбот і страждань? (Див. сторінки 14–15).
- Прочитайте уважно сторінки 16–17 і знайдіть, що б ми втратили, якби Господь захищав нас від випробувань. Як ми повинні реагувати на наші випробування і страждання? Як Господь зміцнив вас у ваших стражданнях?
- Прочитайте абзац, що починається на сторінці 17 (“Є люди, які...”). Чому так важко дивитися на страждання близьких? Як нам уникнути гніву чи розчарування в такі часи?
- Продивіться сторінки 17–21 і знайдіть вчення щодо благословень священства. Коли ви стали свідком сили священства, що зцілює або втішає? Як ми можемо реагувати, коли дізнаємося, що воля Господа не в тому, аби близька нам людина була зцілена або її смерть була відкладена?

- Як би ви пояснили вчення Президента Кімбола стосовно смерті дітей?
- Президент Кімбол учив: “Перед лицем видимої трагедії ми повинні довіритися Богові” (сторінка 22). Якщо людина довіряється Богові, як вона може діяти в час випробувань?

Відповідні уривки з Писань: Псалми 115:15; 2 Нефій 2:11–16; 9:6; Алма 7:10–12; УЗ 121:1–9; 122:1–9

Посилання

1. In Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *Spencer W. Kimball* (1977), 43.
2. In *Spencer W. Kimball*, 46.
3. In *Spencer W. Kimball*, 46.
4. Joseph Robinson, in *Spencer W. Kimball*, 46.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 40–41.
6. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 95–96.
7. *Faith Precedes the Miracle*, 97–100.
8. *Faith Precedes the Miracle*, 100, 101, 102.
9. *Faith Precedes the Miracle*, 102–103, 105–106.

“Я знаю, що Ісус є Христос, Син живого Бога”.

Ісус Христос: мій Спаситель, мій Господь

*Ісус Христос є Сином Бога і Спасителем
людства, і ми можемо отримати всі Його
благословення для нас, заради яких Він жив і помер.*

3 життя Спенсера В. Кімбола

На початку свого служіння апостолом старійшина Спенсер В. Кімбол пережив три серцеві напади приблизно за два тижні. Після майже семи тижнів одужання вдома, він “почав шукати можливості, щоб втекти з монотонного домашнього ув’язнення”. Він домовився про те, щоб одужувати серед своїх улюблених навахських друзів у штаті Нью-Мексико¹.

“Одного ранку, в цей період одужання, ліжко старійшини Кімбола було знайдено порожнім. Гадаючи, що він пішов на ранкову прогулянку і повернеться вчасно до сніданку, його помічники пішли у своїх справах. Але коли він не повернувся до 10 ранку, вони стали хвилюватися. Почалися пошуки.

Зрештою, його знайшли за кілька миль під сосною. Біля нього лежала Біблія, відкрита на останньому розділі Євангелії від Івана. Очі були заплющені, а коли пошукова команда підійшла до нього, він лежав так само нерухомо, як і коли вони побачили його здалека.

Однак їхні налякані голоси розбудили його, і коли він підняв голову, вони побачили на його щоках сліди від сліз. На їхні запитання він відповів: “П’ять років тому, у цей день, мене покликали апостолом Господа Ісуса Христа, і я просто хотів провести день з Тим, Чийм свідком я є”².

Президент Кімбол свідчив про божественність Спасителя “знов, і знов, і знов”³. Він заявляв: “Скільки б ми про Нього не говорили, це все одно надто мало”⁴. І добротність життя Президента Кімбола відповідала силі його свідчення. Старійшина Ніл А. Максвелл з Кворуму Дванадцятьох Апостолів сказав: “Президент Кімбол був людиною Господа і більше нічиєю. Служити Господу було його найпотаємнішим бажанням, і він відмовлявся йти на компроміс з іншими міркуваннями”⁵.

Учення Спенсера В. Кімбола

Ісус Христос не просто прекрасний вчитель— Він Син живого Бога і Спаситель людства

В одному з останніх номерів журналу “Тайм” цитували просторі міркування відомого почесного професора з одного з найбільших наших університетів. Ісусу з Назарета він приписує людську теплоту, великий потенціал любові і неординарне розуміння. Він називає його величним гуманістом, прекрасним учителем, надзвичайним драматургом. Наводячи типові міркування в історії з Лазарем, він пояснює, що той не був мертвий, а лише був “відновлений у здоров’ї” Ісусом, Його силою розуму й знаннями та “терапією Його рясної життєстійкості”.

Я хочу скласти свідчення цього дня, що Ісус є не просто прекрасним учителем, величним гуманістом і надзвичайним драматургом, але насправді є Сином живого Бога, Творцем, Викупителем світу, Спасителем людства⁶.

Я знаю, що Ісус є Христос, Син живого Бога. Я знаю це⁷.

Христос заявляв, що є Господом Богом Всемогутнім, Христом Господом, початком і кінцем, Викупителем світу, Ісусом Христом, могутнім Ізраїля, Творцем, Сином живого Бога, Єговою.

Батько Елогим казав про Ісуса як *Мого Єдинонародженого Сина, словом Моєї влади*. Щонайменше двічі—біля Йордана при хрищенні та на Горі переображення—Він проголошував:

“Це Син Мій Улюблений, що Я вподобав Його!” (див. Марк 1:11; Лука 3:22) і сказав, що *“світи було створено Ним; людей було створено Ним; усе було створено Ним, і через Нього, і від Нього”*. [Див. УЗ 93:10]⁸.

Ми свідчимо разом з Іваном Христителем, який сказав, побачивши, як до нього наближається Господь: *“Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!”* (Іван 1:29). Не лише людина, що має людську теплоту, а Агнець Божий!

Ми свідчимо разом з Нафанаїлом—ізраїльтянином, в якому не було підступу: *“Учителю, Ти—Син Божий, Ти—Цар Ізраїлів!”* (Іван 1:49). Не просто прекрасний учитель, а Сам Син Божий!

Ми знову свідчимо разом з Іваном, улюбленим учнем, який, побачивши Ісуса на березі, сказав з упевненістю: *“Це ж Господь!”* [Див. Іван 21:7]. Не просто величний гуманіст, а Господь Бог небес!

І з Симоном Петром, який, коли Господь у нього запитав: *“А ви за кого Мене маєте?”*, сказав: *“Ти—Христос, Син Бога Живого”* (Матвій 16:15, 16) і почув такі слова Спасителя: *“Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець”* (Матвій 16:17).

І нарешті, ми складаємо свідчення разом з пророком Джозефом Смітом, який ладен був віддати життя за своє свідчення⁹.

Він знав, що Ісус Христос є Сином живого Бога і що Він був розп'ятий за гріхи світу. Він мій друг, мій Спаситель, мій Господь і мій Бог¹⁰.

Служіння Спасителя простягається крізь вічності— минулі, нинішні і майбутні

Я хочу ... свідчити, що [Ісус Христос], не тільки жив у середину часів протягом приблизно 33 років, але що Він жив у вічностях до цього і житиме у вічностях після цього. І я складаю свідчення, що Він не тільки Той, Хто організував царство Боже на землі, але і Творець цього світу, Викупитель людства¹¹.

Ісус Христос був Богом Старого Завіту, і саме Він розмовляв з Авраамом і Мойсеєм. Саме Він надихав Ісаю та Єремію, саме Він передрікав через тих обраних мужів події майбуття навіть до останнього дня й часу¹².

Саме Він, Ісус Христос, наш Спаситель, був представлений здивованим слухачам біля Йордану (див. Матвій 3:13–17), на святій Горі переображення (див. Матвій 17:1–9), біля нефійського храму (див. 3 Нефій 11–26), а також у гаю в Пальмірі, штат Нью-Йорк [див. Джозеф Сміт—Історія 1:17–25]; а особою, що представляла Його, був ніхто інший, як Його справжній Батько, святий Елогим, на образ Якого Він був і Чию волю Він виконував¹³.

Я знаю, що Господь живий, і я знаю, що Він відкриває нам свої задуми і волю щодня, аби ми могли бути натхненними стосовно напрямку, в якому маємо рухатися¹⁴.

Він є головним наріжником. Він є главою царства. Це Його послідовники, це Його Церква, це Його вчення і обряди, це Його заповіді¹⁵.

Тепер ми з нетерпінням чекаємо на Його друге пришествя, обіцяне Ним. Це обіцяння буде справді здійснено, як були здійснені багато Його інших обіцянь, а тим часом ми славимо Його святе ім'я, і служимо Йому, і разом з пророками всіх поколінь складаємо свідчення про божественність Його місії.

Я знаю, що Ісус в усі минулі й майбутні вічності є Творцем, Викупителем, Спасителем, Сином Божим¹⁶.

**Завдяки Спокуті Ісус Христос рятує
всіх людей від наслідків Падіння і рятує тих,
що покаються, від їхніх особистих гріхів**

Мої любі брати і сестри, Бог живий, і я свідчу про це. Ісус Христос живий, і Він є творцем єдиного шляху життя і спасіння.

Це є посланням Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Це найбільш важливе послання у сучасному світі. Ісус Христос є сином Божим. Батько обрав Його Спасителем цього світу¹⁷.

Коли Адам свідомо і мудро скуштував заборонений плід у саду Еденському, то приніс усім нам, своїм нащадкам, два типи смерті: фізичну, або “земну смерть”, і духовну, або вигнання з присутності Господа¹⁸.

За Божим небесним планом був передбачений викупитель, щоб розірвати пута смерті і силою воскресіння уможливити єднання духів з тілами для всіх людей, які жили на землі.

Ісус із Назарета був єдиним, Кого було обрано ще до створення світу прийти на землю, щоб виконати це служіння і здолати земну смерть. Цей добровільний акт мав спокутувати падіння Адама і Єви і дозволити душі людини повернути своє тіло, у такий спосіб з'єднуючи тіло і дух¹⁹.

Воскресіння, про яке йде мова, є роботою Ісуса Христа, Спасителя, Який, будучи смертною людиною (сином Марії) і божественною (Сином Бога), міг подолати сили, що управляють плоттю. Він дійсно віддав Своє життя і справді взяв його знову як “первісток”, щоб за ним послідувала кожна душа, що будь-коли жила [див. 1 Коринтянам 15:22–23]. Він, бог, віддав своє життя. Ніхто не міг забрати його у Нього. Через довершеність у подоланні всього Він розвинув силу знову взяти Своє життя. Смерть була Його останнім ворогом, і Він подолав навіть її і відкрив воскресіння²⁰.

Це завдяки дару Небесного Батька Його Синові всі люди—в минулому, в сучасності і в майбутньому—можуть повернутися до Батька наших духів і жити з Ним. Але, щоб забезпечити це, Ісусу спершу необхідно було прийти на землю у плоті, щоб навчати людей Своїм прикладом праведному способу життя, а тоді добровільно віддати Своє життя і, якимсь дивовижним чином, прийняти тягар за гріхи людства²¹.

Очищення від гріха було б неможливим без абсолютного покаяння особи та лагідної милості Господа Ісуса Христа в Його спокутній жертві. Лише цими засобами людина може відновитися, зцілитися, омитися й очиститися і мати право на вічну славу. Стосовно величної ролі Спасителя в цьому Геламан так нагадував своїм синам словами царя Веніямина:

*“Смерть була Його останнім ворогом,
і Він подолав навіть її і відкрив воскресіння”.*

“Немає ніякого іншого шляху, ані засобу, з допомогою якого людина може бути спасенною, як тільки через викуплюючу кров Ісуса Христа, Який прийде; авжеж, пам’ятайте, що Він прийде, щоб спокутувати світ” (Геламан 5:9).

І, згадуючи слова, які Амулек сказав Зизрому, Геламан наголошує на ролі людини в отриманні прощення—покаянні у своїх гріхах:

“Він сказав йому, що Господь дійсно прийде, щоб викупити Свій народ, але Він прийде не для того, щоб викупити їх в їхніх гріхах, а для того, щоб викупити їх від їхніх гріхів.

І в Нього є сила, дана Йому від Батька, щоб викупити їх від їхніх гріхів *через покаяння*” (Геламан 5:10–11. Курсив додано)²².

[Спаситель] помер для викуплення наших гріхів, щоб відкрити нам шлях до воскресіння, вказати путь до довершеності життя, направити на дорогу до воскресіння. Він помер заради мети, добровільно. Його народження було скромним, життя—довершеним, приклад—натхненним. Його смерть відчинила двері, і людині запропоновано кожний добрий дар і благословення²³.

**Щоб отримати всі благословення від Спокути
Спасителя, ми повинні об'єднати наші зусилля**

Кожна душа має свободу волі. Вона може мати всі благословення, заради уможливлення яких жив і помер Христос. Але і смерть Христа, і план Христа будуть даремними і більш ніж марними, якщо ми не скористаємося з них: “Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються” (УЗ 19:16).

Спаситель прийшов, щоб “здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39). Його народження, смерть і воскресіння здійснили перше. Але, щоб отримати вічне життя, ми повинні поєднати свої зусилля з Його зусиллями²⁴.

Коли думаємо про величну жертву нашого Господа Ісуса Христа і страждання, які Він переніс за нас, і при цьому не цінуємо це настільки, наскільки у нас вистачає сил, то ми невдячні. Він страждав за нас і помер за нас, та якщо ми не каємося, всі його мучення і весь біль за нас були марними²⁵.

Його страждання до хреста і на хресті і Його велика жертва можуть не допомогти або мало допомогти нам, якщо ми не живемо за Його заповідями. Адже Він каже:

“Що звете ви Мене: “Господи, Господи”, та не робите того, що Я кажу?” (Лука УЗ 6:46).

“Якщо Ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте!”. (Іван 14:15)²⁶.

Люди, які знають Бога, люблять Його, живуть за Його заповідями і дотримуються Його істинних обрядів, ще навіть у цьому житті або в житті прийдешньому можуть побачити Його лице і знати, що Він живий, і Він спілкуватиметься з ними²⁷.

Ми *віримо*—і це наше свідчення—і проголошуємо світові, “що не буде дано ніяке інше ім’я або іншу путь, чи засіб, якими спасіння може прийти до дітей людських, тільки в імені Христа, Господа Вседержителя, і через нього” (Мосія 3:17).

Ми *знаємо*—і це наше свідчення—і також проголошуємо це світові, що люди будуть спасенні, якщо “повірять, що спасіння було, і є, і має прийти, в спокуючій крові Христа, Господа Вседержителя, і через неї” (Мосія 3:18).

Отже, разом з Нефієм, “ми старанно працюємо, щоб записати, аби переконати наших дітей, а також наших братів повірити в Христа, і примиритися з Богом; бо ми знаємо, що це благодаттю ми спасенні після всього, що *ми* можемо зробити. ...

І ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми записуємо наші пророцтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів” (2 Нефій 25:23, 26; курсив додано)²⁸.

Господь задоволений нами, коли ми живемо за Його євангелією

Можу собі уявити Господа Ісуса Христа [під час Його земного служіння], як Він посміхається, дивлячись на людей, що проявляють свою відданість Йому.

Я гадаю, що Господь Ісус Христос посміхається, коли дивиться на домівки Свого народу і бачить людей на колінах у сімейній молитві ввечері і вранці, коли діти поруч з ними. Я гадаю, що Він посміхається, коли бачить молодих чоловіків і дружин, а також літніх, які ніжно ставляться одне до одного, проявляють свою закоханість, ... які продовжують любити одне одного всією душею до самого дня смерті, а тоді переносять любов у вічність.

Я гадаю, Він задоволений сім’ями, які жертвують і діляться. Я гадаю, Господь Ісус Христос посміхається, коли дивиться згори і бачить тисячі тих, хто роки назад були неактивними, а сьогодні вони щасливі в царстві, багато-хто з них побували у

святих храмах Божих, отримали ендаумент і були запечатані, зі сльозами на очах дякуючи Господу за Його програму.

Мені здається, я бачу сльози радості на Його очах і посмішку на устах, коли Він дивиться на ... нові душі, які приходять до Нього цього року, які визнали Його ім'я, які увійшли у води хрищення, і я гадаю, Він також любить тих, хто допоміг здійснити це навернення.

Я бачу, як Він посміхається, коли дивиться на незчисленну кількість людей на колінах у покаянні, що змінюють своє життя, роблять себе світлішими і чистішими, більше подібними до життя свого Небесного Батька і свого Брата Ісуса Христа.

Я гадаю, Він задоволений і посміхається, коли бачить молодь, яка організовує своє життя, захищає і зміцнює себе проти помилок сьогодення. Я гадаю, Він спочатку журиться, а потім радіє, коли бачить (наприклад, як це сталося кілька днів тому у моєму кабінеті), молоду пару, що припустилася серйозної помилки і тепер стояла на колінах разом, міцно стиснувши руки. Мабуть, Його посмішка сяяла радістю, коли Він зазирнув у їхні душі і побачив, що вони виправляються, коли їхні сльози обмочили мою руку, яку я ніжно поклав на їхні руки.

О, я люблю Господа Ісуса Христа! Я сподіваюся, що зможу показати Йому і проявити свою щирість і відданість. Я хочу жити у близькості до Нього. Я хочу бути подібним до Нього, і я молюся, щоб Господь допоміг усім нам, аби ми могли бути такими, як Він сказав нефійським учням: “Отже, якими людьми повинні ви бути?”, і Сам відповів на Своє запитання: “Такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27).

**Спокута дає нам надію в цьому житті
і на вічність, що попереду**

Ми маємо надію на Христа тут і зараз. Він помер за наші гріхи. Завдяки Йому і Його євангелії наші гріхи змиті у водах хрищення. Гріх і злочестя випалені з наших душ вогнем. І ми

стаємо чистими, з незаплямованим сумлінням і отримуємо той спокій, що перевищує розуміння (див. Филип'янам 4:7).

Живучи за законами Його євангелії, ми отримуємо матеріальне процвітання, зберігаємо здоров'я і зміцнюємо розум. Євангелія благословляє нас сьогодні.

Але “сьогодні” є лише піщинкою у Сахарі вічності. Ми також маємо надію на Христа у вічності, що попереду, інакше, як казав Павло, ми будемо “найнешасніші від усіх людей” (1 Коринтянам 15:19).

Яким великим був би наш смуток (і недаремно!), якби не було воскресіння! Якими б нещасними ми були, якби не було надії на вічне життя! Якби зникла надія на спасіння і вічну нагороду, ми певно були б нещаснішими за тих, хто ніколи нічого подібного не очікував.

“Та нині Христос воскрес із мертвих,—первісток серед покійних” (1 Коринтянам 15:20).

Тепер наслідки Його воскресіння зійдуть на всіх людей, “бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” (1 Коринтянам 15:22).

Тепер, “як носили ми образ земного, так і образ небесного будемо носити” (1 Коринтянам 15:49).

Тепер було надано засіб, щоб “оце тлінне в нетління зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: “Поглинута смерть перемогою!” (1 Коринтянам 15:54).

Ми маємо вічну надію на Христа. Ми знаємо, що це життя дано нам, аби підготуватися до вічності, “і ті самі суспільні стосунки, які існують серед нас тут, існуватимуть серед нас там, вони тільки будуть поєднані з вічною славою, якої ми тепер не маємо” (УЗ 130:2)³⁰.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Прочитайте історію на сторінці 25. Як ми можемо наблизитися до Господа і “провести день” з Ним, як це зробив Президент Кімбол?
- Продивіться сторінки 26–27 і знайдіть імена і титули, якими Президент Кімбол називав Ісуса Христа. Які імена і титули Ісуса Христа мають особливе значення для вас? Чому? Як би ви відповіли людині, яка каже, що Ісус був просто хорошим учителем?
- Поміркуйте над свідченням Президента Кімбола про доземне, земне і післяземне служіння Спасителя (сторінки 27–28). Подумайте, як ви можете поглибити своє свідчення про місію Спасителя.
- Уважно прочитайте сторінки 28–30 і знайдіть, чому нам потрібен Спаситель. Що змінила Спокута Ісуса Христа у вашому житті?
- На сторінках 26–30 Президент Кімбол свідчить про те, що для нас зробив Спаситель. На сторінках 31–34 ми дізнаємося про те, що ми маємо зробити, щоб отримати всі благословення Спокути. Що ви відчуваєте, порівнюючи те, що для нас зробив Спаситель, і те, що Він нас просить зробити?
- Продивіться розмірковування Президента Кімбола щодо того, як ми можемо принести радість Господу (сторінки 32–33). Замисліться, що ви відчуваєте, коли знаєте, що Господь задоволений вами.
- Президент Кімбол учив, що ми можемо мати надію на Христа і тепер, і у вічності в майбутньому (сторінки 33–34). Як змінюється життя людей, коли вони мають надію на Христа?

Відповідні уривки з Писань: Іван 14:6, 21–23; 2 Нефій 9:5–13, 21–23; Мороній 7:41; 10:32–33; УЗ 19:15–19

Посилання

1. See Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *Spencer W. Kimball* (1977), 249–52.
2. In “The Gospel of Love: Stories about President Spencer W. Kimball,” *Ensign*, Dec. 1985, 22–23.
3. In Conference Report, Apr. 1978, 9; or *Ensign*, May 1978, 7.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 7.

5. "Spencer, the Beloved: Leader-Servant," *Ensign*, Dec. 1985, 15.
6. In Conference Report, Oct. 1946, 55–56.
7. In Conference Report, Oct. 1974, 163; or *Ensign*, Nov. 1974, 113.
8. In Conference Report, Apr. 1964, 94; or *Improvement Era*, June 1964, 496–497.
9. In Conference Report, Oct. 1946, 64.
10. In Conference Report, Oct. 1982, 6; or *Ensign*, Nov. 1982, 6.
11. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 70.
12. In Conference Report, Apr. 1977, 113; or *Ensign*, May 1977, 76.
13. In Conference Report, Oct. 1977, 111; or *Ensign*, Nov. 1977, 73.
14. In Conference Report, Apr. 1977, 117; or *Ensign*, May 1977, 78.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 6.
16. In Conference Report, Oct. 1946, 63, 64.
17. In Conference Report, Apr. 1978, 7; or *Ensign*, May 1978, 6.
18. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 68.
19. In Conference Report, Apr. 1978, 7; or *Ensign*, May 1978, 6.
20. "Absolute Truth," *Ensign*, Sept. 1978, 6.
21. "Christmas Message from the First Presidency to the Children of the World: Gifts That Endure," *Friend*, Dec. 1982, 3.
22. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 339–340.
23. "Jesus of Nazareth," *Ensign*, Dec. 1980, 4.
24. *Ensign*, Dec. 1980, 4.
25. *The Miracle of Forgiveness*, 145.
26. In Conference Report, Apr. 1972, 26; or *Ensign*, July 1972, 37.
27. In Conference Report, Apr. 1964, 99; or *Improvement Era*, June 1964, 499.
28. In Conference Report, Oct. 1978, 109–110; or *Ensign*, Nov. 1978, 72.
29. In Conference Report, Apr. 1956, 120.
30. In Conference Report, Oct. 1978, 108–109; or *Ensign*, Nov. 1978, 72.

Диво прощення

*Через щире покаяння і викупительну силу
Спасителя ми можемо пережити диво прощення.*

З життя Спенсера В. Кімбола

Президент Спенсер В. Кімбол учив, що “покаяння завжди є ключем до кращого, щасливішого життя. Воно потрібно всім нам”¹.

Він також зауважував, що “надія є ... великим стимулом до покаяння, бо без неї ніхто не захоче докласти тих неабияких, значних зусиль, що вимагає [покаяння]”. Щоб проілюструвати цю думку, він розповів про випадок, коли до нього по допомогу прийшла жінка, яка була засмучена через скоєний нею гріх. Вона сказала: “Я знаю, що я накоїла. Я читала Писання і я знаю наслідки. Я знаю, що я засуджена і ніколи не буду прощена, тож навіть мені навіть намагатися каятися?”

Президент Кімбол відповів: “Моя люба сестро, ви не знаєте Писань. Ви не знаєте сили Божої, ані Його доброти. Ви *можете* бути прощена за цей мерзенний гріх, але для цього вам знадобиться тривале і щире покаяння”.

Потім він процитував їй кілька уривків з Писань стосовно прощення, яке дається людям, що щиро каються і виконують Божі заповіді. У ході такого наставляння він побачив, як в ній зароджується надія, аж поки вона не вигукнула: “Дякую вам, дякую вам! Я вірю вам. Я насправді покаюся, омюю свою брудну одягу в крові Агнця і здобуду прощення”.

Президент Кімбол пригадував, що та жінка згодом повернулася до його кабінету “новою людиною—з яскравим поглядом, з легкою походою, повною надії, і вона сказала мені, що з того незабутнього дня, коли з’явилася дороговказна зірка

надії і коли вона пішла за нею, вона ніколи не поверталася [до гріха] і навіть не наближалася до нього”².

Учення Спенсера В. Кімбола

Диво прощення приносить душевний мир і допомагає наблизитися до Бога

Славетне диво спіткає кожну душу, що готова до змін. Покаяння і прощення з найтемнішої ночі роблять найяскравіший день. Коли перероджуються душі, коли змінюється життя, тоді відбувається величне диво, яке прикрашає, зігріває і підносить. Коли загрожувала духовна смерть, а тепер іде реанімація, коли життя відштовхує смерть—якщо таке відбувається, це диво з див. І такі величні дива ніколи не припиняться, якщо буде хоча б одна людина, яка застосовує викупительну силу Спасителя і свої старання, щоб здійснити це переродження.

Суть дива прощення в тому, що воно приносить мир для раніше стурбованої, невгамовної, розчарованої і, можливо, змученої душі. У світі неспокою і протистояння це дійсно дорогоцінний дар³.

Нелегко зберігати мир у душі в сучасному неспокійному світі. Цей мир неодмінно є особистим надбанням. Здобути його можна лише через постійне підтримання настрою розкаяння, прагнення прощення щодо серйозних і незначних гріхів, що дає поступове наближення до Бога. Для членів Церкви це є самою суттю їхньої підготовки, гідності зустріти Спасителя, коли Він прийде. Підготовлені відчуватимуть мир у своєму серці. Вони будуть учасниками благословень, які Спаситель обіцяв Своїм апостолам: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!” (Іван 14:27).

[Однією з цілей] Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів є закликати людей повсюди до покаяння. Ті, хто прислухається до цього заклику, члени Церкви або ті, хто не є ними, можуть стати учасниками дива прощення. Бог витре сльози страждання, докорів сумління, жаху, страхів і провини. Вологі

“Покаяння і прощення з найтемнішої ночі роблять найяскравіший день”.

очі стануть сухими, а посмішки радості замінять стурбований, збентежений вираз обличчя.

Яке це полегшення! Яка втіха! Яка радість! Обтяжені помилками, стражданнями і гріхом можуть отримати прощення, очищення і звільнення, якщо повернуться до свого Господа, пізнають Його і дотримуватимуться Його заповідей. І всі ми, кому потрібно каятися у щоденних помилках і слабкостях, також можемо розділити це диво⁴.

Усім нам потрібно каятися

“Ніщо нечисте не може увійти в царство Боже” (1 Нефій 15:34). І знову: “Ніщо нечисте не може жити з Богом” (1 Нефій 10:21). Для пророків термін *нечисте* в цьому контексті означає те ж саме, що це означає і для Бога. Для

людини значення цього слова може варіювати. Наприклад, в якусь мить крапля бруду не зробить білу сорочку або сукню нечистою. Але для Бога, Який є досконалістю, чистота означає моральну й особисту чистоту. Усе, що нижче цього рівня, в тій чи іншій мірі, є нечистим, а, отже, не може жити з Богом.

Якби не благословенні дари покаяння і прощення, для людини це була б безвихідна ситуація, адже ніхто, крім Господаря, ніколи не прожив на землі безгрішно⁵.

В житті будь-якої людини не проходить і дня, коли б покаяння не було життєво важливим для її благополуччя і вічного розвитку.

Але коли більшість з нас думають про покаяння, то схильні звужувати кут зору і розглядати його як необхідність для наших чоловіків, наших дружин, батьків, дітей, сусідів, друзів, світу—геть усіх, окрім самих себе. Так само превалює, можливо, підсвідоме переконання, що Господь призначив покаяння тільки для тих, хто вчиняє вбивство, або перелюб, або крадіжку, або інший мерзенний злочин. Звісно, це не так. Якщо ми будемо смиренними і бажатимемо жити за євангелією, то дійдемо висновку, що покаяння стосується всього, що ми робимо в житті, чи то духовної, чи мирської природи. Покаяння призначено кожній душі, яка ще не досягла досконалості⁶.

Покаяння є ключем до прощення. Воно відчиняє двері до щастя і миру і вказує шлях до спасіння в царстві Бога. Воно звільняє дух смирення в людській душі і робить її лагідною серцем і покірливою волі Бога.

“Гріх—то беззаконня” (1 Івана 3:4), і за вічним законом за такий переступ передбачається покарання. Кожна нормальна людина відповідає за гріхи, які вона вчиняє, і так само буде піддана покаранню, що відповідає порушенню тих законів. Однак смерть Христа на хресті пропонує нам звільнення від вічного покарання за більшість гріхів. Він узяв на Себе покарання за гріхи всього світу, розуміючи, що хто розкається і прийде до Нього, тому гріхи буде прощено і того буде звільнено від покарання⁷.

Визнання гріха і відчуття смутку для Бога є ознаками справжнього покаяння

Покаяння є добрим і милостивим законом. Воно далекосяжне і всеохоплююче. Воно складається з багатьох етапів, кожен з яких необхідно пройти, щоб покаяння було повним.

Немає *царської дороги до покаяння*, немає привілейованого шляху до прощення. Кожна людина повинна пройти той самий шлях: бідна вона чи заможна, освічена чи без освіти, висока чи низька на зріст, принц це чи жебрак, цар чи простолюдин. “Бо не дивиться Бог на обличчя!” (Римлянам 11:28).

Перед тим, як запустяться в дію численні складові покаяння, має бути зроблено перший крок. Цей перший крок є переломним моментом, коли грішник повністю усвідомлює гріх. Це пробудження, усвідомлення провини. Без цього не може бути щирого покаяння, бо немає усвідомлення гріха.

Коли ми розуміємо тяжкість свого гріха, ми можемо налаштувати себе вдатися до таких процесів, які допоможуть нам позбутися наслідків гріха. Алма намагався пояснити це Коріантонові, коли казав: “Нехай ... гріхи твої бентежать тебе, таким збентеженням, яке приведе тебе до покаяння. Не намагайся виправдовувати себе анітрохи” (Алма 42:29–30)⁸.

Святий Дух може відіграти важливу роль у переконанні грішника в його помилці. Він допомагає відкривати “правду про все” (Мороній 10:5), навчати всього, і нагадувати людині про все (Іван 14:26), і дорікати грішному світові (Іван 16:8).

Часто люди кажуть, що покаялися, коли все, що вони зробили, так це висловили жаль з приводу неправильного вчинку. Але справжнє покаяння відрізняється смутком для Бога, що змінює, трансформує і рятує. Шкодувати недостатньо. Павло так сказав про це святим у Коринті:

“Я радію тепер не тому, що ви засмутились, а що ви засмутились на покаяння, бо ви засмутились для Бога, щоб ні в чому не мати втрати від нас.

Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалуємо, а смуток світський—чинить смерть” (2 Коринтянам 7:9–10)⁹.

На кожне прощення є своя умова. Пов’язка має бути не вужча за рану. Піст, молитви, смирення мають бути рівнозначними гріху чи переважати його. Має бути скрушене серце і впокорений дух. Має бути “волосяниця і попіл”. Мають бути сльози і щира переміна в серці¹⁰.

Полищення гріха означає початок нового життя

Звичайно, навіть визнання провини недостатньо. Воно може бути нищівним, руйнівним, якщо не супроводжується прагненням позбутися провини. Потім визнання має супроводжувати якнайпалкіше бажання очиститися від провини і відшкодувати збитки, заподіяні помилкою¹¹.

Покаяння можна перевірити одним дійовим способом. Це полищення гріха. Якщо людина припиняє чинити цей гріх з належних підстав, тобто через глибше усвідомлення жахливості гріха та бажання жити в гармонії із законами Господа, це означає, що вона щиро покалася. Цей критерій був висунутий Господом: “По цьому ви можете знати, чи покалася людина у своїх гріхах—ось, вона зізнається в них і *полишить їх*” (УЗ 58:43. Курсив додано).

Іншими словами, якщо людина припинила помилятися у цей спосіб, але почала робити це в інший спосіб, це не справжнє покаяння. Рятівна сила не простягається на того, хто лише *хоче* змінити своє життя. Справжнє покаяння підштовхує людину до дій.

Людині не слід дивуватися, що потрібні дії, а не саме тільки бажання. Зрештою, саме праця розвиває наші і моральні, і фізичні м’язи¹².

Полишаючи гріх, людина не може лише бажати кращого стану. Вона має створити його. Їй, можливо, доведеться навчитися ненавидіти заплямований одяг і відчувати відразу до гріха. Вона має бути переконаною не тільки в тому, що залишає гріх, але і в тому, що вона змінила обставини, що

супроводжували гріх. Вона повинна уникати тих місць, умов і обставин, де стався гріх, бо вони можуть швидко знову відродити той гріх. Вона має залишити тих людей, з якими було скоєно гріх. Їй не обов'язково ненавидіти осіб, що мають стосунок до цього, але вона повинна уникати їх і все, що пов'язано з гріхом. Вона повинна позбавитися всіх листів, дрібничок та всього, що нагадуватиме їм про “ті дні” і “колишні часи”. Вона повинна забути адреси, номери телефонів, людей, місця і ситуації з грішного минулого і почати нове життя. Вона повинна позбутися всього, що може навіювати спогади про старе¹³.

Полишаючи нечисте, трансформуючи життя, змінюючи особистість, шліфуючи характер або переробляючи його, ми потребуємо допомоги від Господа, і вона може бути надана, якщо ми робимо все залежне від нас. Людина, яка повністю покладається на свого Господа, стає господарем собі і може досягти будь-чого, що вона задумала досягти, чи то здобути пластини з латуні, чи побудувати корабель, чи подолати звичку, чи подолати вкорінений гріх¹⁴.

Сповідь знімає тягарі

Сповідь щодо гріха є необхідним етапом покаяння і, як наслідок, отримання прощення. Покаяння можна перевірити, адже: “По цьому ви можете знати, чи покалася людина у своїх гріхах—ось, вона зізнається в них і полишить їх” (УЗ 58:43. Курсив додано).

Можливо, сповідь є однією з найбільших з усіх перешкод, яку необхідно подолати грішникові, що кається. Сором часто утримує його від відкриття своєї провини і визнання помилки. Іноді вигадана недовіра до тих смертних, кому він має сповідувати свій гріх, на його погляд, виправдовує збереження таємниці у замкнутому серці.

Знаючи серця людей, їхні наміри і їхню здатність каятися і духовно відроджуватися, Господь чекає, щоб пробачити, аж доки покаяння не дозріє. Грішник повинен мати “скрушене серце і впокорений дух” і бути готовим усмирити себе і зробити все необхідне. Сповідь у серйозних гріхах належному

“Сповідь приносить спокій”.

представнику влади Церкви є однією з вимог, висунутих Господом. Цими гріхами є: перелюб, блуд, інші статеві гріхи та інші гріхи, прирівняні за своєю серйозністю. Процедура сповідання забезпечує належний контроль і захист для Церкви та її народу і ставить ноги грішника на шлях істинного покаяння.

Багато порушників через сором і гордовитість заспокоювали свою совість, принаймні тимчасово, кількома тихими молитвами Господу і виправданням, мовляв цього достатньо для сповіді у гріхах. “Але ж я визнав свій гріх перед Небесним Батьком,—наполягають вони,—і цього цілком достатньо”. Це не так, якщо мова йде про серйозний гріх. Тоді, щоб грішник відчув мир, необхідно два прощення: одне від належного чина влади Господньої Церкви, а друге від самого Господа. [Див. Мосія 26:29].

Ідеальна сповідь є добровільною, а не вимушеною. Вона йде з душі порушника, а не спонукувана раптовим викриттям гріха. Така сповідь ... є ознакою зміцнення духу покаяння. Вона вказує на усвідомлення грішником гріха і його бажання полишити

нечестиву поведінку. Добровільна сповідь є набагато більш прийнятною в очах Господа, ніж вимушене визнання, супроводжуване браком смирення і витиснуте з людини допитом з приводу очевидної провини. Таке вимушене визнання не є доказом смиренного серця, яке викликає Господню милість: “Бо Я, Господь, прощаю гріхи і милостивий до тих, *хто сповідують свої гріхи* зі смиренным серцем” (УЗ 61:2. Курсив додано)¹⁵.

У той час, як скоєння серйозних гріхів та тих, що названі раніше, ... вимагають сповіді належному представникові влади Церкви, така сповідь не потрібна і не бажана для всіх гріхів. Менш тяжкі гріхи, але які зачепили інших людей—розбіжності в шлюбі, незначні спалахи гніву, незгоди тощо,—мають бути визнані перед особою або особами, які постраждали від цього, і питання має бути залагоджено між залученими особами, як правило, без втручання влади Церкви¹⁶.

Сповідь приносить спокій. Сповідь—це не тільки розповісти про помилки належним чином [владі Церкви], але й поділитися тягарем, щоб він був легшим. Перший піднімає щонайменше частину свого тягаря і покладає його на плечі іншого, хто може і готовий допомогти нести цю ношу. Потім приходиться задоволення від наступного кроку—зробити все можливе, щоб позбутися тягаря провини¹⁷.

Відшкодування є необхідною частиною покаєння

Коли людина відчуває глибокий смуток і смирення, що спричинені визнанням гріха, коли вона відмовляється від гріха і рішучо налаштована віднині ненавидіти його, коли вона смиренно визнала цей гріх перед Богом і відповідною особою на землі—коли все це зроблено, залишається вимога стосовно відшкодування. Вона повинна відшкодувати те, що пошкодила, вкрала або накоїла¹⁸.

Розкаяний грішник повинен забезпечити відшкодування, наскільки це можливо. Я кажу “наскільки це можливо”, адже є гріхи, наслідки яких можна відшкодувати, а є такі, відшкодувати які можна лише частково.

Крадій чи злодій можуть частково відшкодувати збитки, повернувши вкрадене. Брехун може розповісти правду і певною мірою виправити шкоду, заподіяну брехнею. Якщо людина своїми плітками заплямувала іншу людину, вона може частково відшкодувати це, старанно намагаючись відновити добре ім'я жертви. Якщо через гріх чи байдужість злодій знищив власність, він може відновити її чи сплатити—повністю або частково.

Якщо вчинки чоловіка засмутили або знечестили його дружину і дітей, як відшкодування він повинен докласти всіх зусиль, щоб повернути їхню впевненість і любов, проявляючи понадміру ... відданості й цнотливості. Це так само стосується дружин і матерів. І якщо діти зганьбили своїх батьків, під час ... покаяння вони повинні виправити заподіяну шкоду і шанувати батьків.

Як правило, розкаяна душа може багато чого зробити, щоб надати компенсацію. “Скрушене серце і впокорений дух”, зазвичай, знаходять способи певною мірою відшкодувати збитки. Істинний дух покаяння вимагає, щоб кривдник зробив все можливе, щоб виправити кривду¹⁹.

У процесі покаяння ми повинні повністю відшкодувати, якщо це можливо. В іншому випадку відшкодувати на максимально можливому рівні. І при цьому всьому ми повинні пам'ятати, що грішник, який благає [про прощення] і який бажає відшкодувати наслідки своїх вчинків, також повинен прощати іншим усі образи щодо нього. Господь не пробачить нас, якщо наше серце не буде повністю очищено від ненависті, гіркоти і звинувачень наших ближніх²⁰.

Справжнє покаяння включає рішучість жити за заповідями Господа

У вступі до сучасного одкровення Господь визначив одну з найбільш важких вимог справжнього покаяння. Для декого це найважча частина покаяння, бо це зобов'язує людину пильнувати за собою решту життя. Господь каже:

“Я, Господь, не можу дивитися на гріх з найменшою мірою допущення;

Проте, того, хто кається й *виконує заповіді Господа*, буде прощено” (УЗ 1:31–32. Курсив додано).

Ці вірші з Писань є дуже точними. По-перше, людина кається. Ставши на цей твердий ґрунт, вона повинна жити за заповідями Господа, щоб зберегти свою перевагу. Це необхідно для здобуття повного прощення.

Оскільки всі ми грішимо більшою чи меншою мірою, нам усім необхідно постійно каятися, безперервно дивитися вище і відповідно поводитися. Людині навряд чи допоможе виконання заповідей Господа лише протягом дня, тижня, місяця чи року. Це справа, яка має розповсюджуватися на решту років життя людини.

Покаяння повинно означати повну, тотальну покору програмі Господа. Не повністю кається той грішник, який нехтує десятиною, пропускає збори, порушує закон Суботнього дня, не молиться з сім'єю, не підтримує чинів Церкви, порушує Слово мудрості, не любить Господа і своїх ближніх. Бог не може пробачити грішника, якщо той не проявляє справжнє покаяння, що впливає на всі сфери його життя.

“Виконання заповідей” охоплює багато справ, що вимагаються від вірних. Необхідні добрі справи і відданість, супроводжувана творчим настроєм. Крім того, слухний спосіб нейтралізації наслідків гріха в житті людини—несення євангельського світла іншим, які ще не мають його. Це може бути робота і з неактивними членами Церкви, і з тими, хто не є членами Церкви,—можливо, частіше з останніми. Зверніть увагу на те, як Господь пов'язав прощення гріхів зі несенням свідчення про роботу останніх днів:

“Бо Я прощу вам ваші гріхи з цією заповіддю—залишайтеся непохитними розумом в урочистості та в душі молитви, у *донесенні цілому світові свідчення* про те, що передано вам” (УЗ 84:61. Курсив додано)²¹.

Чи не розуміємо ми, чому Господь благав людину ці тисячі років прийти до Нього? Певно Господь говорив про прощення через покаяння і полегшення, яке може прийти внаслідок відчуття провини, коли після прекрасної молитви до

Свого Батька сказав ці неперевершені слова запрошення і обіцяння:

“Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм.

Бож ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий“ (Матвій 11:28–30).

Я сподіваюся і молюся, щоб чоловіки і жінки повсюди відгукнулися на це лагідне запрошення і цим дозволили Господарю здійснити в їхньому особистому житті диво прощення²².

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Президент Кімбол назвав прощення “дивом з див” (сторінка 38). Чому прощення можна назвати дивом? (Приклади див. на сторінках 37–40).
- Читаючи підрозділ, що починається на сторінці 36, обміркуйте, яким би був наш стан без Спасителя і Його спокути.
- Прочитайте п’ятий, шостий і сьомий абзаци на сторінці 41. Чим, на вашу думку, “смуток для Бога” відрізняється від шкодування? Які приклади із Священних Писань про “смуток для Бога” актуальні для нас сьогодні?
- На сторінках 42–43 Президент Кімбол наводить приклади того, як полишити гріх і “почати нове життя”. Як ми можемо застосувати цю пораду до будь-якого гріха, який намагаємося подолати,—це, наприклад, порнографія, богохульство або азартні ігри?
- Продивіться уважно сторінки 43–45. Чому дехто вважає сповідь такою важкою? Які благословення даються за сповідь перед Господом? Перед єпископом чи президентом філії? Перед тими, кого ми скривдили?

- Обміркуйте перший абзац на сторінці 46. Що означає відшкодувати наслідки гріха? Як розкаяна людина може найкращим чином визначити, що зробити, щоб відшкодувати наслідки свого гріха?
- Чим учення Президента Кімбола в цьому розділі відрізняються від хибної ідеї, що покаяння є банальною річчю у списку щоденних справ?

Відповідні уривки з Писань: Ісая 1:18; Мосія 4:3; Алма 36:12–26; УЗ 19:15–20; 64:8–9

Посилання

1. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 28.
2. See *The Miracle of Forgiveness*, 340–342.
3. *The Miracle of Forgiveness*, 362, 363.
4. *The Miracle of Forgiveness*, 366, 367–368.
5. *The Miracle of Forgiveness*, 19–20.
6. *The Miracle of Forgiveness*, 32–33.
7. *The Miracle of Forgiveness*, 133.
8. *The Miracle of Forgiveness*, 149, 150–151.
9. *The Miracle of Forgiveness*, 152–153.
10. *The Miracle of Forgiveness*, 353.
11. *The Miracle of Forgiveness*, 159.
12. *The Miracle of Forgiveness*, 163–64.
13. *The Miracle of Forgiveness*, 171–172.
14. *The Miracle of Forgiveness*, 176.
15. *The Miracle of Forgiveness*, 177, 178, 179, 181.
16. *The Miracle of Forgiveness*, 185.
17. *The Miracle of Forgiveness*, 187–188.
18. *The Miracle of Forgiveness*, 191.
19. *The Miracle of Forgiveness*, 194–195.
20. *The Miracle of Forgiveness*, 200.
21. *The Miracle of Forgiveness*, 201–202, 203, 204.
22. *The Miracle of Forgiveness*, 368.

*“Нікому з нас не треба бути настільки зайнятими в житті,
щоб не могли порозмислити з молитвою”.*

Молитва—перепустка до духовної сили

*Завдяки чесній і сердечній молитві ми отримуємо
від нашого Небесного Батька любов, силу і міць.*

З життя Спенсера В. Кімбола

“Я завжди плекаю дуже ніжні почуття до молитви, до сили і благословень молитви,—казав Президент Спенсер В. Кімбол.— За своє життя я отримав більше благословень, ніж міг належно віддячити за них. Господь був надзвичайно щедрим до мене. В житті було стільки випадків і в хворобі, і в здоров’ї, що вони не залишили й тіні сумніву в серці й розумі, що дійсно є Бог небесний, що Він є нашим Батьком і що Він чує наші молитви і відповідає на них”¹.

Один з таких випадків стався, коли Президент Кімбол і його дружина Каміла були на шляху до Нової Зеландії для участі в конференції. Коли вони дісталися Гамільтона, вони були настільки хворі, що Президент Кімбол попросив президента Елдона Теннера, першого радника в Першому Президентстві, представляти його на культурному заході, запланованому на той вечір. Через кілька годин Президент Кімбол “раптово прокинувся і спитав д-ра Рассела Нельсона, який доглядав його:

—Брате Нельсон, о котрій годині має починатися сьогодні програма?

—О сьомій, Президенте Кімбол.

—А котра зараз?

—Майже сьома.

Спенсер був мокрий від поту. Жар спав. Він сказав: “Передайте сестрі Кімбол, що ми йдемо”.

Каміла підвелася з ліжка, і вони удвох поспішно одяглися і направилися машиною до стадіону, що був неподалік і де щойно розпочалася програма. Президент Теннер пояснив на початку зборів, що вони були надто хворі, щоб прийти. У вступній молитві юний новозеландець палко благав: “Ми, три тисячі молодих людей Нової Зеландії, зібралися, щоб співати і танцювати для Твого пророка. Зціли його і приведи сюди”. Коли закінчилася молитва, машина зі Спенсером і Камілою вїхала на стадіон, і трибуни вибухнули спонтанним, оглушливим криком радості через відповідь на молитву”².

Учення Спенсера В. Кімбола

Ми маємо молитися, так само як маємо виконувати і будь-яку іншу заповідь

Молитва—це не просто щось бажане; це одна з основ нашої релігії³.

Чому ми повинні молитися? Тому що ми є синами і дочками нашого Небесного Батька, від Якого ми залежимо в усьому, що маємо—їжі та одязі, здоров’ї і навіть житті, зору і слуху, голосі і здатності рухатися, навіть мозку.

Чи ви самі собі даєте дихання, своє життя, своє існування? Чи можете ви подовжити свої дні на якусь годину? Чи міцні ви без дарів небесних? Чи самі ви створили свій мозок, чи ви сформували його? Чи можете ви дати життя або подовжити його? Чи є у вас сила жити без вашого Господа? Однак я бачу, що багато хто не молиться.

Ви молитесь іноді, чому ж не молитися більш регулярно, частіше, більш віддано? Чи ваш час настільки дорогоцінний, життя таке коротке, або віра така незначна?

Усі ми багато чим завдячуємо нашому Господу. Ніхто ще не досягнув досконалості. Ніхто не вільний від помилок. Від усіх людей вимагається молитися, як вимагається бути цнотливими, дотримувати святість Суботнього дня, сплачувати десятину, жити за Словом мудрості, відвідувати збори і вступати у цілестіальний шлюб. Як і багато чого іншого, це є заповіддю від Господа⁴.

Коли я подорожував колами і місіями Церкви в минулі роки, то часто зустрічався з людьми, які мали проблему або велику потребу. Я в першу чергу запитував: “Ви молитесь? Як часто? Наскільки ви зосереджені, коли молитесь?” Я помітив, що, як правило, коли лінії комунікації порушені, з’являється гріх. З цієї причини Господь сказав пророку Джозефу Сміту: “Те, що Я кажу одному, Я кажу всім; завжди молитесь, щоб Злочестивий не мав сили в вас” (УЗ 93:49)⁵.

Сучасний світ надзвичайно потребує молитви, що може утримувати нас на зв’язку з Богом і підтримувати канали спілкування. Нікому з нас не треба бути настільки зайнятими в житті, щоб не могли порозмислити з молитвою. Молитва є перепусткою до духовної сили⁶.

**Наші молитви мають включати вираження
вдячності і смиренне благаання Небесного Батька
про благословення нам і оточуючим**

Про що нам молитися в молитвах? Ми маємо виражати радість і щиро вдячність за даровані благословення. Господь сказав: “І ви маєте підносити дяку Богові в Дусі за кожне благословення, яким вас благословлено” (УЗ 46:32). На нас сходить прекрасний і переконливий дух, коли ми щиро дякуємо Небесному Батькові за наші благословення: за євангелію і знання про неї, яке ми змогли отримати, за зусилля і труди батьків та інших людей заради нас, за наші сім’ї і друзів, за життєві можливості, за розум, тіло і життя, за хороший і корисний життєвий досвід, за всю допомогу і доброту Батька, за відповіді на молитви.

Ми можемо молитися за своїх керівників. Павло писав:

“Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благаання, прохання, подяки за всіх людей,

за царів та за всіх, хто при владі” (1 Тимофію 2:1–2).

Ми розвинемо почуття відданості країні і її законам, якщо будемо так молитися. І ми розвинемо почуття любові й віру до наших церковних керівників, і наші діти будуть поважати їх. Бо навряд чи людина буде критикувати церковних чинів,

якщо вона щиро молиться про них. Мені радісно, що я все своє життя підтримував своїх керівників, молився про їхнє благополуччя. А в останні роки я відчував велику силу, якою я наділяюся завдяки таким самим молитвам святих, піднесених до небес заради мене.

Всеохоплююча місіонерська робота повинна бути постійним предметом наших молитв. Ми молимося, щоб двері країн були відчинені, аби прийняти євангелію. Ми молимося про можливість і допомогу, щоб поділитися славетними євангельськими новинами з іншими. Якщо дитина все життя молиться про місіонерську справу, вона буде хорошим місіонером.

Ми молимося за людину, яку вважаємо ворогом, бо пам'ятаємо прекрасну і могутню пораду нашого Господа: “А вам, хто слухає, Я кажу: “Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас. Благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто кривду вам чинить” (Лука 6:27–28). Чи може будь-хто довго мати ворога, якщо молиться за людину, до якої були неприємні почуття?

Ми молимося про мудрість, розсудливість і розуміння. Ми молимося про захист у небезпечних місцях, силу в хвилини спокуси. Ми згадуємо близьких і друзів. Ми промовляємо миттєві молитви словами чи думками, вголос чи у повній тиші. Ми завжди зберігаємо молитву в серці, щоб бути успішним у щоденних справах. Чи може людина чинити зле, якщо в її серці або на її вустах чесні молитви?

Ми молимося про наші шлюби, про дітей, про сусідів, про роботу, про рішення, про церковні покликання, про свідчення, про почуття, про цілі. Справді, ми приймаємо чудову пораду Амулека і молимося про милість, про засоби існування, про своє господарство і проти сил ворогів; ми молимося “проти диявола, який є ворогом усієї праведності”, і про ворога наших ланів. А коли ми не волаємо до Господа, “нехай [наші] серця будуть сповнені, спрямовані в молитві до Нього постійно за [наш] добробут, а також за добробут тих, хто навколо [нас]” (Див. Алма 34:18–27)⁷.

Ми молимося про прощення. Я проводив співбесіди з багатьма майбутніми місіонерами. Надто часто я бачив, що вони не

“Ми молимося про наші шлюбів, про дітей, про сусідів, про роботу, про рішення, про церковні покликання, про свідчення, про почуття, про цілі”.

моляться, навіть коли в них є непростенні безглузді вчинки. “Чому ви не молитесь,—запитував я,—якщо на вас такий великий борг? Невже ви припускаєте, що можете всього лише забути про нього, знизати плечима і тішитися тим, що, мовляв, це поширена річ? Вам соромно стати на коліна, ви що, соромитеся Христа? Чи достатньо у вас віри в Бога? Чи знаєте ви, що Він живий і любить, прощає, якщо відбувається покаяння? Чи знаєте ви, що гріхи не будуть змиті, переступи не будуть пробачені через ухилення та просте забуття?”

Ми молимося про все необхідне, гідне і належне. Я чув, як під час сімейної молитви 14-річний хлопчик благав Господа захистити їхніх овець на пагорбі. Йшов сніг і було страшенно холодно. Я чув молитву сім’ї про дощ, коли панувала нещадна засуха і ситуація була безнадійною. Я чув, як дівчина молилася про допомогу на іспитах, що мали відбутися наступного дня.

Ми також благаємо за хворих і страждених. Господь почує наші щирі молитви. Він, може, не завжди зцілить їх, але дасть

їм мир, або мужність, або силу знести тягар. Ми не забуваємо в молитвах про людей, кому благословення потрібні не менше, ніж ураженим фізично,—зневіреном і розгубленим людям, спокушеним, грішним, схвильованим.

Ми молимося за благополуччя дітей. Іноді, коли діти ростуть, в їхньому житті поселяється бунтарське ставлення попри все, що ми можемо сказати і зробити. Алма визнав марними заклики до свого [сина], тож він молився про [нього], і його молитви були сильними. Іноді це все, що залишається робити батькам. Молитва праведного дуже могутня, кажуть Писання, і так сталося і в цьому випадку [див. Яків 5:16; Мосія 27:14]⁸.

Який це привілей і радість—молитися до нашого Небесного Батька, яке благословення для нас! Але справа ще не зроблена, коли молитва сказана. Правильно вчив Амулек: “А тепер дивіться, мої улюблені брати, ... після того як ви зробите все це, якщо ви відвернете нужденного і роздягненого, і не навідаєтеся до хворого і стражденного, і не поділитися вашим майном, якщо воно у вас є, з тими, хто знаходиться в нужді—я кажу вам, якщо ви не зробите чогось з цього, знайте, ваша молитва марна і нічого не дасть вам, і ви як ті лицеміри, які заперечують віру” (Алма 34:28). Ми ніколи не повинні забувати, що ми маємо жити за євангелію так же чесно і щиро, як і молимося⁹.

У наших потаємних, особистих молитвах ми можемо спілкуватися з Богом і дізнаватися Його волю

Про деякі речі краще молитися потаємно, коли не думаєш про час і конфіденційність. Молитва на самоті рясна і корисна. Молитва на самоті допомагає позбутися будь-якого сорому чи удаваності, будь-якого давнього обману. Вона допомагає нам відкрити серця і бути повністю чесними у висловлюванні всіх наших надій і рис характеру.

Я вже давно зрозумів потребу в усамітненні під час особистих молитв. Спаситель час від часу вважав необхідним віддалитися в гори чи в пустиню, щоб помолитися. Так само апостол Павло йшов у пустиню, усамітнювався після свого

величного покликання. Енош опинився в потаємному місці, щоб поспілкуватися з Богом. Джозеф Сміт усамітнівся у гаю, де лише птахи, дерева і Бог чули його молитву. Зверніть увагу на кілька ключових моментів у цій історії: “І ось, сповнений рішучості звернутися до Бога, я пішов до лісу, щоб спробувати це здійснити. Це була моя перша в житті спроба помолитися вголос, бо досі, незважаючи на всі свої щиросердні хвилювання, я ще ніколи вголос не молився” (Джозеф Сміт—Історія 1:14; курсив додано).

Ми, якщо можливо, також повинні знайти кімнату, кут, комору, якесь місце, де ми можемо усамітнитися, щоб “помолитися вголос”. Ми згадуємо багато випадків, коли Господь наставляв нас молитися вголос: “І знову, Я наказую тобі: молися вголос, а також у своєму серці; так, перед світом, а також таємно, прилюдно, а також на самоті” (УЗ 19:28)¹⁰.

Якщо в ці особливі миті молитви ми приховуємо щось від Господа, може так статися, що деякі благословення будуть приховані від нас. Зрештою, ми молимося як прохачі перед всемудрим Небесним Батьком, тож навіщо нам приховувати почуття чи думки стосовно наших потреб чи благословень?¹¹

У наших молитвах не повинно бути виправдання гріхам, ніякого лицемірства, адже в них не може бути обману. Господь знає наш істинний стан. Чи кажемо ми Господу, які ми хороші чи які ми слабкі? Ми стоїмо оголеними перед Ним. Чи підносимо ми молитву зі скромністю, щирістю і “скрушеним серцем і впокореним духом”, чи, як фарисей, який хвалив себе за виняткове дотримання закону Мойсея? [Див. Естер 4:15; Лука 18:11–12]. Чи промовляємо ми кілька шаблонних слів і затертих фраз, чи розмовляємо з Господом про особисте так довго, як це дозволяє ситуація? Чи молимося ми зрідка, коли маємо помолитися регулярно, часто, постійно?¹²

Молитва—це величний привілей, адже ми не тільки промовляємо до нашого Небесного Батька, а й отримуємо від Нього любов і натхнення. Наприкінці молитв ми повинні дуже пильно прислухатися—це може тривати навіть кілька хвилин. Ми молилися про настанови і допомогу. Тепер ми маємо “вгамуватись та знати, що Бог” Він (Псалми 45:11)¹³.

Ми повинні щодня виділяти час для сімейної молитви

Церква закликає молитися сім'єю щовечора і щоранку. Це така молитва, коли всі або всі наявні члени сім'ї стають на коліна. Всі члени сім'ї, включаючи маленьких, повинні мати можливість бути вустами в молитві, по черзі, як буде вказано тим, хто головує, а як правило, це буде батько, який має священство, але за його відсутності—мати, а за їхньої відсутності—найстарший з присутніх дітей¹⁴.

Наш Небесний Батько дав нам благословення молитви, щоб допомогти нам бути успішними в найважливіших справах сім'ї та в житті. Я знаю, що якщо ми будемо молитися палко і праведно, кожен окремо і сім'єю, прокидаючись вранці і лягаючи спати ввечері, а також біля столу під час прийому їжі, то ми не тільки збудимося, але й розвиватимемося духовно. Нам так потрібна допомога нашого Небесного Батька, коли ми прагнемо знати євангельські істини і тоді жити за ними, коли прагнемо Його допомоги у прийнятті життєво важливих рішень!¹⁵

Сімейна молитва має тривати стільки і складатися з того, що відповідає потребам. Молитва ... подружньої пари буде відрізнитися від молитви сім'ї з дорослими або маленькими дітьми. Звичайно, вона не повинна бути довгою, коли в колі є малі діти, бо вони можуть втратити інтерес і втомитися, через що не будуть любити її. Коли діти моляться, навряд чи вони молитимуться надто довго. Молитва Господа, що дана за вірець, триває лише тридцять секунд, і звичайно людина може багато дякувати і просити, на дві чи три хвилини, хоча бувають часи, коли доречно поспілкуватися і довше¹⁶.

Коли ми стаємо на коліна в сімейній молитві, наші діти біля нас на колінах набувають звичку, яка залишиться з ними на все життя. Якщо ми не знаходимо часу для молитв, то насправді кажемо своїм дітям: “Що ж, це не так вже і важливо. Нам байдуже. Якщо ситуація сприяє, то ми помолимося, але якщо шкільний дзвоник вже розривається, автобус на підході або пора на роботу... що ж, молитва не така вже і

Сімейна молитва—“це крок уперед до сімейної єдності і сімейної солідарності”.

важлива, і ми помолимося в зручніший час”. Якщо її не планувати, вона ніколи не буде зручною¹⁷.

Жодна мати не пошле бездумно свою маленьку дитину до школи зимовим ранком, не одягнувши теплої одягу, щоб захистити її від снігу, дощу і холоду. Але є безліч батьків і матерів, які відправляють дітей до школи без захисту, який здобувається молитвою,—захисту від невідомих ризиків, злих людей і нищих спокус¹⁸.

У минулому, можливо, помолитися сім’єю раз на день було нормально. Але в майбутньому цього не буде достатньо, якщо ми хочемо спасти свої сім’ї¹⁹.

У сімейному колі діти на прикладі батьків навчаться розмовляти зі своїм Небесним Батьком. Вони невдовзі побачать, наскільки щирі і чесні наші молитви. Якщо ми молимося поспішно, роблячи їх схожими на бездумний ритуал, вони і це побачать. Нам краще робити і в колі сім’ї, і на самоті, як благав Мормон: “Отже, мої улюблені браття, моліться Батькові з усією енергією вашого серця” (Мороній 7:48)²⁰.

У сімейній молитві є навіть більше, ніж прохання і молитва подяки. Це крок уперед до сімейної єдності і сімейної солідарності. Це створює сімейну свідомість і привносить дух сімейної взаємозалежності. Це той момент метушливого дня, коли крикливе радіо вимкнене, світло приглушене, а розум і серце повернуті одне до одного і до вічного; момент, коли світ навколо вимкнений і небеса розкриваються всередині²¹.

**Коли ми молимося зборами, то повинні
робити це відповідно до обставин**

Коли ми згуртуємося на молитву, чи то вдома, в Церкві, на громадських чи публічних зборах, ми повинні пам'ятати про мету наших молитв—спілкуватися з нашим Небесним Батьком. Наскільки б це важко не було, але я зрозумів, що коли ми молимося з іншими, краще переживати за те, щоб ми ніжно і чесно спілкувалися з Богом, а не за те, що можуть подумати слухачі. Звичайно, треба брати до уваги обставини, за яких виголошується молитва, і зокрема через це публічні молитви чи навіть сімейні молитви не можуть бути тільки нашим молінням²².

Молитви на людях завжди повинні відповідати обстановці. Молитва освячення може бути довшою, але вступна молитва має бути коротшою. В ній слід попросити те, що потрібно для цієї конкретної ситуації. Заключна молитва може бути ще коротшою—молитвою подяки і завершення. Помазання олією є короткою і конкретною частиною обряду і воно не повинно накладатися на запечатування, що йде після нього і що може бути настільки довгим, наскільки це потрібно для проголошення благословення одержувачу обряду. Благословення їжі не повинно бути довгим, але виражати вдячність за їжу і прохання благословити її. Воно не повинно бути повторенням сімейної молитви, яку щойно було виголошено²³.

Як часто ми чуємо людей, які пускаються у красномовство у молитвах, що перетворюються на суцільну проповідь! Слухачі втомлюються і втрачається ефект²⁴.

**Небесний Батько досконало знає і
любить нас, тому ми можемо довіряти
Його відповідям на наші молитви**

Чи є молитва одностороннім спілкуванням? Ні!

Пізнання мови молитви є радісною справою, що є довжиною в життя. Іноді, коли ми слухаємо після того, як помолилися, в голову приходять багато ідей. Іноді нас огортають почуття. Духовний спокій підтверджує, що все буде добре. Але завжди, якщо ми були чесними і щирими, то матимемо хороше відчуття—відчуття тепла від Небесного Батька і відчуття того, як Він любить нас. Мене засмучує, що дехто з нас ще не збагнув значення того спокійного духовного тепла, бо для нас це свідчення про те, що наші молитви почуті. А оскільки наш Небесний Батько любить нас більше, ніж навіть ми самі любимо себе, це означає, що ми можемо довіряти Його милості, довіряти Йому. Це означає, що якщо ми будемо продовжувати молитися і жити так, як належить, Батькова рука направлятиме нас і благословлятиме.

І ми кажемо у своїх молитвах: “Нехай Твоя воля станеться”, і робимо це свідомо. Ми б не стали запитувати у керівника поради, щоб потім зневажити її. Ми не повинні просити у Господа благословень і потім ігнорувати відповідь. Отже, ми молимося: “Нехай Твоя воля станеться, о Господи! Тобі видніше, любий Батьку. Я прийму твою пораду з вдячністю”²⁵.

Ми повинні молитися з вірою, але з розумінням, що коли Господь відповідає, це може бути не та відповідь, якої ми чекаємо або якої хочемо. Ми повинні вірити, що вибір Бога найкращий для нас²⁶.

Маючи за спиною такий досвід молитв, я знаю, яка любов, сила і міць приходять завдяки чесній і сердечній молитві. Я знаю про бажання нашого Батька допомогти нам у земному житті, навчити нас, вести нас, направляти нас. Тому наш Спаситель сказав з великою любов’ю: “Те, що Я кажу одному, Я кажу всім; завжди моліться” (УЗ 93:49).

Якщо ми будемо так робити, то самі здобудемо особисте знання, що наш Небесний Батько дійсно чує наші молитви і відповідає на них. Він хоче, щоб таке знання було в кожного з нас. Шукайте його, мої любі брати і сестри! Шукайте!²⁷

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Яким би було ваше життя, якби ви не молилися? Поміркуйте, з яких причин Господь повеліває нам молитися (сторінки 52–53).
- Продивіться уважно сторінки 53–54. Як впливає на нас те, що в молитві ми виражаємо свою вдячність? Як впливає молитва про інших?
- Продивіться уважно третій абзац на сторінці 56. Чому наші молитви неповні, якщо ми не “живемо за євангелію так же чесно і щиро, як і молимося”?
- Президент Кімбол сказав: “Молитва на самоті рясна і корисна” (сторінка 56). Що ми можемо зробити, щоб знайти час для змістовних особистих молитов? Чому, на ваш погляд, так корисно час від часу особисто молитися вголос? Чому слухати є важливою частиною молитви?
- На сторінках 58–59 Президент Кімбол розповідає про благословення, що є наслідком сімейної молитви. Які з цих благословень отримували ви? Що можуть робити сім’ї, щоб сімейна молитва була кожного ранку і кожного вечора?
- Президент Кімбол учив, що молитви від імені групи повинні відповідати обставинці (сторінка 60). Коли нас просять виголосити таку молитву, то що є нашим обов’язком? Чого ми можемо навчитися на прикладі юного новозеландця з історії на сторінках 51–52?
- Прочитайте абзац, який починається внизу сторінки 60. Як молитва вплинула на ваші стосунки з Небесним Батьком?

Відповідні уривки з Писань: Псалми 54:17; Матвій 6:5–15; Яків 1:5–6; 2 Нефій 32:8–9; 3 Нефій 18:18–21

Посилання

1. In Conference Report, Oct. 1979, 5; or *Ensign*, Nov. 1979, 5.
2. Caroline Eyring Miner and Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball* (1980), 182–84.
3. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 200.
4. “Prayer,” *New Era*, Mar. 1978, 15, 17, 18.
5. “Pray Always,” *Ensign*, Oct. 1981, 3.
6. In Conference Report, Apr. 1979, 7; or *Ensign*, May 1979, 6–7.
7. *Ensign*, Oct. 1981, 4–5.
8. *Faith Precedes the Miracle*, 205, 206.
9. *Ensign*, Oct. 1981, 6.
10. *Ensign*, Oct. 1981, 4.
11. In Conference Report, Oct. 1979, 5; or *Ensign*, Nov. 1979, 4.
12. *Faith Precedes the Miracle*, 207.
13. *Ensign*, Oct. 1981, 5.
14. *Faith Precedes the Miracle*, 200–201.
15. “Therefore I Was Taught,” *Ensign*, Jan. 1982, 4.
16. *Faith Precedes the Miracle*, 201.
17. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 253.
18. *Faith Precedes the Miracle*, 207.
19. Quoted by James E. Faust, in Conference Report, Oct. 1990, 41; or *Ensign*, Nov. 1990, 33.
20. *Ensign*, Oct. 1981, 4.
21. “Family Prayer,” *Children’s Friend*, Jan. 1946, 30.
22. *Ensign*, Oct. 1981, 4.
23. *Faith Precedes the Miracle*, 201.
24. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 119–120.
25. *Ensign*, Oct. 1981, 5.
26. *Faith Precedes the Miracle*, 207.
27. *Ensign*, Oct. 1981, 6.

Відкриття для себе Писань

*Кожен з нас може насолоджуватися
можливістю занурюватися в Писання.*

З життя Спенсера В. Кімбола

Коли Спенсеру В. Кімболу було 14 років, він почув виступ доньки Бригама Янга Сузи Янг Гейтс на конференції на тему читання Писань. Він згадував: “Вона виступила з надихаючою промовою на тему читання Писань і пізнання їх. Потім вона перервала свою проповідь і запитала аудиторію з різних людей (нас було приблизно тисяча): “Скільки серед вас тих, хто повністю прочитав Біблію?”

Мене охопило гнітюче почуття провини. На той час я прочитав уже багато книжок, коміксів та легкого читива, але серце обвинувачувало мене, кажучи: “Ти, Спенсере Кімбол, жодного разу не прочитав цю святу книгу. Чому?” Я подивився на людей попереду і з боків залу, чи не єдиний я, хто не прочитав цю священну книгу. З тисячі приблизно півдюжини гордо підняли руку. Я зіщулився на своєму місці. Мені було байдуже щодо інших, які не прочитали, але мене турбувала глибоке гнітюче відчуття щодо себе. Я не знаю, що робили чи думали інші люди, але я більше не слухав проповідь. Вона досягла своєї мети. Коли збори закінчилися, я побіг до великих дверей виходу і додому, що був у квартал на схід від каплиці. Я стиснув зуби і казав сам собі: “Я прочитаю. Я прочитаю. Я прочитаю”.

Увійшовши до нашого будинку через задній вхід, я підійшов до кухонної полиці, де ми зберігали вугільно-олійні лампи, взяв одну повну олії, з щойно підрізаним гнотом, і пішов сходами у свою кімнату на горищі. Там я розкрив Біблію і почав з Буття, першого розділу і першого вірша, і

В дитинстві Спенсер В. Кімбол вирішив для себе, що прочитає всю Біблію.

читав до самої ночі про Адама і Єву, Каїна та Авеля, Еноха і Ноя, про потоп і до Авраама”¹.

Приблизно через рік Спенсер закінчив читати Біблію: “Яке для мене було задоволення усвідомлювати, що я прочитав всю Біблію від початку до кінця! І яка радість духа! І яке захоплення від загальної картини прочитаного я отримав!”² Цей випадок справив на нього тривале враження, і згодом у житті він часто згадував про нього на генеральних і територіальних конференціях.

Президент Кімбол все своє життя насолоджувався благословеннями від вивчення Писань і заохочував інших робити те

ж саме. Старійшина Річард Г. Скотт, який згодом став членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пригадував: “Старійшина Спенсер В. Кімбол курирував нашу територію, коли я був президентом місії. Я спостерігав, як добре він розумів і використовував Книгу Мормона у своїх натхненних зверненнях як до членів Церкви, так і до місіонерів. Одного разу на зборах місіонерів зони він сказав: “Річарде, сьогодні ви знайшли таке застосування вірша з Книги Мормона, якого я ніколи не знаходив”. То була ретельна підготовка до дуже важливого уроку, який він хотів мені викласти. Потім він додав: “А я прочитав цю книгу понад 76 разів”. Йому не треба було конкретно казати, що я майже не знав Писань і що мені потрібно провести ціле життя у розмірковуваннях над ними і застосуванні їх. Це єдине зауваження спонукало мене до досягнення життєвої мети—розуміння святого слова Божого”³.

Учення Спенсера В. Кімбола

Писання—це рідкісний скарб, розкрити який кожен повинен сам для себе

Іноді здається, що ми сприймаємо Писання як щось звичайне, тому що не повністю цінуємо унікальність цього скарбу і того, наскільки ми благословенні тим, що маємо їх. Здається, що ми настільки звикли до наших подій в цьому світі і так звикли чути навчання на євангельську тематику серед нас, що нам важко уявити, що щось може бути інакше.

Але нам потрібно зрозуміти, що світ зовсім недавно винирнув з довгої ночі духовної темряви, яку ми називаємо Великим відступництвом. Варто відчути ту глибину духовної темряви, яка переважала до того дня навесні 1820 року, коли Батько і Син явилися Джозефу Сміту,—темряви, що була передбачена пророком Нефієм і описана як “жахливий стан сліпоті”, за якого євангелію було утримано від людини. (Див. 1 Нефій 13:32).

Той факт, що я не народився в часи духовної темряви, коли небеса були німими, а Дух забраним, переповнює мою душу вдячністю. Справді, жити без слова Господа, яке б направляло

нас, все одно, що мандрувати у безкрайній пустелі без знайомих орієнтирів або чорній печері без будь-якого світла, який би відкрив рятівний шлях.

Ісаєя прямо говорив про кінець темряви і появу Книги Мормона [див. Ісаєя 29:11–12].

І так розпочалася дивовижна робота, “чудо й диво”, які Господь пообіцяв здійснити. (Див. Ісаєя 29:14).

Від початку відновлення євангелії через пророка Джозефа Сміта було видано і роздано [мільйони] примірників Книги Мормона. Було видано незліченну кількість Біблій. Їхня кількість значно переважає кількість інших виданих трудів. У нас також є Учення і Завіти і Дорогоцінна Перлина. Крім цих дорогоцінних Священних Писань, нам доступні невідомі в інші періоди світової історії освіта і можливості використовувати їх, якщо ми цього хочемо.

Давні пророки знали, що після темряви прийде світло. Ми живемо в цьому світлі, але чи повністю ми розуміємо його? Я боюся, що дехто, маючи прямо під рукою вчення спасіння, все ще мають “духа засипання, очі, щоб не бачили, і вуха, щоб не чути”. (Римлянам 11:8).

Я закликаю всіх нас чесно зважити, як ми вивчаємо Писання. Доволі поширена практика, коли людина знає кілька уривків з Писань, що засіли в її голові, і вважає, мовляв досконало знає євангелію. У такому сенсі мати небагато знання може бути справжньою проблемою. Я переконаний, що кожен з нас у певний період життя повинен сам для себе розкрити Писання—не розкрити їх один раз, але робити це знову і знову⁴.

**Наша рішучість служити Господу посилюється,
коли ми звертаємося до Писань**

Історія царя Йосії у Старому Завіті є найкориснішою у “застосува[нні] до нас” (1 Нефій 19:23). Для мене це одна з найпрекрасніших історій у Писаннях.

Йосії було лише вісім років, коли він почав правити в Юдеї, і хоча його безпосередні предки були надзвичайно

злочестивими, Писання кажуть, що “робив він угодне в Господніх очах, і ходив усією дорогою свого батька Давида, і не вступався ані праворуч, ані ліворуч” (2 Царів 22:2). Все це видається ще навіть більш дивовижним, коли ми дізнаємося, що на той час (за два покоління до знищення Єрусалима в 587 р. до Р.Х.) записаний закон Мойсея був втрачений і практично невідомий навіть серед священиків храму!

Але на вісімнадцятому році правління Йосія наказав, щоб було реставровано храм. У той же час Хілікія, первосвященик, знайшов книгу закону, яку Мойсей поклав у ковчег завіту, і приніс її царю Йосії.

Коли книгу закону було прочитано Йосії, він “роздер свої шати” і заридав перед Господом.

“Великий-бо гнів Господній, що запалився на нас за те, що батьки наші не слухалися слів цієї книги, щоб робити все, що написано про нас” (2 Царів 22:13).

Потім цар прочитав книгу перед усім народом, і тоді всі вони уклали завіт слухатися заповідей Господа “всім серцем та всією душею” (2 Царів 23:3). Тоді Йосія став очищувати царство Юдейське, позбавлятися всіх ідолів, очищати гаї, пагорки від усіх мерзот, що назбиралися за часів правління його батьків, осквернюючи землю і її народ.

“А такого царя, як він, не було перед ним, що навернувся б до Господа всім своїм серцем, і всією душею своєю, і всією силою своєю, за всім Мойсеєвим Законом, і по ньому не повставав такий, як він” [2 Царів 23:25].

Я ясно відчуваю, що всі ми повинні повернутися до Писань, як це зробив цар Йосія, і дозволити їм звершити в нас велику зміну, прищеплюючи непохитну рішучість служити Господу.

У Йосії був лише закон Мойсея. У наших Писаннях є євангелія Ісуса Христа у своїй повноті. І якщо на смак вона солодка, повнота її—радість.

Господь не жартує з нами, коли дає нам все це, адже “від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть” (Лука 12:48). Доступ до цього означає відповідати за це. Ми повинні вивчати Писання, бо така Господня заповідь

(див. 3 Нефій 23:1–5); і ми повинні дозволити їм управляти нашим життям і життям наших дітей⁵.

Через вивчення Писань ми засвоюємо уроки життя

Будь-який урок з норм етики та належного духовного життя є в Головних трудах. Тут можна знайти нагороди за праведність і покарання за гріх⁶.

Ми засвоюємо уроки життя з більшою готовністю й тривалішим ефектом, якщо бачимо результати злочестивості та праведності в житті інших людей. Щоб краще і ближче познайомитися з Йовом, треба зберегти віру в час найнестерпнішого лиха. Добре розуміння сили Йосипа в розпутстві давнього Єгипта, коли його спокушала зваблива жінка, і знання того, як цей непорочний юнак протистояв усім силам темряви, зібраний в одній єдиній спокусливій людині, неодмінно зміцнить вдумливого читача щодо такого гріха. Розуміння довготерпіння і непохитності Павла, коли він віддавав своє життя на служіння, додасть мужності людям, які відчують, що були ображені й випробувані. Він був неодноразово битий, часто ув'язнений за справу, майже каменований до смерті, тричі потрапляв у корабельні аварії, його грабували, він ледь не потонув, був жертвою брехливих і зрадницьких братів. Хоч він і голодував, задихався, замерзав, страждав від наготи, Павло все ж таки продовжував своє служіння. Він ніколи не вагався після того, як отримав своє свідчення під час надзвичайного випадку. Бачити розвиток Петра, каталізатором чого була евангелія, як він від скромного рибалки—безкультурного, неосвіченого невігласа, яким він вважався,—перетворився на великого організатора, пророка, керівника, теолога і вчителя.

Наші діти можуть засвоїти уроки життя завдяки витривалості й особистій силі Нефія, божественності трьох Нефійців, вірі Авраама, силі Мойсея, хитрості й зрадництву Ананії, мужності Аммонійців навіть до самої смерті, невідступної віри ламанійських матерів, що передалася їхнім синам,—такої могутньої, що вона врятувала юних воїнів Геламана. Жоден з них не загинув у тій війні.

“Я переконаний, що кожен з нас у певний період життя повинен сам для себе розкрити Писання—не розкрити їх один раз, але робити це знову і знову”.

У всіх Писаннях зображується кожна слабкість і кожна сильна риса людей, показуються нагороди і покарання. Тільки сліпа людина під час читання не може засвоїти уроки життя належно. Господь сказав: “Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя,—вони ж свідчать про Мене!” (Іван 5:39). І саме в житті Цього Господа і Вчителя ми знаходимо кожен рису доброчесності: доброта, сила, самоконтроль, досконалість. І як можна вивчати цю величну історію, не зафіксувавши її частково у своєму житті?⁷

Тут, у [Головних трудах], є біографії пророків, керівників і Самого Господа, що подають приклад і вказують напрям,

щоб люди, наслідуючи ті приклади, могли бути доскональними, щасливими, сповненими радості, мати вічні цілі й сподівання⁸.

**Духовне знання доступне всім,
хто читає і досліджує Писання**

Однак все ще є багато святих, які не читають регулярно Писання, розмірковуючи над ними, і які мають небагато знання про Господні настанови дітям людським. Багатьох було хрищено і багатьом було дано свідчення, і вони “ступили на цю тісну і вузьку путь”, однак, вони не змогли зробити наступний необхідний крок—“просуват[ися], *бенкетуючи словом Христа*, і витерп[іти] до кінця” (2 Нефій 31:19, 20; курсив додано).

Тільки віддані отримують обіцяну нагороду, що є вічним життям. Бо люди не можуть отримати вічне життя, якщо вони не стануть “виконавцями слова” (див. Якова 1:22) і не будуть добросовісними у послуху Господнім заповідям. А людина не може стати “виконавцем слова”, якщо спершу не стане “слухачем”. А стати “слухачем” не означає просто бездіяльно стояти і чекати випадкових шматків інформації. Це означає шукати, вивчати, молитися і розуміти. Тому Господь сказав: “Той, хто не сприймає Мій голос, не знає Мого голосу, і він не від Мене” (УЗ 84:52)⁹.

Роки навчили мене, що якщо ми будемо енергійно домагатися цієї гідної особистої цілі [вивчати Писання], рішучо і добросовісно, то дійсно знайдемо відповіді на наші проблеми й відчуємо мир у своєму серці. Ми відчуємо, як Святий Дух додає нам розуміння, отримаємо нові ідеї, побачимо, як нам розкриється вся картина Писань, і вчення Господа набудуть для нас значення більшого, ніж могли коли-небудь собі подумати. Завдяки цьому ми матимемо більше мудрості, з якою керуватимемо собою і вестимемо свою сім'ю¹⁰.

Я прошу всіх, розпочніть зараз же вивчати Писання якнайсерйозніше, якщо ви цього ще не робите¹¹.

Якщо ми занурюємося в Писання, то пізнаємо Небесного Батька та Ісуса Христа і любимо їх

Я відчуваю, що, коли я стаю недбалим у своїх стосунках з Божеством і коли здається, що божественне вухо не чує і божественний голос не промовляє, я далеко, дуже далеко. Якщо ж я заглиблююся у Писання, відстань зменшується і духовність повертається. Я відчуваю, що більше люблю тих, кого маю любити всім серцем, розумом і силою, і якщо я люблю їх більше, мені легше дотримуватися їхньої поради¹².

Я відчуваю, що все, що мені потрібно зробити, щоб більше любити свого Творця, євангелію, Церкву і своїх братів, так це читати Писання. Я провів багато годин за Писаннями. Я не розумію, як людина може читати Писання і не зміцнюватися у свідченні про їхню божественність і божественність роботи Господа, Який є промовцем в цих Писаннях¹³.

Небагато хто з мільярдів [жителів] на землі може прогулюватися з Богом, як це робив Адам, Авраам і Мойсей, однак у світі, в якому ми живемо, Писання доступні майже кожній живій душі, і завдяки їм люди можуть близько познайомитися зі своїм Небесним Батьком, Його Сином Ісусом Христом та умовами, можливостями і сподіваннями вічного життя¹⁴.

Ніяке людське дослідження не відкриє Бога, але Він Сам Себе явив своїм слугам пророкам, і вони вчили про Нього. Кожен з нас може знайти підтвердження істини через піст і молитву. Ми залишаємося незворушними в епіцентрі виру теологічної бурі з простим і певним знанням про Батька і Сина, що взятє з давніх і сучасних Писань і підтвержене Духом. У цьому знанні ми зберігаємо надію на вічне життя¹⁵.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Поміркуйте над історіями на сторінках 64–66. Як ці історії впливають на вас? Спитайте себе, наскільки добре ви читаєте Писання, наскільки розумієте їх і застосовуєте в

житті. Ви можете поставити особисті цілі щодо вивчення Писань.

- Продивляючись початок під заголовком на сторінці 66, уявіть своє життя без Писань. Чим би воно відрізнялося? Які наслідки того, що люди сприймають Писання “як щось звичайне”?
- Чому замало просто мати кілька улюблених уривків з Писань, що “засіли в голові”? (с. 67). Що, на ваш погляд, означає розкривати Писання для себе і “робити це знов і знов”?
- Президент Кімбол заохочує нас застосувати історію царя Йосії до себе (сторінки 67–68; див. також 2 Царів 22–23). Що схожого і відмінного ви бачите у вашому житті і житті царя Йосії та його народу?
- Подумайте про “уроки життя”, які ви засвоїли завдяки вивченню Писань. (Приклади див. на сторінках 71–72).
- Продивіться уважно четвертий абзац на сторінці 69. Які уривки з Писань допомогли вам знайти відповіді на ваші проблеми і принесли мир до вашого серця?
- Прочитайте перший і другий абзац на сторінці 72. Як вивчення Писань вплинуло на ваші стосунки з Богом, з членами сім’ї, на служіння у церковних покликаннях?

Відповідні уривки з Писань: Амос 8:11–12; 1 Нефій 19:23; Алма 37:8; УЗ 1:37; 18:33–36

Посилання

1. “Read the Scriptures,” *Friend*, Dec. 1985, inside front cover; see also “What I Read as a Boy,” *Children’s Friend*, Nov. 1943, 508.
2. *Children’s Friend*, Nov. 1943, 508.
3. “The Power of the Book of Mormon in My Life,” *Ensign*, Oct. 1984, 9.
4. “How Rare a Possession—the Scriptures!” *Ensign*, Sept. 1976, 2, 4.
5. *Ensign*, Sept. 1976, 4–5.
6. “The Power of Books” (written with Camilla E. Kimball), *Relief Society Magazine*, Oct. 1963, 729.
7. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 131, 132–133.
8. *Relief Society Magazine*, Oct. 1963, 729.
9. *Ensign*, Sept. 1976, 2.
10. “Always a Convert Church: Some Lessons to Learn and Apply This Year,” *Ensign*, Sept. 1975, 3.
11. *Ensign*, Sept. 1976, 5.
12. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 135.
13. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 135.
14. *Relief Society Magazine*, Oct. 1963, 730.
15. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 67.

Особисте свідчення

*Тверде знання про істинність євангелії відчиняє
двері до великих нагород і невимовної радості.*

З життя Спенсера В. Кімбола

У 1947 році старійшина Спенсер В. Кімбол одержав листа від свого сина Ендрю, який тоді служив на місії повного дня. Ендрю писав: “Я сказав одному чоловікові, ... що знаю про істинність того, що розповів йому, і сказав, що Святий Дух свідчив про це мені. ... Коли я згодом про це думав, то засумнівався, чи варто мені таке казати”. Через ці сумніви він сказав: “Я з обережністю слідкував, щоб не свідчити нікому, виходячи за межі таких слів, як: “Я відчуваю...”, “Я знаю...” тощо”.

Старійшина Кімбол написав синові відповідь. “Я гадаю, що добре розумію, як ти себе почуваєш,—писав він,—бо я пройшов кризь те ж саме на своїй місії. Я хотів бути абсолютно чесним із собою, з програмою і з Господом. Якийсь час я уважно підбирав слова, щоб надихати інших, але не зв’язувати себе твердим і однозначним твердженням, що я *знаю*. Я був невпевненим у цьому, бо коли був добре налаштований і виконував обов’язок, то відчував Духа. Я *дійсно* хотів сказати, що відчуваю, що знаю, але приховував це. Коли я підходив до твердої заяви, це лякало мене, та коли я був повністю в гармонії і в душі, я хотів свідчити. Я вважав, що я чесний, дуже чесний, але потім вирішив, що обманюю самого себе.

Безсумнівно, у той день, коли ти свідчив зацікавленому, що ти ЗНАВ, що це істина, Господь щосили намагався відкрити цю істину тобі силою Святого Духа. Коли ти був у Душі, у гармонії з Ним і захищав святу програму, ти глибоко відчував це, та коли ти був “поза Духом” і почав міркувати про

себе, перевіряти себе і сумніватися в собі, тобі захотілося відступити.

Я не сумніваюся в твоєму свідченні. Я впевнений, що ти (як і я) маєш незліченну кількість золотих ниток свідчення в кожній своїй клітинці, що тільки чекають, коли рука Ткача ткачів збере їх і сплете в гобелен витонченої і досконалої роботи. Сину мій, прийми мою пораду і ДУХА НЕ ВГАШАЙ, але якщо Дух промовляє, іди за Його святими спонукуваннями. Перебувай у духовній гармонії і прислухайся до підказок, а коли відчуваєш натхнення, говори сміливо те, що було натхнено. Господь звеличить твоє свідчення і торкнеться серцець. Я сподіваюся, що ти не побачиш в цьому ніякої критики, лише спробу допомогти.

Я не можу завершити своє послання до тебе, не склавши свого свідчення. Я знаю, що це істина: що Ісус є Творцем і Викупителем, що євангелія, якій ми та 3 тисячі наших місіонерів навчаємо, відновлена і явлена через справжнього пророка, Джозефа Сміта, і є від Бога, і я присвятив решту свого життя “проповідуванню царства”. Я [складав] свідчення сміливо ... і підтверджую його знову і знову. Я впевнений, що твоє свідчення є таким самим, хіба що твої золоті нитки ще мають бути сплетені у завершений гобелен, який швидко буде готовим на твоїй місіонерській роботі, якщо ти звільниш своє серце і дозволиш йому керувати розумом.

Нехай Бог допоможе тобі ввіткати в прекрасне полотно золоті нитки твого досвіду й натхнення, і продовжуй із зростаючою силою ... жити за вічною істиною, і навчай про неї!”¹

Учення Спенсера В. Кімбола

Кожен з нас може отримати свідчення—одкровення від Небесного Батька через Святого Духа

Спаситель спитав Петра: “А ви за кого Мене маєте?” І Петро, говорячи від імені його братів, інших апостолів, сказав: “Ти—Христос, Син Бога Живого!” Наступне зауваження Спасителя має величезне значення. Він сказав:

Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець (Матвій 16:17).

“Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець” (Матвій 16:13–17).

Хто відкрив йому цю вражаючу істину? Наш Батько Небесний. І як Він зробив це? Через одкровення. Це фундаментальне знання, що Ісус є Христос, Викупитель, Спаситель, прийшло не від якоїсь людини, якоїсь книги чи якогось навчального закладу. Петро отримав його безпосередньо від нашого Небесного Батька через священнослужіння Святого Духа.

Кожна душа в цьому світі може отримати одкровення, таке ж, як отримав його Петро. Це одкровення буде свідченням, знанням, що Христос живий, що Ісус Христос є Викупителем цього світу. Кожна душа може мати таку впевненість, і коли вона отримує це свідчення, воно приходить від Бога, а не від самого тільки дослідження. Дослідження є

важливою складовою, безумовно, але дослідження мусить супроводжувати багато молитов і зусиль, і тоді дається одкровення.

Якщо ви особисто знаєте, що Ісус був не просто видатним філософом, а дійсно є Сином Бога, що Він прийшов у світ так, як ми про це кажемо, і що Він пішов з життя заради тієї мети, про яку ми кажемо,—якщо ви знаєте це твердо і знаєте, що Джозеф Сміт був пророком Бога і що це є божественна Церква, встановлена Ісусом Христом, тоді ви мали одкровення².

Є люди, які пишаються своїм гострим розумом, які вважають, що можуть розкопати таємниці, але вони не можуть визначити, пояснити чи зрозуміти духовне своєю логікою або за допомогою розумових процесів. Духовне може бути зрозуміле тільки через Духа. Це має прийти через серце, і ось в чому полягає свідчення³.

Тверде знання про духовне відчиняє двері до великих нагород і невимовної радості. Ігнорувати свідчення означає йти навмання печерами у густій темряві, повзти в тумані через небезпечні швидкісні шосе. Варто пожаліти таку людину, яка все ще блукає в темряві в полудень, яка перечіпляється через перешкоди, які можна обійти, і яка живе в тьмяному світлі вогника свічки невпевненості й скептицизму, в той час як це робити необов'язково. Духовне знання про істину подібне до електричного світла, що освітлює печеру, воно як вітер і сонце, що розвіюють туман, як техніка, що прибирає з дороги валуни⁴.

Свідчення здобувається і зберігається старанним прагненням

Свідчення є особистим одкровенням, одним з важливих дарів, і його може отримати кожна душа, яка сплатить ціну⁵.

Є хороше запитання, яке ставили мільйони після того, як його сформулював Джозеф Сміт: звідки мені дізнатися, яка з усіх організацій, якщо така існує, є справжньою, божественною і визнаною Господом?

Він дав нам ключ. Ви можете *знати*. Вам не треба сумніватися. Процедура така: вивчати, розмірковувати, молитися і діяти. Одкровення є ключем. Бог зробить це відомим вам, як тільки ви припините чинити опір і станете смиренними і чутливими. Відкинувши всю гордість вашого розумового “Я”, визнавши перед Богом, що ви заплуталися, підкоривши свій егоїзм і підкоривши себе повчанням Святого Духа, ви готові почати вчитися⁶.

Ми можемо бути твердо впевненими в реальності особистісного Бога, в продовженні активного життя Христа, окремого від Батька, але подібного до Нього, в божественності відновлення—через пророка Джозефа Сміта та інших пророків—організації та вчень Божої церкви на землі, в силі божественного, повновладного священства, що дане людям через одкровення від Бога. Це може відкритися кожній відповідальній особі настільки ж певно, як і те, що сяє сонце. Не отримати це знання означає визнати, що людина не сплатила ціну. Як і вчені ступені, воно здобувається старанним прагненням. Душа, очищена через покаяння і обряди, отримує його, якщо бажає і тягнеться до нього, сумлінно досліджує, вивчає і віддано молиться⁷.

Викупитель проголосив:

“Наука Моя—не Моя, а Того, Хто послав Мене.

Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я” (Іван 7:16–17).

Що означає *довідатися* про науку? Це означає непохитну впевненість. Господь запропонував щедру винагороду, але обумовив, що її можна дістати лише відповідністю певним вимогам. У цьому випадку обіцяне благословення—*знання про божественність учення*. І в цьому випадку закон, або вимоги, полягають у тому, що людина повинна “волю чинити Його”.

Одне лише пасивне прийняття вчення не дасть свідчення. Поверхневе напівдотримання програми не принесе цієї впевненості, а тільки максимальне зусилля жити за Його заповідями.

Для тих, хто прагне свідчення, є “процес, який необхідно витримати: вивчати, розмірковувати, молитися і робити”.

Ми часто бачимо це в житті членів Церкви. В колі, який я відвідував, мені сказали: “Я ретельно уникаю всіх зборів свідчень. Я не сприймаю ті сентиментальні й емоційні твердження, які виголошують деякі люди. Я не можу прийняти ці вчення, якщо тільки не знайду розумове і раціональне пояснення кожному крокові”. Мені знайомий такий тип людини, бо я зустрічався з подібними до нього. Вони аж ніяк не докладають максимуму зусиль, щоб жити за заповідями: не сплячують десятину або сплячують неповністю, лише зрідка приходять на збори, багато критикують учення, організації і керівників, і нам добре відомо, чому у них немає свідчення. Пам’ятайте, що Господь сказав:

“Я, Господь зв’язаний своїм обіцанням, коли ви робите те, що Я кажу; але, коли ви не робите того, що Я кажу, ви не маєте обіцання” (див. УЗ 82:10).

Такі люди не роблять, “що Він каже”, то звісно вони не мають обіцання.

Не сліпа прив'язаність, а віддане дотримання і передання ключів відчиняють комору духовного знання. Господь не буде розділяти Своїх дітей, але радітиме всім і благословить всіх нас, якщо ми дозволимо Йому⁸.

Що ви будете робити зі своїм свідченням? Чи будете ви тримати його гострим, як ніж, яким наші матері ріжуть м'ясо? Або чи дозволите ви йому стати тупим та іржавим? Це як троянда. Не давайте дощу проливатися на неї, не поливайте її якийсь час і що станеться з вашою трояндою? Вона засохне. Ваше свідчення може померти. Ваша любов може померти. Все необхідно підживлювати. Ви живите своє тіло тричі на день. Господь каже, що для збереження вашого свідчення, збереження життєздатності вашого духа ви повинні підживлювати його щодня. Ось чому Він каже молитися щовечора і щоранку. Ось чому Він каже постійно молитися, щоб зберігати цю лінію вільною⁹.

Нам слід брати участь у зборах свідчення

Збори свідчення є одними з найкращих зборів у [Церкві] за цілий місяць, якщо у вас є Дух. Якщо вам нудно на зборах свідчення, то щось не в порядку з *вами*, а не з іншими людьми. Ви можете підвестися і скласти своє свідчення і подумати, що це були найкращі збори цього місяця, але, якщо ви будете сидіти собі і рахувати граматичні помилки чи сміятися з людини, яка не може чітко висловитися, вам буде нудно. Не забувайте це! Ви маєте *боротися* за свідчення. Ви маєте боротися *постійно!*

Господь каже у 60-му розділі Учення і Завітів: “Деякими Я не зовсім задоволений, бо вони не хочуть відкривати вуст своїх” (УЗ 60:2). Що Він мав на увазі? Він казав, що якщо вони не використовуватимуть те, що їм було дано, вони втраять це. Вони втраять дух. Вони втраять свідчення. І ця безцінна річ може просто вислизнути з вашого життя.

Кожного місяця Перше Президентство і Дванадцяттеро зустрічаються з усіма генеральними авторитетами в храмі. Вони складають свідчення і кажуть одне одному, як сильно

люблять одне одного, саме як люблять і всіх вас. Навіщо генеральним авторитетам ці збори свідчення? Для того ж, навіщо збори свідчення потрібні і вам. Невже ви гадаєте, що можете прожити три, шість, дев'ять і дванадцять місяців без того, щоб скласти своє свідчення, і при цьому зберігати всю його цінність?

Ви знаєте, що це свідчення є дивовижною річчю, найважливішою річчю. Будь-який священник може процитувати Писання і вести діалог. Але не кожен священник може скласти своє свідчення. Не сидіть на зборах посту і не обманюйте себе, кажучи: “Я, мабуть, не буду свідчити сьогодні. Мабуть, це буде нечесно щодо інших членів Церкви, адже я свідчив так часто”. Складайте свідчення! Однієї хвилини достатньо, щоб зробити це.

У вас є свідчення! Звісно, воно потребує зміцнення, піднесення і розширення, і саме це ви робите. Щоразу, коли ви складаєте свідчення, воно стає міцнішим¹⁰.

Свідчення проголошуються простими, але сильними словами

“Я знаю, що це істина”. Те, що ці слова промовлялися мільярд разів мільйонами людей, не робить їх заялженими. Вони ніколи не будуть банальними. Мені шкода людей, які намагаються виразитися іншими словами, бо немає слів таких, як “я знаю”. Немає інших слів, які б виразили глибокі почуття, що можуть линути з людського серця, ніж “я знаю”¹¹.

Дехто з наших людей настільки боїться заялженості, що намагається обійти стороною тверде свідчення, вдаючись до описових міркувань. Ніколи не переживайте, що свідчення може звучати заялженим. Коли Президент Церкви складає своє свідчення, він каже: “Я знаю, що Джозеф Сміт був покликаний Богом, був божественним представником. Я знаю, що Ісус є Христос, Син живого Бога”. Бачите, те ж саме говорить і кожен з вас. Це свідчення. Воно ніколи не застаріває, ніколи! Часто кажіть Господу, наскільки ви любите Його.

Свідчення—це не настанова. Свідчення—це не проповідь (жоден з вас не виходить, щоб наставляти інших), це не розповідь про життєві історії. Ви виходите, щоб скласти власне свідчення. Ви не уявляєте, що можна сказати за 60 секунд у формі свідчення, або за 120, або за 240 чи за будь-який відведений вам час, якщо ви обмежите себе лише свідченням. Нам цікаво знати ваші почуття. Чи дійсно ви любите цю роботу? Чи щасливі ви в цій роботі? Чи любите ви Господа? Чи радієте ви, що є членом Церкви?¹²

Просто розкажіть про свої особисті почуття. Це і є свідчення. Як тільки ви починаєте проповідувати іншим, тоді закінчується ваше свідчення. Просто розкажіть, що ви відчуваєте, що каже вам розум, серце і кожна клітинка вашого тіла¹³.

Прекрасно знаючи, що за природним розвитком подій невдовзі мені доведеться постати перед Господом і звітувати про свої слова, я додаю своє особисте й урочисте свідчення, що Бог, Вічний Батько, і воскреслий Господь, Ісус Христос, являлися хлопчику Джозефу Сміту. Я свідчу, що Книга Мормона є перекладом літопису давніх народів, які колись жили у західній півкулі, де процвітали і стали могутніми, коли виконували заповіді Бога, але які були майже повністю знищені в ході жажливих воєн, коли вони забули Бога. Ця книга свідчить про реальність живого Господа Ісуса Христа, Спасителя і Викупителя людства.

Я свідчу, що святе священство—і Ааронове, і Мелхиседекове—з повноваженням діяти в ім'я Бога було відновлено на землі Іваном Христителем, а також Петром, Яковом та Іваном, що згодом було відновлено інші ключі й повноваження і що сила й повноваження, дані з тими божественними дарами, є в нас і сьогодні. Про це я складаю урочисте свідчення всім, хто чує мій голос. Я обіцяю в ім'я Господа, що всі, хто будуть прислухатися до нашого послання, приймуть євангелію і житимуть за нею, зміцняться у вірі й розумінні. Вони відчують більше спокою в житті і вдома і силою Святого Духа промовлятимуть такі ж слова свідчення й істини¹⁴.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Продивіться лист, який старійшина Спенсер В. Кімбол написав своєму синові Ендрю (сторінки 74–75), звертаючи увагу на порівняння свідчення з гобеленом. Які випадки і почуття є вашими особистими “золотими нитками свідчення”? Подумайте, що зробив для вас Господь, допомагаючи вам вплести свої нитки свідчення у гобелен.
- Як, на ваш погляд, Ендрю Кімболу допомогло те, що він отримав листа від свого батька? Які можливості ділитися свідченням із дітьми мають батьки? Як ми можемо допомагати молоді відчувати і впізнавати духовні підказки, що ведуть до свідчення?
- Коротко перегляньте сторінки 76–81 і знайдіть слова і фрази, якими Президент Кімбол описував наше прагнення отримати і зміцнити свідчення. Якщо людина відчуває, що її свідчення нетверде, що вона може зробити?
- Уважно прочитайте пораду Президента Кімбола щодо зборів посту і свідчень (сторінки 80–81). Чому, на вашу думку, ми проводимо ці збори? Чому наше свідчення зростає, коли ми ділимося ним? Що ми можемо зробити, щоб збори свідчень стали для нас одними з найкращих зборів місяця?
- Продивіться пораду Президента Кімбола щодо того, як ми повинні свідчити (сторінки 81–82). Чому слова “я знаю” несуть таку велику силу?

Відповідні уривки з Писань: 1 Коринтянам 12:3; 1 Петра 3:15; Алма 5:45–46; Мороній 10:4–7; УЗ 42:61; 62:3

Посилання

1. Letter from Spencer W. Kimball to Andrew E. Kimball, 1947; from the personal collection of Andrew E. Kimball.
2. "President Kimball Speaks Out on Testimony," *New Era*, Aug. 1981, 4.
3. In H. Stephen Stoker and Joseph C. Muren, comps., *Testimony* (1980), 167–168.
4. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 14.
5. "The Significance of Miracles in the Church Today," *Instructor*, Dec. 1959, 396.
6. "Absolute Truth," *Ensign*, Sept. 1978, 7–8.
7. *Faith Precedes the Miracle*, 13–14.
8. *New Era*, Aug. 1981, 4, 6, 7.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 141–142.
10. *New Era*, Aug. 1981, 6–7.
11. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 141.
12. *New Era*, Aug. 1981, 6.
13. In Stoker and Muren, *Testimony*, 139.
14. In Conference Report, Apr. 1980, 78; or *Ensign*, May 1980, 54.

Безкорисливе служіння

*Якщо ми втрачаємо себе в служінні людям,
то знаходимо більше духовності і щастя.*

З життя Спенсера В. Кімбола

Президент Спенсер В. Кімбол закликав святих останніх днів виконувати “просте служіння”, яке благословить життя людей, а також життя самих святих¹. Він часто знаходив можливості, щоб і самому так служити, як про це свідчить наведена далі розповідь.

“Молода матір з 2-річною дочкою, чекаючи на нічний рейс, опинилася в скрутному становищі через несприятливу погоду в Чикагському аеропорту, не маючи їжі і чистого одягу для дитини, а також без грошей. Вона була ... вагітна, і їй загрожував викидень, тому, за вказівками лікаря, вона не повинна була носити дитину на руках, лише за умови крайньої необхідності. Годину за годиною вона вистоювала то одну чергу, то іншу, намагаючись узяти квиток до Мічигану. Аеропорт був галасливим, наповненим змученими, невдоволеними, роздратованими пасажирами, і вона вислуховувала критичні зауваження через те, що дитина плакала, і те, що вона підштовхувала її ногою вперед по підлозі відповідно до того, як просувалася черга. Ніхто не запропонував допомоги їй та її мокрій, голодній, виснаженій дитині.

Тоді, як розповіла пізніше жінка: “Хтось підійшов до нас і з доброю посмішкою сказав: “Чи потрібно вам у чомусь допомогти?” Вдячно зітхнувши, я прийняла пропозицію. Він підняв з холодної підлоги мою дитину, яка весь час схлипувала, і з любов’ю пригорнув її, ніжно погладжуючи спинку. Він запитав, чи може вона жувати гумку. Коли дитина заспокоїлася, він узяв її з собою і лагідно звернувся до людей у

Простий добрий вчинок Президента Кімбола у Чиказькому аеропорту мав далекосяжні наслідки.

черзі, які стояли переді мною, кажучи їм про те, як я потребую їхньої допомоги. Вони погодилися, а потім він пішов до касира [на самий початок черги] і домовився з клерком, щоб мене посадили на літак, що відлітатиме найближчим рейсом. Чоловік провів нас до лави, де ми трохи поговорили, поки він не переконався, що зі мною все гаразд. Далі він пішов своєю дорогою. Приблизно через тиждень я побачила фотографію апостола Спенсера В. Кімбола і впізнала в ньому того незнайомця з аеропорту”².

Через багато років Президент Кімбол одержав листа, в якому зокрема йшлося:

“Дорогий Президенте Кімбол!

Я студент Університету Бригама Янга. Я щойно повернувся з місії в Мюнхені, що у Західній Німеччині. У мене була прекрасна місія, і я багато чого навчився.

Минулого тижня я сидів на зборах священства, де почув розповідь про любляче служіння, яке ви проявили десь 21 рік тому в Чикагському аеропорту. В розповіді йшлося про те, як ви зустріли молоду вагітну жінку з маленькою дитиною, яка плакала. Жінка... була в стані стресу, чекаючи в довгій черзі за квитками. Їй загрожував викидень, і тому вона не могла взяти дитину на руки, щоб утішити її. Перед цим вона вже пережила чотири викидні, що спонукало лікаря дати їй пораду не згинатися і не піднімати дитину.

Ви втішили дитину, яка плакала, і пояснили ситуацію іншим пасажиром у черзі. Цей вчинок любові зняв з моєї матері стрес і напругу. Я народився через кілька місяців у Флінті, штат Мічиган.

Я лише хочу *подякувати* за вашу любов. *Дякую* за ваш приклад!”³

Учення Спенсера В. Кімбола

Ми повинні брати приклад з безкорисливого служіння Спасителя

[Спаситель] віддав Себе за своїх послідовників. Він завжди свідомо робив те, що було правильним і що відповідало справжнім потребам тих, кому Він служив⁴.

Він ставив Себе і Свої потреби на другий план і в невтомному, сповненому любові й ефективному служінні виходив за рамки обов'язку. Стільки проблем у сучасному світі виникають через егоїзм і зосередженість на собі, коли надто багато людей висувають суворі вимоги до життя та до інших людей, аби тільки задовольнити свої примхи⁵.

Чим більше ми розуміємо, що насправді сталося в житті Ісуса з Назарета у Гефсиманії та на Голгофі, тим краще ми

зможемо зрозуміти важливість жертви і безкорисливості у своєму житті⁶.

Якщо ми будемо йти по стопах [Спасителя], то зможемо жити вірою, а не страхом. Якщо ми будемо поділяти Його ставлення до людей, то зможемо любити їх, служити їм і допомагати їм, замість того, щоб відчувати небезпеку і загрозу з їхнього боку⁷.

Бог часто дає людям за потребами через наші невеличкі добрі вчинки

Нам слід допомагати тим, кому ми намагаємося служити, самим дізнатися, що Бог не тільки любить їх, але Він також турбується про них і знає їхні потреби.

Бог помічає нас, Він пильнує за нами. Але зазвичай наші потреби Він задовольняє через інших людей. Отже, це життєво необхідно, щоб ми служили один одному в царстві. Людям у Церкві потрібна сила одне одного, підтримка і керівництво у спільноті віруючих, анклаві учнів. В Ученні і Завітах ми читаємо про те, наскільки важливо “допомага[ти] слабким, підніма[ти] руки, що опустилися, і зміцню[вати] ослаблі коліна” (УЗ 81:5). Так часто наше просте служіння складається лише зі слів підбадьорення або надання мирської допомоги у мирських завданнях, але які славетні наслідки можуть бути у земних вчинків та малих, але продуманих діянь!

Якщо ми будемо зосереджуватися на простих принципах і простих добрих справах, то невдовзі побачимо, що організаційні лінії почнуть частково втрачати свою значущість. У минулому надто часто організаційні лінії в Церкві ставали стінами, що не дозволяли нам простягати людям руку допомоги настільки далеко, наскільки ми б мали це зробити. Ми також побачимо, що якщо будемо менш стурбовані заслугами організацій чи окремих осіб, то нас більше буде хвилювати служіння тим, кому нам наказано допомагати. Ми також побачимо, що станемо менше асоціювати себе з організацією, а більше зі справжньою і найвищою своєю сутністю—

синами і дочками нашого Батька Небесного—і тим, щоб допомогти іншим відчуту ту ж саму приналежність⁸.

**Ми маємо направляти свої таланти
і здібності на служіння людям**

Нікому з нас не належить ставати настільки зайнятими своїми формальними церковними завданнями, щоб не залишилося місця для негучного християнського служіння нашим ближнім⁹.

Нам легко виконувати давно встановлені програми, робити все те, що від нас вимагається, віддавати певну кількість годин, стільки разів співати і стільки разів молитися, але ж ви пам'ятаєте, як Господь сказав, що лінивий слуга чекає наказу в усьому [див. УЗ 58:26]¹⁰.

“Істинно Я кажу, люди мають завзято займатися доброю справою, і робити багато чого за своєю власною вільною волею, і вершити багато праведності” (УЗ 58:27).

Усім людям дано особливі сили, і у своїх межах вони повинні розвивати ці сили, давати вихід своїй уяві, а не ставати гумовими печатками. Вони повинні максимально розвивати свої таланти, здібності і схильності і застосовувати їх для будівництва царства¹¹.

Членам Церкви, які мають звичку залишати роботу, щоб її виконували інші, доведеться багато за що відповідати. Багато хто каже: “У нас дружина виконує роботу в Церкві!” Інші кажуть: “Просто я не релігійний”, немовби іншим людям, щоб служити і виконувати свій обов'язок, не треба докладати зусиль. Але Бог обрадував нас талантами і часом, прихованими здібностями і можливостями користуватися ними і розвивати їх у служінні. Тож Він багато чого очікує від нас, Своїх привілейованих дітей¹².

В історії про безплідне фігове дерево (див. Матвій 21:19) дерево без плодів було прокляте за своє безпліддя. Яка це втрата для людини і людства, якщо виноград не росте, дерево не приносить плода, душа не розвивається у служінні! Людина

має не тільки існувати. Вона повинна робити щось, а не тільки бути. Вона має зростати, а не виростати. Ми мусимо використовувати свої таланти заради ближніх, а не закопувати їх у могилу егоїстичного життя¹³.

Деякі сторонні спостерігачі можуть зацікавитися, а чому це такі прості речі, як служіння людям, настільки непокоять нас у світі, сповненому таких драматичних проблем. Та одна з переваг євангелії Ісуса Христа в тому, що вона дає нам бачення людей на цій планеті, включаючи себе, щоб ми могли бачити те, що справді має значення, і не спокушатися на різноманіття менш значущих справ, що борються за увагу людства.

Дозвольте порадити вам, що коли ви будете вибирати справу, на яку витрачатимете свій час, таланти і кошти у служінні іншим, обережно вибирайте, щоб це була гідна справа. Є так багато таких справ, яким ви можете повністю і вільно присвятити себе і які принесуть велику радість і щастя вам і тим, кому ви служите. Час від часу трапляються й інші справи, які можуть здаватися модними і які можуть принести похвалу світу, але, як правило, за своєю природою вони більш егоїстичні. Ці останні справи здебільшого виникають з того, що Писання називають “людськими заповідями” [Матвій 15:9], а не із заповідей Бога. Такі справи мають певну чеснотність і несуть певну користь, але вони не настільки важливі, як ті, що виникають з дотримання заповідей Бога¹⁴.

Молодь процвітатиме завдяки можливостям змістовного служіння

Ми не повинні боятися просити нашу молодь служити своїм ближнім або жертвувати заради царства. Нашій молоді притаманне відчуття ідеалів, і нам не слід боятися звертатися до цього відчуття ідеалів, коли ми просимо їх служити¹⁵.

Читаючи про злочинність і правопорушення і ... помічаючи, що багато з них скоєні дівчатами і хлопчиками, ми запитуємо себе, в чому причина і де протиотрута? У проведеному дослідженні було з’ясовано, що більшість молоді прагне відповідальності, і вони процвітатимуть завдяки цьому.

*“Ми не повинні боятися просити нашу молодь
служити своїм ближнім або жертвувати заради царства”.*

“Що ми можемо робити?” — запитує [молодь].

Ходіть [для когось] за покупками, працюйте в лікарні, допомагайте сусідам, мийте посуд, прибирайте підлогу, застеляйте ліжка, готуйте обіди, вчіться шити.

Читайте хороші книжки, ремонтуйте меблі, робіть щось корисне вдома, прибирайте в будинку, прасуйте свій одяг, збирайте листя, прибирайте сніг¹⁶.

Ми опікуємося ... необхідністю постійно забезпечувати нашу молодь серйозними можливостями, щоб розвивати їхні душі у служінні. Юнаки, як правило, не стають неактивними в Церкві тому, що їм доручають надто багато важливих справ. Жоден юнак, який сам для себе дійсно отримав свідчення, що євангелія працює в житті людей, не відійде від своїх обов'язків у царстві і не залишить їх невиконаними¹⁷.

Я сподіваюся, що наші молоді жінки Церкви змалку виховують у своєму житті звичку до християнського служіння. Коли ми допомагаємо людям в їхніх проблемах, це додає

нашому баченню свіжості. Ми заохочуємо сестер Церкви—юних і старших—“завзято займатися” [УЗ 58:27] невеличкими добрими вчинками служіння для своїх друзів і ближніх. Кожен принцип евангелії несе в собі своє власне свідчення про те, що вона істинна. Тож ці добрі вчинки в служінні йдуть на користь не тільки тим, кому служать, а і збагачують того, хто служить¹⁸.

Безкорисливе служіння веде до повноцінного життя

Служіння людям додає глибини і солодкості цьому життю, коли ми готуємося до життя в кращому світі. Саме у служінні ми вчимося, як служити. Коли ми служимо ближнім, не лише їм допомагають наші вчинки, але й нам, бо ми по-новому дивимося на свої проблеми. Коли ми турбуємося про інших більше, залишається менше часу та те, щоб перейматися собою! В самій суті дива служіння лежить обіцяння Ісуса, що, втративши душу, ми знайдемо її! [Див. Матвій 10:39].

Ми “знайдемо” себе не тільки в сенсі визнання божественного проводу у своєму житті, але чим більше ми служимо своїм ближнім належним чином, тим більше збагачується наша душа. Ми стаємо вагомішими особистостями, коли служимо людям. Ми стаємо самостійнішими, коли служимо людям,—дійсно, так легше “знайти” себе, адже ще є стільки всього, що можна знайти в собі!

Рясне життя, про яке йде мова в Писаннях [див. Іван 10:10], є духовним підсумком, добутим через множення нашого служіння людям на вкладання наших талантів у служіння Богу та людям. Ісус, як ви пам’ятаєте, сказав, що на перших двох заповідях [стоять] увесь закон і пророки і що ці дві заповіді стосуються розвинення любові до Бога, до себе, до ближніх і до всіх людей [див. Матвій 22:36–40]. Життя не може бути по-справжньому рясним, якщо воно не зв’язане з виконанням і дотриманням тих двох великих заповідей.

Якщо наш спосіб життя не наближає нас до Небесного Батька і до наших ближніх, тоді в цьому житті буде страшенна порожнеча. Мені страшно дивитися, наприклад, як спосіб

життя багатьох сучасних людей спонукає їх віддалитися від своїх сімей, друзів і товаришів у бік необдуманого прагнення задоволень чи матеріалізму. Так часто відданість сім'ї, спільноті і країні відштовхується заради інших прагнень, які хибно сприймаються як такі, що приведуть до щастя, коли насправді егоїзм часто є прагненням сумнівних задоволень, які швидко минають. Справжня радість і просте задоволення зокрема відрізняються тим, що якесь задоволення здійснюється лише за рахунок чийогось болю. Радість, з іншого боку, породжується безкорисливістю і служінням і вона збагачує людей, а не завдає болю¹⁹.

Я знаю чоловіка, який три чверті століття тільки те й робив, що думав про самого себе. Він прагнув зберегти своє життя і накопичити все хороше в житті для свого розвитку і задоволення. Дивно, але, намагаючись зберегти життя для себе, ... він віддалився від людей, втратив друзів і його ж сім'я цуралася його, як зануди.

А тепер, коли життя потрохи згасає, він опинився абсолютно самотнім, забутим, злим, ніким нелюбимим і неоспіваним; і з жалем він досі може думати лише про одну особу—про себе. Він прагнув зберегти собі час, таланти і засоби. Він втратив повноцінне життя.

З іншого боку, я знаю чоловіка, який ніколи про себе не думав. Кожним його бажанням було захищати і приносити радість оточуючим. Для нього не було непосильних завдань, не було надто великих жертв заради його ближніх. Його кошти приносили полегшення від фізичного страждання, його добра праця й уважність приносили заспокоєння, радість і мужність. Якщо люди опинялися в біді, він був поруч, підбадьорюючи розчарованих, ховаючи померлих, втішаючи тих, хто зазнав втрати, і доводячи, що він справжній друг у біді. Його час, його кошти і його енергія спрямовувалися до тих, кому була потрібна допомога. Віддаючи себе безоплатно, він цим самим збагачував своє інтелектуальне, фізичне і моральне "Я", і сьогодні він у своїх роках є великою силою на добро, прикладом і натхненням для багатьох. Він розвивався і

зростав, і йому стали аплодувати, його почали любити і цінувати скрізь. Йому було дано життя, і він по-справжньому знайшов рясне життя²⁰.

Коли контраст між шляхами світу і шляхами Бога стає підкреслений обставинами, віра членів Церкви буде випробувана ще суворіше. Одне з найважливішого, що ми можемо зробити, ми можемо скласти своє свідчення через служіння, яке у свою чергу дасть нам духовне зростання, більше відданості і більше сил виконувати заповіді.

У цьому лежить велика безпека духовності, і ми не можемо бути духовними, якщо ми не служимо!²¹

Якщо ми прагнемо справжньої духовності, то повинні вкладати свою енергію в цілі, що є більші за наші власні інтереси. Обміркуймо з молитвою, як ми можемо ефективно і з любов'ю служити нашим сім'ям, сусідам і друзям-святим²².

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Поміркуйте над історією на сторінках 85–87. Оцініть наслідки простого доброго вчинку Президента Кімбола. Чого ми можемо навчитися з того, як він служив?
- Як би ви описали те, як служив людям Спаситель? (Приклади див. на сторінці 87). Як ми можемо брати з Нього приклад?
- Прочитайте четвертий абзац на сторінці 88. Коли Бог відповідав вам на ваші потреби через інших людей? Як ми можемо бути готовими відповідати на потреби інших?
- Коротко перегляньте сторінки 88–90 і знайдіть, що заважає нам безкорисливо служити. Як нам подолати ці перешкоди?
- Президент Кімбол учив, що молоді потрібні можливості для служіння (сторінки 90–91). Чому це так? Що можуть робити батьки і керівники Церкви, щоб надати молоді серйозні можливості служити?

- Що, на ваш погляд, означає мати “рясне життя”? (Приклади див. на сторінках 91–93). Чому безкорисливе служіння веде до рясного життя?

Відповідні уривки з Писань: Матвій 25:40; Якова 1:27; Мосія 2:17; 4:14–16; УЗ 88:123

Посилання

1. See “Small Acts of Service,” *Ensign*, Dec. 1974, 7.
2. Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *Spencer W. Kimball* (1977), 334.
3. In Gordon B. Hinckley, “Do Ye Even So to Them,” *Ensign*, Dec. 1991, 5.
4. Regional representatives’ seminar, Mar. 30, 1979, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 3.
5. “Jesus: The Perfect Leader,” *Ensign*, Aug. 1979, 6.
6. “The Abundant Life,” *Ensign*, July 1978, 7.
7. *Ensign*, July 1978, 5–6.
8. *Ensign*, Dec. 1974, 4, 5, 7.
9. In Conference Report, Apr. 1976, 71; or *Ensign*, May 1976, 47.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 257.
11. “How to Evaluate Your Performance,” *Improvement Era*, Oct. 1969, 16.
12. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 100.
13. “President Kimball Speaks Out on Service to Others,” *New Era*, Mar. 1981, 49.
14. *Ensign*, July 1978, 4, 5.
15. “President Kimball Speaks Out on Being a Missionary,” *New Era*, May 1981, 48.
16. In Conference Report, Oct. 1963, 38–39; or *Improvement Era*, Dec. 1963, 1073.
17. In Conference Report, Apr. 1976, 68–69; or *Ensign*, May 1976, 45.
18. “Privileges and Responsibilities of Sisters,” *Ensign*, Nov. 1978, 104.
19. *Ensign*, July 1978, 3, 4.
20. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 250–251.
21. *Ensign*, Dec. 1974, 5.
22. “Seek Learning, Even by Study and Also by Faith,” *Ensign*, Sept. 1983, 6.

Прощати іншим від усього серця

*Господь заповідає нам прощати людей,
щоб нам були прощені наші власні гріхи і щоб
ми були благословенні миром і радістю.*

З життя Спенсера В. Кімбола

Коли Президент Спенсер В. Кімбол учив про пошуки прощення, він також наголошував на принципі необхідності прощати іншим. Благаючи всіх людей намагатися розвинути дух прощення, він розповідав таку історію.

“У мене в одному невеликому приході була проблема, ... коли двоє видатних чоловіків, керівники груп людей, зайшли у глухий кут через тривалу й безжалісну ворожнечу. Якесь непорозуміння, що виникло між ними і викликало ворожнечу, далеко віддалило їх одне від одного. З кожним днем, тижнем і місяцем дистанція все збільшувалася. Сім’ї кожної з конфліктуючих сторін втягнулися в проблему, і зрештою в неї були втягнуті всі люди в приході. Поширювалися чутки, озвучувалися незгоди і плітки стали немов язика полум’я, доки маленький район не був розділений бездонною рікою. Мене послали владнати проблему. Я прибув до збудженої громади десь о шостій вечора в неділю і негайно вирушив на збори з чільними представниками протиборчих сторін.

Як ми намучилися! Як я благав, попереджав, просив і закликав! Здавалося, нічого не може зворушити їх. Кожен був настільки впевнений у своїй правоті і виправданості, що їх неможливо було розворушити.

Йшов час, і тепер уже було далеко за північ, і здавалося, що відчай огортає нас. Атмосфера все ще була далекою від

*Президент Кімбол радив членам Церкви:
“Пробачте і забудьте, не дозволяйте старим образам змінювати
ваши душі і впливати на них, знищувати вашу любов і життя”.*

нормальної і мерзенною. Вперте протистояння не відступало. Тоді це сталося. Я безцільно знову відкрив Учення і Завіти і... ось воно! Я читав ці слова багато разів у минулі роки, і вони ніколи не мали для мене якогось особливого значення. Але сьогодні вони були відповіддю. Це був заклик, благання, грізне застереження, які немовби йшли прямо від Господа. Я прочитав [розділ 64] із сьомого вірша й далі, але

учасники сварки зовсім уваги на мене не звертали, доки я не дійшов до дев'ятого вірша. Потім я побачив, як вони здригнулися, схаменулися, здивувалися. Хіба таке можливо? Господь казав нам, усім нам: “Отже, Я кажу вам, ви повинні прощати один одного”.

Це є обов'язком. Вони чули про нього раніше. Вони сказали це, повторюючи молитву Господа. Але ось: “Бо той, хто не прощає своєму братові його провини, стоїть засуджений перед Господом”.

У своєму серці, вони, можливо, казали: “Що ж, можливо, я пробачу йому, якщо він покається і попросить прощення, але він повинен зробити перший крок”. Але тоді їх немов громом вдарило останнім рядком: “Бо на ньому залишається більший гріх”.

Що?! Чи це означає, що я повинен пробачити, навіть якщо мій противник залишається холодним, байдужим і злим? Тут немає помилки.

Поширеною є помилкова ідея, що кривдник повинен вибачитися і смиритися себе до праху, щоб отримати прощення. Звичайно, людина, яка завдає шкоди, повинна повністю виправитися, але той, кого образили, має вибачити кривдникові, незважаючи на його ставлення. Іноді люди отримують задоволення від того, що кривдник вибачається на колінах, обличчям у праху, але це не євангельський шлях.

Вражені, ці двоє чоловіків сиділи, слухали, якусь хвилину розмірковували, а тоді почали приймати. Цей уривок з Писань, разом з усіма іншими, що були прочитані, поставив їх на коліна. Друга ночі, і двоє запеклих ворогів потискали одне одному руки, посміхалися, пробачали і просили пробачення. Двоє чоловіків щиро обійнялися. То була свята година. Стара ворожість була забута і прощена, а неприятели знов стали друзями. Ніхто більше не згадував про їхні розбіжності. Сокиру війни було закопано, брудне шмаття, щоб більше не копірситися в ньому, було викинуто назавжди, і мир було відновлено”¹.

Все своє священнослужіння Президент Кімбол наставляв членів Церкви вміти прощати: “Якщо виникнуть непорозуміння—розв'яжіть їх, пробачте і забудьте, не дозволяйте

старим образам змінювати ваші душі і впливати на них, знищувати вашу любов і життя. Приведіть свій дім до ладу. Любіть одне одного і любіть ближніх, друзів, людей, що живуть поруч з вами, адже Господь дає вам цю силу”².

Учення Спенсера В. Кімбола

Ми повинні прощати, щоб бути прощеними

Оскільки прощення є абсолютною вимогою для отримання вічного життя, людині природно думати: “Як мені найкраще здобути це прощення?” Одним з основних і обов’язкових факторів, що негайно пригадуються: людина повинна прощати, щоб бути прощеною³.

“Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець.

А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших” (Матвій 6:14–15).

Важко? Звичайно. Господь ніколи не обіцяв ані легкої путі, ані простої евангелії, ані низьких стандартів, ані низьких норм. Ціна висока, але те, що купується за неї, варте тієї ціни. Сам Господь підставляв іншу щоку, Він Сам дозволив бути приниженим і побитим, не чинячи опору, Він переніс всіляке презирство і все ж не промовив жодного слова засудження. І до всіх нас Він ставить запитання: “Отже, якими людьми повинні ви бути?” І Він відповідає нам: “Такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27)⁴.

Наше прощення повинно бути щирим і повним

Заповідь прощати і засудження, яке є наслідком невиконання її, неможливо описати ясніше, ніж це зробив пророк Джозеф Сміт в цьому сучасному одкровенні:

“Мої учні у дні давнини шукали приводу бути один проти одного і не прощали один одному у своїх серцях; і за це зло вони бідували і суворо каралися.

Отже, я кажу вам, ви повинні прощати один одному; бо той, хто не прощає своєму братові його провини, стоїть засуджений перед Господом; бо на ньому залишається більший гріх.

Ісус Христос учив: “Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець” (Матвій 6:14).

Я, Господь, прощатиму того, кого прощатиму, але від вас вимагається прощати всіх людей” (УЗ 64:8–10).

Цей же урок актуальний для нас сьогодні. Багато людей, коли вони приходять до примирення з іншими, кажуть, що прощають, але продовжують тримати злобу, продовжують підозрювати протилежну сторону, продовжують не вірити в щирість інших. Це гріх, бо коли відбулося примирення і коли заявлено про покаяння, кожен повинен пробачити і забути, негайно полагодити зруйновані стосунки і відновити колишню товариськуність.

Перші учні, очевидно, промовляли слова прощення і поверхнево робили необхідні зміни, але “не прощали один одного у своїх серцях”. Це було не прощення, а виявлення блюзнірства, обману і відмовки. Як видно із взірцевої молитви Христа, це має йти із серця і це має бути очищенням розуму [див. Матвій 6:12;

див. також вірші 14–15]. Простити означає забути. Одна жінка “пройшла” примирення у своїй філії, зробила відповідні фізичні жести, усні твердження на підтвердження і вислови-лася багатослівно щодо прощення. Потім з вогнем в очах вона зауважила: “Я пробачу її, але у мене пам’ять, як у слона. Цього я ніколи не забуду”. Її удаване виправлення було марним і порожнім. Вона все ще плекала в собі злобу. Її дружні слова були немов павутиння, опори відбудованих стосунків були немов із соломи, а сама вона продовжувала жити без душев-ного спокою. А що гірше, вона стояла “засуджена перед Господом” і залишалася такою у навіть більшому гріху, ніж людина, яка, як вона казала, скривдила її.

Ця вперта жінка не розуміла, що вона зовсім не пробачила. Вона лише зробила видимість цього. Вона тиснула на “газ”, але колеса крутилися вхолосту, і вона не зрушила з місця. У процитованому вище вірші фраза “у своїх серцях” має гли-боке значення. Це має бути очищення почуттів, думок і поз-бавлення злоби. Самих лише слів недостатньо.

“Бо ось, якщо чоловік, будучи злим, дає дарунок, він робить це неохоче; отже, це зараховується йому так, наче він утримав цей дарунок; отже, його зараховано до злих перед Богом” (Мороній 7:8).

Генрі Ворд Бічер так висловив цю думку: “Я можу проба-чити, але не можу забути—це все одно, що сказати, що я не можу пробачити”.

Можу додати, що якщо людина не прощає своєму братові його проступки *від усього серця*, вона не гідна приймати причастя⁵.

Ми повинні залишати суд Господові

Щоб бути правими, ми маємо прощати і повинні робити це, *незважаючи на те, чи кається наш супротивник, чи ні*, і наскільки щирим є його перетворення, і чи просить він у нас вибачення. Ми повинні брати приклад і приймати вчення Господаря, Який сказав: “Вам слід сказати у своїх серцях— нехай Бог розсудить між мною і тобою і нагородить тебе

згідно з твоїми вчинками” (УЗ 64:11). Але люди часто не бажають залишати це Господові, мабуть, боячись, що Господь буде надто милостивим, менш жорстким, ніж того вимагає ситуація⁶.

Деякі люди не тільки не можуть чи не бажають пробачити і забути прогріхи інших, але вдають до іншої крайності—переслідуванню підозрюваного порушника. Я одержав багато листів і дзвінків від людей, які повні рішучості взяти меч правосуддя у свої руки і взяти на себе обов’язок прослідкувати, щоб кривдник був покараний. “Цього чоловіка необхідно виключити з Церкви,—заявляла одна жінка,—і я не зможу заспокоїтися, доки з ним відповідно не розберуться”. Інша казала: “Я не можу бути спокійною, доки цей чоловік залишатиметься членом Церкви”. А ще інша казала: “Я не ввійду в каплицю, доки цій людині буде дозволено входити в неї. Я хочу, щоб було розглянуто його членство в Церкві”. Один чоловік навіть багато разів приїжджав до Солт-Лейк-Сіті і написав кілька довгих листів протесту проти єпископа і президента колу, які не застосували дисциплінарну дію до особи, яка, як він заявляв, порушувала закони Церкви.

Тим, хто ладен взяти закон у свої власні руки, ми знов читаємо тверде проголошення Господа: “На ньому залишається більший гріх” (УЗ 64:9). Одкровення говорить далі: “Вам слід сказати у своїх серцях—нехай Бог розсудить між мною і тобою і нагородить тебе згідно з твоїми вчинками” (УЗ 64:11). Коли відомі провини були належним чином сповідані перед відповідними духовними чинами Церкви, людина може забути про цю справу і залишити відповідальність церковним чинам. Якщо ті чини допускають гріх у лавах, то це їхня величезна відповідальність, і вони відповідатимуть за це⁷.

Господь судитиме за тими ж мірлами, якими судимо ми. Якщо ми жорсткі, то не слід чекати нічого іншого, крім жорсткості. Якщо ми милостиві з тими, хто кривдить нас, Він буде милостивим і щодо наших помилок. Якщо ми не прощаємо, Він залишить нас борсатися у власних гріхах.

Хоча Писання чітко говорять, що чоловікові буде відміряно тією ж мірою, якою він сам відмірює своїм ближнім, відмірювання навіть законного осуду справа не членів Церкви, а належної влади в Церкві і державі. Господь судитиме в остаточному підсумку.

Господь може судити людей за їхніми думками, а також за тим, що вони кажуть і роблять, адже Він знає навіть наміри серця, але з людьми не так. Ми чуємо, що люди кажуть, ми бачимо, що вони роблять, але ми не можемо дізнатися, що вони думають або які наміри мають, тому часто судимо несправедливо, коли намагаємося визначити значення і мотиви що стоять за їхніми вчинками, і даємо їм власну інтерпретацію⁸.

**Хоч це може здаватися важко,
ми таки можемо прощати**

Щодо духу прощення один хороший брат спитав мене: “Так, це потрібно зробити, але як це зробити? Хіба для цього не потрібно бути “суперменом”?”

“Так,—відповів я,—але хіба нам не заповідано бути “суперменами”. Господь сказав: “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!” (Матвій 5:48). Ми—боги в зародку, і Господь вимагає від нас досконалості”.

“Так, Христос пробачав тих, хто кривдив Його, але Він був не просто людиною”,—продовжував він.

А я відповів: “Але є багато людей, які побачили, що вони в силах робити це божественне”.

Очевидно, є багато людей, які, як і цей хороший брат, дотримуються зручної теорії, мовляв дух прощення ... так чи інакше притаманний лише персонажам з Писань чи вигаданих творів, і він навряд чи може з’явитися у звичайних людей у сучасному світі. Це не так⁹.

Я знав одну молоду матір, у якої смерть відібрала чоловіка. Сім’я опинилася у важкому становищі. Страхові виплати склали лише 2 тисячі доларів, але то була манна з неба. Компанія швидко виписала чек на цю суму, як тільки було подано свідоцтво про смерть. Молода вдова вирішила, що має

зберегти ці кошти на крайній випадок, тому поклала їх у банк на депозит. Інші знали про її заощадження, і один родич переконав її позичити йому ці 2 тисячі під високий відсоток.

Проїшли роки, і вона не отримала ні суми, ні відсотків. Вона зазначала, що позичальник уникав її і давав сумнівні обіцяння, коли вона запитувала його про кошти. Зараз вони були потрібні їй, а грошей не було.

“Як я його ненавиджу!”—сказала вона мені, і її голос дихав злобою і люттяю, карі очі горіли. Тільки подумати: здоровий чоловік обманом забрав у молодої вдови кошти на життя сім’ї! “Як я ненавиджу його!”—повторювала вона знов і знов. Потім я розповів їй історію про чоловіка, який вибачив убивство свого батька. Вона уважно слухала. Я бачив, що вона була вражена. Наприкінці на її очі набігли сльози, і вона прошепотіла: “Дякую. Дуже вам дякую. Звісно, я також мушу пробачити свого ворога. Я очищу своє серце від злоби. Я вже не сподіваюся отримати назад гроші, але я залишаю свого кривдника в руках Господа”.

Через кілька тижнів вона знову побачила мене і зізналася, що ці тижні були найщасливішими в її житті. Новий спокій огорнув її, і вона змогла молитися за кривдника і пробачити йому, хоч вона так і не отримала жодного долара¹⁰.

Коли ми прощаємо інших, то звільняємо себе від ненависті і жовчі

Чому Господь просить вас любити своїх ворогів і відплачувати добром за зло? Щоб це пішло вам на користь. Ненависть до людини ніяк не нашкодить цій людині, особливо, якщо вона далеко від вас і не в контакті з вами, але ненависть і жовч занапащує ваше невблаганне серце.

Можливо, Петро зустрів людей, які продовжували грішити проти нього, і він запитав:

“Господи,—скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому?”

І Господь відповів:

“Прощення є дивовижним інгредієнтом, воно забезпечує гармонію і любов удома чи в прихіді”.

“Не кажу тобі—до семи раз, але аж до семидесяти раз по семи!” (Матвій 18:21–22).

Коли вони каються і приходять на колінах, щоб попросити вибачення, більшість із нас можуть простити, але Господь вимагає, щоб ми прощали їх, навіть коли вони не каються і не просять у нас вибачення.

Ми повинні ясно усвідомити, що ми повинні прощати без відплати і помсти, бо Господь зробить все необхідне за нас. Жовч завдає шкоди тому, хто носить її в собі. Вона озлоблює, висушує і роз’їдає¹¹.

Часто трапляється, що кривдник ображає, навіть не здогадуючись про це. Іноді він може сказати або зробити щось, що неправильно тлумачиться чи розуміється. Ображена людина тримає в серці образу, додаючи до цього щось ще, що підливає олії у вогонь і виправдовує її висновки. Мабуть, зокрема саме тому Господь вимагає, щоб ображена людина зробила перший крок до миру.

“І якщо твій брат або сестра ображатимуть тебе, залишся сам на сам з ним або нею; і якщо він або вона зізнається, ти примирисься” (УЗ 42:88).

Чи виконуємо ми цю заповідь чи перебуваємо в жовчі, чекаючи, поки кривдник здогадається і стане перед нами на коліна в докорах сумління?¹²

Ми можемо розсердитися на батьків, на вчителя, на єпископа і принизити себе до рівня мізерної незначущості, обманюючись і згорблюючись під злобою і отрутою жовчі й ненависті. І поки об'єкт ненависті займається своїми справами, не здогадуючись про страждання ненависника, останній обманює себе.

Припинити бути активним у Церкві, щоб лише досадити керівникам або дати вихід пораненим почуттям—це обманювати себе¹³.

Серед какофонії звуків ненависті, жовчі і помсти, що так часто висловлюються в наш час, ніжна нотка прощення виглядає немов бальзам, що зцілює. Не меншим є його ефект і для того, хто прощає¹⁴.

Якщо ми прощаємо людей, то благословляємося радістю і миром

Натхнений Господом Ісусом Христом Павло запропонував нам рішення проблем життя, що вимагають розуміння і прощення. “А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!” (Ефесянам 4:32). Якби цей дух доброго, ніжного і сердечного прощення один одному міг увійти в кожную домівку, егоїзм, недовіра і злоба, які розбивають стільки домівок і сімей, зникли б, і люди жили б у мирі¹⁵.

Прощення є дивовижним інгредієнтом, воно забезпечує гармонію і любов удома чи в приході. Без цього панують суперечки. Без розуміння і прощення панує незгода, через що не вистачає гармонії, а це породжує невірність удома, у філіях і приходях. З іншого боку, прощення перебуває в гармонії з духом євангелії, з Духом Христа. Нам усім потрібно мати саме

такий дух, якщо ми хочемо здобути прощення власних гріхів і бути бездоганними перед Богом¹⁶.

Часто гординя стає на нашому шляху і стає для нас каменем спотикання. Але кожен з нас має поставити собі запитання: “Чи важливіша для тебе твоя гординя за мир?”

Надто часто людина, яка зробила за своє життя багато вражаючого і зробила великий внесок, дозволяє гордині позбавити її величної нагороди, на яку б вона мала повне право. Ми повинні завжди, так би мовити, носити волоссяницю і посипати голову попелом як символом серця, що прощає, і духу, що є впокорений, будучи готовими завжди проявляти істинне смирення, як зробив митник [див. Лука 18:9–14], і просити Господа допомогти нам прощати¹⁷.

Скільки існуватиме смертне життя, стільки ми житимемо і працюватимемо з недосконалими людьми, і стільки будуть непорозуміння, образи і кривди ніжних почуттів. Найкращі наміри часто неправильно розуміються. Приємно бачити багатьох, які у величчі своєї душі виправилися, переступили через свою гординю, пробачили те, що, на їхній погляд, було особистими образами. Численна кількість інших, які пройшли критичні, самотні, тернисті стежки в безнадійному стражданні і зрештою погодилися виправитися, визнати помилки, очистити серце від жовчі і знов відчувти мир—той завітний мир, відсутність якого настільки помітна. І неспокій критики, злоби і, відповідно, відокремлення поступився місцем теплоті, світлу та спокою¹⁸.

Це можна зробити. Людина може перемогти себе. Людина може покорити себе. Людина може прощати всім, хто завинив перед нею, і надалі отримувати *мир* у цьому житті і вічне життя у світі прийдешньому¹⁹.

Якби ми прагнули миру, беручи на себе ініціативу щодо владнання розбіжностей, якби ми прощали і забували всім серцем, якби ми очищували свої душі від гріха, жовчі і провини перед тим, як кидати камінь, або звинувачення, в інших, якби ми прощали всіх справжніх чи уявних кривдників до того, як просити прощення за власні гріхи, якби ми віддавали свої борги, великі і маленькі, перед тим, як підганяти своїх

боржників, якби ми вмiли забирати зi своїх очей колоди, що заважають дивитися, перед тим, як збiльшувати щiпки в очах iнших—яким би прекрасним був цей свiт! Кiлькiсть розлучень була б зведена до мiнiмуму, суди позбавилися б огидної рутинної роботи, сiмейне життя було б небесним, будiвництво царства просувалося б прискореними темпами, а мир, що вищий вiд усякого розуму [див. Филип'янам 4:7], принiс би всiм нам радiсть i щастя, що навряд “на серце людинi ... впало” [Див. 1 Коринтянам 2:9]²⁰.

Нехай Господь благословить всiх нас, щоб ми могли постiйно нести в серцях справжнiй дух покаяння i прощення, доки ми не вдосконалимо себе, прагнучи слав пiднесення, що чекають на найвiдданiших²¹.

Рекомендації для вивчення і викладання

Вiзьмiть до уваги цi iдеї, вивчаючи роздiл або готуючись до викладання. Додатковi допомiжнi матерiали знаходяться на сторiнках v–ix.

- Продивiться iсторiю на сторiнках 96–98. Чому людам iнодi так важко прощати одне одного? Що значать для вас слова: “Бо на ньому залишається бiльший грiх” (УЗ 64:9)?
- Продивiться Матвiй 6:14–15, процитоване Президентом Кiмболом на сторiнцi 99. Чому, на вашу думку, ми повиннi прощати iнших, щоб здобути прощення вiд Господа?
- Яке ставлення i якi дiї свiдчать про те, що наше прощення є щирим i повним? (Див. сторiнки 99–101). Чому прощення повинно “йти з серця”?
- Продивiться початок роздiлу на сторiнцi 101. Якi євангельськi вчення можуть допомогти нам бути готовими залишити суд Господу?
- Читаючи iсторiю про юну матiр на сторiнках 103–104, знайдiть, що спочатку не давало їй пробачити i що зрештою дало їй силу зробити це. Як ми можемо подолати те, що перешкоджає нашому бажанню i прагненню прощати людей?

- Які наслідки відмови пробачити? (Див. сторінки 104–105). Які благословення ви отримали, коли прощали людину? Обміркуйте, як ви можете застосувати дух прощення у своїх стосунках.

Відповідні уривки з Писань: Матвій 5:43–48; Лука 6:36–38; Колосянам 3:12–15; УЗ 82:23

Посилання

1. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 281–282.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 243.
3. *The Miracle of Forgiveness*, 261.
4. In Conference Report, Oct. 1977, 71; or *Ensign*, Nov. 1977, 48.
5. *The Miracle of Forgiveness*, 262–264.
6. *The Miracle of Forgiveness*, 283.
7. *The Miracle of Forgiveness*, 264.
8. *The Miracle of Forgiveness*, 267, 268.
9. *The Miracle of Forgiveness*, 286–287.
10. In Conference Report, Oct. 1977, 68–69; or *Ensign*, Nov. 1977, 46. See also *The Miracle of Forgiveness*, 293–294.
11. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 191, 192.
12. *Faith Precedes the Miracle*, 194, 195.
13. “On Cheating Yourself,” *New Era*, Apr. 1972, 33, 34.
14. *The Miracle of Forgiveness*, 266.
15. *The Miracle of Forgiveness*, 298.
15. *The Miracle of Forgiveness*, 275.
17. *The Miracle of Forgiveness*, 297.
18. In Conference Report, Apr. 1955, 98.
19. *The Miracle of Forgiveness*, 300.
20. *Faith Precedes the Miracle*, 195–196.
21. In Conference Report, Oct. 1949, 134.

“Якщо до [Святого Духа] прислухатися, він вестиме, надихатиме і зігріватиме, і нівелюватиме нашіптування злого того”.

Укріплення себе проти впливу зла

*Євангелія Ісуса Христа дає нам
силу і захист від зла нашого дня.*

З життя Спенсера В. Кімбола

Президент Спенсер В. Кімбол учив, що боротьба проти Сатани і його сил “це не невеличка сугичка зі слабким ворогом, але масштабна війна з ворогом настільки могутнім, укріпленим та організованим, що ми швидше за все будемо подолані, якщо не будемо міцними, добре навченими і обережними”¹.

Молодим місіонером, який служив у місії Центральних штатів, він записав у своєму щоденнику про випадок, що ілюструє його рішучість у протистоянні спокусам. Він подорожував потягом до Чикаго, штат Іллінойс, коли до нього підійшов чоловік. “Він хотів, щоб я почитав вульгарну книгу з непристойними ілюстраціями. Я сказав йому, що вона мені не подобається. Потім він став спокушати мене поїхати з ним до Чикаго, і я знав, що він приведе мене у пекло. Я попросив його помовчати, але коли він пішов, я десь годину сидів червоний. Я подумав: “О, як наполегливо Сатана намагається звести на манівці молодих людей через своїх демонів”. Я подякував Господу, що мав силу подолати це”².

Учення Спенсера В. Кімбола

Сатана реальний, і він використовує будь-які засоби, щоб знищити нас

У ці дні підробок і помилок люди деперсоналізують не тільки Бога, але і диявола. За таким підходом Сатана є міфом, корисним, щоб тримати людей в їжаккових рукавицях у менш просвітлені дні, але застарілим у наш вік освіти і знання. Ніщо не є настільки далеким від реальності. Сатана є особистістю, індивідуальною духовною особою, але без смертного тіла. Його бажання запечатати кожного з нас до себе не менш пристрасне в злочестивості, ніж бажання нашого Батька в праведності привести нас до Його вічного царства³.

Знати, де небезпека, і вміти впізнати її в усіх її проявах—ось, що надає захист. Злий не спить. Він завжди готовий обманути і зробити своєю жертвою кожную неухильну душу, кожную байдужу душу, кожную непокірну душу⁴.

Хто б не став об'єктом особливої уваги ворога в якийсь час, він прагне зробити всіх людей “так само нещасними, як сам” (2 Нефій 2:27). Справді, він прагне “нещастя для всього людства” (2 Нефій 2:18). Він неухильний у своїх цілях, кмітливий і невтомний у прагненні досягти їх⁵.

Петро застерігав нас: “Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник—диявол—ходить, ричучи, як лев, що шукає жертви кого” (1 Петра 5:8).

І Спаситель казав, що кожен вибраний був би обманутий Люцифером, якби це було можливо [див. Джозеф Сміт—Матвій 1:22]. Люцифер застосовуватиме логіку, щоб заплутувати, і раціоналістичні обґрунтування, щоб знищувати. Він підмінюватиме значення, відчинятиме двері дюйм за дюймом і вестиме від чистого білого через усі відтінки сірого до найтемнішого чорного⁶.

Головний брехун вивчив усі можливі способи досягти свого, використовує кожен засіб, кожне можливе знаряддя. Він підмінює, перекручує, змінює і приховує все, що створено на благо людині, ... щоб захопити її розум, розбещити її тіло і заявити її своєю.

Він ніколи не спить—він старанний і наполегливий. Він ретельно аналізує свою проблему, потім старанно діє, методично досягаючи своєї цілі. Він використовує всі п'ять почуттів і природні для людини голод і спрагу, щоб увести її. Він очікує протидії і зміцнює себе для цього. Він використовує час, простір і дозвілля. Він послідовний, переконливий і досвідчений. Він використовує такі корисні речі, як радіо, телебачення, друк, літаки і автомобілі, щоб перекручувати і нищити. Він використовує “стадний інстинкт” людини, її самотність, її кожену потребу, аби увести її. Він робить свою роботу в найбільш доречний час, у найбільш вражаючих місцях, з найбільш впливовими людьми. Він не пропускає нічого, що може обманути, перекрутити і розбещити. Він використовує гроші, владу, силу. Він спокушає людину і б'є в найслабшу точку. Він бере добро і робить з нього мерзоту. Він використовує кожне вчення, щоб скинути людину⁷.

Ворог хитрий. Він підступний. Він знає, що не може змусити хороших чоловіків і жінок чинити велике зло одразу, тож він іде нишком, нашіптуючи напівправду, доки не змусить намічених жертв іти за ним⁸.

З Господньою допомогою ми можемо протистояти злому впливові

Якщо ми бажаємо уникнути смертельно небезпечних випадів злого того і зберегти домівки і сім'ї вільними і міцно укріпленими проти всіх деструктивних впливів, що лютують навколо, то повинні заручитися допомогою ... Самого Творця. Є лише один вірний спосіб і цей спосіб в євангелії Господа Ісуса Христа і слухняності її глибоким і натхненним ученням⁹.

В житті кожного відбувається конфлікт між добром і злом, між Сатаною і Господом. Кожна людина, яка досягла або перейшла вік підзвітності у вісім років і яка належним чином христиться з повністю розкаяним серцем, неодмінно отримує Святого Духа. Якщо до цього члена Божества прислухатися, він вестиме, надихатиме і зігриватиме, і нівелюватиме нашіптування Злого¹⁰.

Він, Хто має більшу силу, ніж Люцифер, Він, хто є нашою фортецею і силою, може підтримати нас у час великої спокуси. І хоча Господь ніколи нікого силоміць не позбавить гріха і не вирве з рук спокусника, Він, однак, впливає на Дух, аби той спонукав грішника зробити це на пару з божественною допомогою. І людина, яка прислухається до солодкого впливу і благань Духа і робить все можливе, щоб залишатися в душі покаяння, гарантовано отримає безпеку, силу, свободу і радість¹¹.

Сатана ... намагався покорити Мойсея.

“Мойсею, сину людський, поклоняйся мені”,—спокушав диявол, обіцяючи світи, розкоші і владу.

Пророк наказав: “Відійди, Сатана” (Мойсей 1:16). Брехун, спокусник, диявол, не бажаючи залишати можливих жертв, розлючений і оскаженілий волає “гучним голосом і [реве] на всю землю, і [наказує], кажучи: Я—Єдинонароджений, поклоняйся мені” (Мойсей 1:19).

Мойсей розпізнав обман і побачив силу темряви і “тіркоту пекла”. Там була сила, з якою було важко боротися чи якої позбутися. Переляканий, він заволав до Бога, а тоді наказав з новою силою:

“Я не припиню прикликати Бога, ... бо Його слава перебувала на мені, отже я можу розрізнити між Ним і тобою. В ім'я Єдинонародженого, іди звідси, Сатана” (Мойсей 1:18, 21).

Навіть Люцифер, ... найбільший ворог людства, не може встояти проти сили священства Бога. Тремтячи, трусячись, проклинаючи, ридаючи, стенаючи, скрегочучи зубами, він пішов від Мойсея, що переміг¹².

Ми повинні бути готовими сміливо стояти перед Сатаною ... і проти панувань, влад і правителів темряви. Нам потрібна повна Божа зброя, аби вистояти. [Див. Ефессянам 6:12–13]¹³.

“Зодягніться в повну Божу зброю”,—закликав Павло [Ефессянам 6:11]. З таким божественним впливом і захистом ми зможемо розрізнити обман ворога в найбільш привабливих словах і переконливих логічних доводах і зможемо “дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати” [див. Ефессянам 6:13]¹⁴.

Ми не повинні піддаватися навіть найменшим спокусам

Якщо ми піддаємося спочатку маленьким спокусам, у наше життя входить серйозний гріх. Рідко людина впадає у велику провину, спочатку не піддаючись меншим, що відчиняє двері до більш серйозних. Наводячи як приклад один з гріхів, хтось сказав: “Чесна людина не стає раптово нечесною, як і чисте поле не поростає раптово бур’яном.

Дияволів надзвичайно важко, якщо взагалі можливо, увійти в зачинені двері. У нього не має ключів від зачинених дверей. Але якщо двері трошечки відчинені, він одразу вставляє в щпарину носок, потім просовує ступню, потім ногу, своє тіло і голову, і ось він зайшов увесь.

Ця ситуація нагадує притчу про верблюда і його власника, які подорожували піщаними дюнами пустелі, коли налетіла буря. Мандрівник хутко встановив намет і сховався в ньому, щільно закривши вхід, щоб захиститися від ріжучих, гострих пісків лютої бурі. Верблюд, звичайно, залишився ззовні, і коли нищівний вітер спрямував пісок в його тіло, очі та ніздрі, йому стало нестерпно і він почав благодати пустити його до намету.

—Тут місця вистачить тільки для мене,—сказав мандрівник.

—Але ж ти дозволиш мені лише носа засунути, аби я міг дихати повітрям без піску?—спитав верблюд.

—Що ж, мабуть, дозволю,—відповів мандрівник і відчинив трошечки завісу, і верблюд просунув у щпаринку свій довгий ніс. Як затишно було верблюдові! Але невдовзі йому почав допікати пісок, що летів у очі та вуха:

—Цей пісок у повітрі ріже мені по голові наче рашпілем. Чи можу просунути лише голову?

І знов мандрівник подумав, що, згодившись на це, він нічого не втратить, адже голова верблюда буде у верхній частині намету, яка йому була не потрібна. Тож верблюд просунув голову всередину і був знову цілком задоволений—лише на короткий час.

“Тільки шию”,—благав він, і знову мандрівник поступився, і незабаром передні лапи верблюда були вже в наметі. Врешті-решт, таким же чином, через благання і поступки, круп верблюда, його задні лапи і весь він опинилися в наметі. Але тепер виявилось, що місця для двох занадто мало, і верблюд викинув мандрівника на вітер і бурю.

Як і цей верблюд, Люцифер радо стає господарем, коли людина піддається його першим умовлянням. Невдовзі сумління повністю затухає, сила зла набирає оберти, і двері до спасіння зачиняються, доки їх знову не відчинить повне покаяння.

Приклад Спасителя підкреслює, наскільки важливо не допускати спокушання в найменшому ступені. Хіба Він не усвідомлював небезпеки, коли був на горі разом зі Своїм братом Люцифером, що пав, коли цей головний звабник жорстко спокушав Його? Він міг би трохи відчинити двері й повабитися з небезпекою, кажучи: “Що ж, Сатано, Я вислухаю твою пропозицію. Мені не обов’язково піддаватися, не обов’язково спокушатися, не обов’язково приймати, але Я послухаю”.

Христос не мислив за такою логікою. Він твердо і швидко обірвав розмову, і наказав: “Відійди, сатано!”, ймовірно, маючи на увазі: “Геть з Моїх очей, геть з Моєї присутності, Я не слухатиму, у Мене не буде нічого спільного з тобою”. Потім ми читаємо, що “позоставив диявол Його” [Матвій 4:10–11].

Так належить робити і нам, якщо ми хочемо запобігти гріхові, а не наразити себе на набагато важче завдання—викоринити його. Коли я читаю історію про Викупителя і Його спокуси, то переконуюся, що Він направив Свою енергію на укріплення Самого Себе проти спокуси, а не на боротьбу з нею, щоб подолати її¹⁵.

**Прийняті зараз правильні рішення допоможуть
нам протистояти спокусам в майбутньому**

Однією з основних задач для кожної людини є прийняття рішень. Десятки разів на день ми приходимо на роздоріжжя

і маємо вирішити, яким шляхом підемо. Один шлях може бути довгим і важким, але завдяки правильному рішенню він веде нас до нашої найвищої мети. Інший шлях може бути коротким, широким і легким, але він веде у невірному напрямку. Дуже важливо ясно тримати в розумі свої найвищі цілі, щоб нас не відволікали на кожному роздоріжжі недоречними запитаннями: “Який шлях легший чи приємніший?” або “Яким шляхом ідуть всі інші?”

Правильні рішення найлегше прийняти саме тоді, коли вони вже прийняті нами заздалегідь і з огляду на найвищі свої цілі. Це рятує нас від болісних роздумів на роздоріжжі, коли ми втомлені і коли нас жорстоко спокушають.

Коли я був юнаком, то раз і назавжди вирішив для себе, що ніколи не скуштую чаю, кави, тютюну чи спиртного. Я побачив, що ця невідступна позиція багато разів рятувала мене в різних ситуаціях. Було багато випадків, коли я міг ковтнути, торкнутися чи спробувати, але непохитна рішучість, що глибоко вкоренилася, дала мені здоровий глузд і достатньо сили, аби протидіяти цьому.

Зараз настав час вирішити, що нас не задовольнить ніщо менше за можливість жити вічно з нашим Батьком, щоб кожне наше рішення приймалося під впливом цієї рішучості не дати нічому втрутитися в процес досягнення найвищої мети¹⁶.

Розвивайте самодисципліну, щоб з часом все більше вам не доводилося приймати рішення і переприняти їх, коли ви знов і знов поставатимете перед однією і тією самою спокусою. Вам потрібно вирішити для себе дещо лише *один раз!*

Яке це велике благословення—бути звільненим від болісних роздумів перед спокусою знов і знов! Це забирає багато часу і наражає на великий ризик¹⁷.

Ми можемо один раз відштовхнути від себе щось і покінчити з цим! Ми можемо прийняти лише одне рішення стосовно якихось питань, які бажано втілити в житті, а тоді просто виконувати їх без будь-яких виношувань рішень і їхнього переосмислення по сто разів, що нам робити, а чого не робити.

Нерішучість і розчарування є тією атмосферою, якою дихає і в якій діє ворог, адже він може принести стільки нещастя людству в таких умовах! Якщо ви цього ще не зробили, вирішіть вирішити!¹⁸

Як було б чудово, якби ми могли зробити так, щоб кожен хлопчик і кожна дівчинка зі святих останніх днів вирішила ще в дитинстві сказати: “Я ніколи не піддамся Сатані чи будь-кому, хто спонукатиме мене знищити самого себе”¹⁹.

Час уникати злої дороги—до того, як вона починається. Секрет хорошого життя полягає в захисті і запобіганні. Люди, які піддаються злу, як правило, роблять себе уразливими²⁰.

Ми чинимо опір ворогові, коли усвідомлюємо свою слабкість і прагнемо подолати її

Я виріс на фермі, і коли свині вибігали, я знав, що треба шукати спочатку ті дірки, через які вони тікали минулого разу. Коли корова йшла з поля, шукаючи свіжих пасовищ, я знав, де найперше шукати місце її втечі. Ймовірніше за все це було те саме місце, де вона перестрибувала через огорожу раніше або де огорожа була зламана. Так само і диявол знає, де спокушати, куди спрямувати свої дійові атаки. Він знаходить уразливі точки. Де людина проявила слабкість одного разу, в тому ж її буде найлегше спокусити знову²¹.

Складається враження, що зло повсюди навколо нас. Відповідно, ми повинні бути завжди наготові. Ми фіксуємо свої слабкості, а тоді йдемо проти них, щоб перемогти їх²².

Більшість із нас мають слабкі місця, користуючись якими руйнівник може подолати нас, якщо тільки ми належно не підготуємося і не вживемо запобіжних заходів.

Історія подає багато ... прикладів сили й гордості, і особистої, і національної, переможених атакою на слабке місце. І хоча ці слабкі місця, принаймні на перший погляд, часто є фізичними, Люцифер і його послідовники знають звички, слабкості і вразливі місця кожного і користуються ними, щоб привести нас до духовного занепаду. Для однієї людини це може бути ковток спиртного, для іншої—ненаситний голод,

Президент Кімбол сказав, що для того, аби захиститися від ворога, нам потрібно “триматися міцно за жезл із заліза”.

а інша людина дозволила статевим потягам опанувати себе, ще одна любить гроші та розкіш і комфорт, які можна придбати за них, а ще інша прагне влади, тощо²³.

Нехай та людина, яка має нечесливі схильності, буде чесною і визнає свої слабкості. Я кажу вам: Господь не вносить гріх у наше життя. Він жодну людину не зробив нечесливою. Гріх було дозволено у світі, і Сатані дозволено спокушати нас, але у нас є власна свобода волі. Ми можемо грішити або жити праведно, але ми не можемо уникнути відповідальності. Звинувачувати у своєму гріхові Господа, кажучи, що гріх вроджений і неконтрольований, це дешево і боягузливо. Звинувачувати у своїх гріхах батьків і виховання є шляхом втечі. Батьки людини могли помилитися, наше виховання могло бути

нікчемним, але ми, сини і дочки живого Бога, маємо в собі силу піднятися над обставинами, змінити своє життя²⁴.

Ми благаємо наших людей повсюди: “Підкоріться Богові і спротивляйтесь дияволу,—то й утече він від вас” (Якова 4:7).

У деяких людей може бути відчуття занепокоєння щодо ситуації у світі та подовження тіней зла, але Господь сказав: “Якщо ви будете готові, ви не злякаєтесь” (УЗ 38:30), і знову: “Зоставляю вам мир. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!” (Іван 14:27)²⁵.

Ми, святі останніх днів повинні завжди бути бадьорими. Для кожної особи і кожної сім’ї є спосіб стеретися каміння і стріл Ворога і підготуватися до великого дня Господнього—це триматися міцно за жезл із заліза, проявляти більше віри, каятися у своїх гріхах і недоліках і завзято займатися роботою Його царства на землі, чим є Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів. В цьому полягає єдине справжнє щастя для всіх дітей нашого Батька²⁶.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Які вчення Президента Кімбола стосовно Сатани і його методів ви знаходите корисними і чому? (Див. сторінки 112–113).
- Продивіться початок розділу на сторінці 113. Як Господь може допомогти нам протистояти злу? (Як приклад див. історію на сторінці 111). Коли вам було надано таку допомогу?
- Прочитайте байку на сторінці 115. Чому, на вашу думку, мандрівник впустив верблюда до свого намету? Обміркуйте, як протистояв спокусі Спаситель (див. сторінки 115–116). Як батьки можуть допомогти своїм дітям упізнавати навіть найменші спокуси і протистояти ним?
- Продивіться повністю другий абзац на сторінці 116. Порівняйте процес запобігання гріхові з процесом звільнення від нього.

- Президент Кімбол сказав: “Правильні рішення найлегше прийняти саме тоді, коли вони вже прийняті нами заздалегідь” (сторінка 117). Як на наше життя можуть вплинути прийняті на його початку рішення дотримуватися заповідей, наприклад, Слова мудрості? (Приклад див. на сторінці 117). Які тверді рішення стосовно євангельського життя ви вже незмінно прийняли?
- Обміркуйте висловлювання Президента Кімбола щодо його свиней і корови (сторінки 118–119). Що нам дає усвідомлення наших слабкостей і прийняття відповідальності за них?

Відповідні уривки з Писань: 1 Коринтянам 10:13; 1 Нефій 15:23–25; Геламан 5:12; Етер 12:27; УЗ 10:5

Посилання

1. In Conference Report, Brisbane Australia Area Conference 1976, 19.
2. In “The Mission Experience of Spencer W. Kimball,” *Brigham Young University Studies*, fall 1985, 126.
3. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 21.
4. *The Miracle of Forgiveness*, 213.
5. “The Role of Righteous Women,” *Ensign*, Nov. 1979, 104.
6. “President Kimball Speaks Out on Morality,” *Ensign*, Nov. 1980, 94.
7. “How to Evaluate Your Performance,” *Improvement Era*, Oct. 1969, 12.
8. “The Gospel of Repentance,” *Ensign*, Oct. 1982, 2.
9. In Conference Report, Apr. 1979, 5; or *Ensign*, May 1979, 6.
10. *The Miracle of Forgiveness*, 14–15.
11. *The Miracle of Forgiveness*, 176.
12. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 87, 88.
13. “The Blessings and Responsibilities of Womanhood,” *Ensign*, Mar. 1976, 71.
14. *Faith Precedes the Miracle*, 219.
15. *The Miracle of Forgiveness*, 215–217.
16. “Decisions: Why It’s Important to Make Some Now,” *New Era*, Apr. 1971, 3.
17. “President Kimball Speaks Out on Planning Your Life,” *New Era*, Sept. 1981, 50.
18. In Conference Report, Apr. 1976, 70; or *Ensign*, May 1976, 46.
19. In Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1975, 5.
20. *The Miracle of Forgiveness*, 15.
22. *The Miracle of Forgiveness*, 171.
22. *The Miracle of Forgiveness*, 209–210.
23. *The Miracle of Forgiveness*, 218–219.
24. *An Apostle Speaks to Youth—Be Ye Clean: Steps to Repentance and Forgiveness* (pamphlet, 1970), 13.
25. In Conference Report, Apr. 1974, 6; or *Ensign*, May 1974, 6.
26. In Conference Report, Oct. 1982, 4; or *Ensign*, Nov. 1982, 5.

“Тренуймося в принципах особистої і сімейної підготовленості щодня”.

Заощадливе життя: застосування принципів самостійності і підготовленості

Мудре і заощадливе життя є тим способом життя, яке зміцнює характер і покращує наше матеріальне, соціальне, психологічне та духовне благополуччя.

3 життя Спенсера В. Кімбола

Молодою подружньою парою Спенсер В. Кімбол і його дружина Каміла “знали, що були небагатими. Але у них була робота і вони були здібними. Вони знали, як розпорядитися власними коштами, живучи в межах доходу, відкладаючи на майбутнє”¹.

Кімболи пережили часи масштабних економічних труднощів Першої світової війни (1914–1918), Великої депресії (1929–1939) та Другої світової війни (1939–1945). Президент Кімбол, переживши все це, дійшов висновку: “Через усе те, що я бачив на власні очі, я боюся не зробити всього, щоб захиститися від потрясінь”².

Він зокрема бачив страждання інших людей: “Усе своє життя з дитинства я чув, як Брати кажуть: “Позбувайтеся боргу і не беріть у борг”. Я певний час попрацював у банках і бачив багатьох людей у жахливих ситуаціях через те, що вони ігнорували цю важливу пораду”.

Крім роботи в банківській сфері, Спенсер вів бухгалтерські книги для деяких місцевих крамниць. “Одним із шокуючих моментів у моєму житті був той, коли я побачив у книгах рахунки багатьох людей з району, яких я знав. Я знав їх.

Я приблизно знав рівень їхнього доходу, і тоді я бачив, як вони марнували його. Іншими словами, я бачив, як вони купували одяг, взуття і все інше в розстрочку.

І виявилось, що в мої обов'язки входило підготовлювати для них наприкінці місяця чеки. І багато хто з них не могли сплатити наприкінці місяця. Вони навіть не могли виплатити підготовлені для них чергові внески. І я, вихований в сім'ї, яка дбала про свої кошти, не міг зрозуміти цього. Я розумів, що людина могла придбати будинок в кредит чи навіть придбати автомобіль в кредит. Але я ніяк не міг збагнути, як людина може носити одяг, що не належить їй. Або їсти їжу, яку доводилося купувати в розстрочку”³.

У своїх ученнях Президент Кімбол звертався не тільки до фінансових питань, але й до інших моментів, що стосуються заощадливого життя, зокрема до особистої відповідальності, праці та заготівлі і зберігання домашньої продукції. Він казав: “Тренуйтеся в принципах особистої і сімейної підготовленості щодня. “Якщо ви будете готові, ви не злякаєтеся” (УЗ 38:30)”⁴.

Учення Спенсера В. Кімбола

Ми несемо відповідальність за власне соціальне, психологічне, духовне, фізичне й економічне благополуччя

Церкві та її членам велено Господом бути самозабезпеченими і незалежними. (Див. УЗ 78:13–14).

Відповідальність за соціальне, психологічне, духовне, фізичне або економічне благополуччя особи лежить, по-перше, на самій особі, по-друге, на її сім'ї, а по-третє, на Церкві, якщо вона є відданим її членом.

Жоден щирий святий останніх днів, будучи фізично і психологічно нормальним, не перекладатиме добровільно тягар свого благополуччя або благополуччя його сім'ї на когось інше. Доки він буде в силах, під натхненням Господа і своїми трудами він буде забезпечувати себе і свою сім'ю всім необхідним духовним і матеріальним у житті. (Див. 1 Тимофію 5:8)⁵.

Подорожуючи і спілкуючись з людьми по всьому світу, ми бачимо великі матеріальні потреби наших людей. І, прагнучи допомогти їм, ми усвідомлюємо, наскільки важливо, щоб вони засвоїли цей великий урок, що найвищі досягнення духовності є наслідками перемоги над плоттю. Ми виховуємо характер людей, коли заохочуємо їх дбати про власні потреби⁶.

Скільки завгодно теорій, виправдань чи логічних пояснень ніколи не змінять фундаментальної потреби в самозабезпеченні. Це тому, що...

“Уся істина є незалежною у тій сфері, в яку Бог помістив її, ... так само як і весь розум; інакше немає існування” (УЗ 93:30). Господь проголошує, що в цьому полягає “свобода вибору людини” (див. УЗ 93:31), і за цією свободою волі приходиться відповідальність за самого себе. З цією свободою волі ми можемо піднятися до слави або занести до засудження. Будьмо кожен окремо і загалом самозабезпеченими! Це наш спадок і наш обов’язок⁷.

Ми поставили вагомий наголос на особистій і сімейній підготовці. Я сподіваюся, що кожен член Церкви відгукнеться належним чином на це спрямування. Я також сподіваюся, що ми розуміємо і виділяємо позитивне, а не негативне. Мені подобається, що у Товаристві допомоги навчають особистій і сімейній підготовці як “заощадливого життя”. Це означає економне використання ресурсів, мудре планування фінансових питань, повне забезпечення підтримки свого здоров’я, адекватна підготовка до здобуття освіти і побудова кар’єри, належна увага до домашньої заготівлі [продукції] та її зберігання, а також розвиток психологічної стійкості⁸.

Нам було сказано займатися домашньою заготівлею і зберіганням продукції

Господь закликав Свій народ заощаджувати на чорний день, готуватися до важких часів і відкладати на надзвичайні випадки річний чи навіть більший запас найнеобхіднішого, щоб коли трапиться повинь, землетрус, голод, ураган, життєві бурі, наші сім’ї могли бути підтримані в лихі часи⁹.

Ми заохочуємо вас вирощувати всю рослинну їжу, яку ви можете, на власній землі. Ягідні куші, виноградники, фруктові дерева—насаджуйте їх, якщо ваш клімат підходить для їхнього вирощування. Вирощуйте овочі і їжте їх зі свого городу. Навіть мешканці квартир чи гуртожитків можуть вирощувати якусь кількість продуктів у горщиках і на клумбах. Дізнайтеся про найкращі способи вирощування овочів і фруктів. Зробіть свій город настільки ж охайним і привабливим, наскільки плодовитим. Якщо у вашому домі є діти, залучіть їх до цієї справи, призначивши обов'язки¹⁰.

Я сподіваюся, що ми розуміємо, що якщо у нас є город, ... це часто дозволяє заощадити на витратах на їжу і мати на столі смаковиті свіжі фрукти й овочі, але справа не тільки в цьому. Хто може виміряти цінність того особливого спілкування між донькою і татом, коли вони вибирають бур'ян або поливають город? Як нам виміряти користь звичайних уроків з садження, вирощування і вічного закону врожаю? І як нам визначити сімейну єдність і дух співпраці, що має супроводжувати процес консервації? Так, ми складаємо запаси на зберігання, але, мабуть, найбільша користь в уроках життя, які ми засвоюємо, коли *живемо заощадливо*¹¹.

Ми запрошуємо сім'ї підготувати цьогорічний запас. І ми кажемо це знову, і знову, і знову і повторюємо знову і знову уривок з Писань Господніх, де Він говорить: “Що звете ви Мене: “Господи, Господи”, та не робите того, що Я говорю?” [Лука 6:46]. Наскільки це марно, коли вони пускають в дію так звану свою духовність і кличуть Його, називаючи Його високі імена, але не виконують того, що Він каже¹².

Коли ми багатшаємо і коли збільшуються наші банківські рахунки, приходиться відчуття захищеності, й інколи нам здається, що нам не потрібні запаси, складати які запрошують нас Брати. Ми повинні пам'ятати, що ситуація може змінитися і що річний запас основних найменувань може виявитися дуже цінним для нас чи інших людей. Тож нам було б добре прислухатися до сказаного і в точності зробити це¹³.

*“Праця приносить радість, повагу до себе і процвітання.
Вона є способом усіх досягнень; вона є антонімом ледарства”.*

Ми повинні відпрацювати за те, що отримуємо

Враховуючи всі етапи нашого життя, я вважаю, що люди повинні самі допомагати собі. Вони повинні орати, сіяти, зрошувати і жати, не чекати, що їхня віра дасть їм хліба¹⁴.

Праця є духовною необхідністю так само, як і економічною необхідністю¹⁵.

Праця приносить радість, повагу до себе і процвітання. Вона є способом усіх досягнень; вона є антонімом ледарства. Нам заповідано працювати. (Див. Буття 3:19). Прагнення здобути мирське, соціальне, моральне чи духовне благополуччя через подачки суперечить божественному наказу, що ми повинні працювати за те, що одержуємо¹⁶.

Не зайвим буде часте нагадування, що церковна матеріальна допомога є духовною за суттю і що це духовне коріння

засохне, якщо ми дозволимо чомусь на кшталт філософії допомоги з безробіття увійти в діяльність Служби благополуччя. Кожен, кому надана допомога, може щось зробити. Дотримуймося порядку Церкви в цьому і слідкуймо, щоб усі, хто одержують, віддавали щось у свою чергу. Будьмо обережні стосовно прийняття мирських заміників планові піклування про бідних цим Господнім способом¹⁷.

Господній спосіб розвиває повагу людини до себе, надихає і зцілює гідність людини, в той час як мирський шлях принижує погляд людини на себе і приносить почуття образи.

Господній спосіб спонукає людину докладати зусиль, щоб стати знову фінансово незалежною, хоч вона через певні обставини може тимчасово потребувати допомоги і підтримки. Мирський шлях поглиблює залежність людини від програми допомоги і спонукає її вимагати більшого, замість того, щоб заохочувати повернутися до фінансової незалежності.

Господній спосіб допомагає нашим членам Церкви самим дістати свідчення про євангелію праці. Адже праця є необхідною для людського щастя і процвітання. Однак мирський шлях ставить все більший і більший акцент на дозвіллі та уникненні праці¹⁸.

Працювати—це правильно. Кожен чоловік, кожна жінка і кожна дитина повинні працювати. Навіть малі діти повинні вчитися ділитися, допомагати по дому і господарству, засівати городи, насаджувати дерева, збирати плоди і робити все необхідне, бо це робить їх сильнішими особистостями і зміцнює їхню віру і характер.

Ми хочемо, щоб ви, батьки, давали своїм дітям роботу. Наполягайте, щоб вони вчили шкільні уроки. Не дозволяйте їм увесь час гратися. Є час гратися, є час працювати, а є час учитися. Слідкуйте, щоб ваші діти зростали так, як вони повинні зростати¹⁹.

Праця має бути чільним принципом у житті наших членів Церкви. (Див. УЗ 42:42; 75:29; 68:30–32; 56:17)²⁰.

**Ми можемо стати фінансово незалежними,
якщо будемо заощаджувати, уникати боргів
і жити за своїми статками**

Чи готові ви до смерті, хвороб, тривалості життя чи хвороби, що калічить годувальника, і чи захищені від них? Скільки ви протримаєтеся, якщо припиниться ваш дохід? Які у вас резерви? Скільки ви зможете виплачувати за численними кредитами: за будинок, автомобіль, знаряддя, побутову техніку?

Перша реакція: ми просто не протримаємося. Ми ледве зводимо кінці з кінцями з кожною копійкою щомісячного доходу. Якщо ви ледве зводите кінці з кінцями, коли заробляєте непогано, коли маєте непогану роботу, коли молоді, повні сил, тоді ж як ви впораєтеся в надзвичайних ситуаціях, коли на роботі скорочення, коли підступають хвороби чи інші непередбачувані проблеми?²¹

Ви не повинні витратити все, що заробляєте. Необхідно відкладати кошти на місію і на освіту дітей. Вони можуть взяти на себе відповідальність і трохи працювати, щоб також допомагати заробляти ці кошти, і замість того, щоб витратити свої невеличкі заощадження, вони можуть зберегти їх для цих важливіших цілей. Це може означати, що сьогодні батьки не матимуть багато з того, що хотіли б мати, але завтра вони пожнуть урожай²².

Уникайте боргу. Сьогодні немовби все спрямовано до боргу. “Одержіть картку і купуйте все в розстрочку”; вас спонукають робити так. Але правда в тому, що нам *не* потрібно це, щоб жити²³.

Нам цікаво, що будуть робити ті наші люди, які витрачають весь свій дохід чи більше. Якщо не буде роботи чи упаде дохід, що тоді? Чи живете ви за межами своїх засобів? Чи є у вас щось, що ви не зможете виплатити, якщо настануть тяжкі часи? Чи вистачить ваших резервів, щоб сприйняти струс?²⁴

Плануйте і працюйте так, щоб це робило вас щасливими, навіть якщо вам не вистачає певних речей, що за часів достатку

могли б бути вашими. Живіть у межах свого статку, а не за ним. Купуйте необхідне мудро й уважно. Прагніть заощаджувати частину того, що ви заробляєте. Не плутайте бажання з основними потребами²⁵.

Нехай ми, кожен окремо, сім'ями, приходами і колами, навчимося жити за доходами. В цьому принципові полягає сила і спасіння. Хтось сказав, що ми багаті настільки, наскільки можемо прожити без усяких речей. В сім'ї і в Церкві ми можемо і повинні забезпечувати своїх людей тим, що є *дійсно необхідним*, але ми маємо бути обережними, щоб не купувати надлишкове або для цілей, що прямо не стосуються благополуччя сім'ї та основної місії Церкви²⁶.

Готовність—це спосіб життя, який приносить свої нагороди

Готовність, якщо її належним чином прагнути, є способом життя, а не раптовою, ефектною програмою²⁷.

Ми можемо звертатися до всіх компонентів особистої і сімейної підготовки, не стосовно знищення чи лиха, але розвиваючи спосіб життя, який на буденній основі і є сам собі нагородою.

Робимо все це тому, що це правильно, тому, що це приносить задоволення, і тому, що так ми слухняні порадам Господа. У такому дусі ми будемо підготовлені до більшості нещастя, а Господь допоможе процвітати і заспокоїть нас. Це правда, що прийдуть тяжкі часи, бо Господь передрікав їх, і, так, коли Сіону є “для захисту і для притулку від бурі” (УЗ 115:6). Але, якщо ми будемо жити мудро і заощадливо, то будемо в безпеці, немов у Його долонях²⁸.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Зважаючи на те, що наше життя пов'язане з родичами, друзями, Церквою і спільнотою, що, на вашу думку, означає бути самостійним і незалежним? (Див. сторінки 124–125).
- Президент Кімбол учив, що “соціальне, психологічне, духовне, фізичне й економічне благополуччя” є складовими заощадливого життя (сторінка 124). Як духовне благополуччя взаємопов'язане з іншими складовими?
- Вивчаючи розділ, що починається на сторінці 125, подумайте про те, наскільки добре ви підготовлені до “життєвих бур”. Як ми можемо стати краще підготовленими?
- Яку користь має сад і город для сім'ї, окрім того, що забезпечує продуктами? (Див. с. 126).
- Президент Кімбол сказав, що “праця є духовною необхідністю” (сторінка 127). Яку користь в духовному плані ви отримали від праці? Як ми можемо допомогти нашим дітям учитися важливості роботи?
- У чому, на ваш погляд, різниця між бажаним і потрібним? Яке ставлення може допомогти нам управляти своїми бажаннями? (Приклади див. на сторінках 129–130 й історії на сторінках 123–124). Яка користь від ведення бюджету? Яка існує допомога для ведення бюджету своїх ресурсів?
- Продивіться розділ, що починається на сторінці 130. Як підготовленість приносить нагороди з дня в день?

Відповідні уривки з Писань: Буття 41:14–57; 2 Нефій 5:17; УЗ 29:8–11

Посилання

1. Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *Spencer W. Kimball* (1977), 99.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 372.
3. In Conference Report, Apr. 1975, 166–167.
4. In Conference Report, Oct. 1978, 114; or *Ensign*, Nov. 1978, 75.
5. In Conference Report, Oct. 1977, 124; or *Ensign*, Nov. 1977, 77–78.
6. In Conference Report, Oct. 1977, 123; or *Ensign*, Nov. 1977, 77.
7. In Conference Report, Apr. 1978, 120; or *Ensign*, May 1978, 79.
8. In Conference Report, Oct. 1977, 125; or *Ensign*, Nov. 1977, 78.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 374.
10. In Conference Report, Apr. 1976, 170–171; or *Ensign*, May 1976, 124.
11. In Conference Report, Oct. 1977, 125; or *Ensign*, Nov. 1977, 78.
12. In Conference Report, Apr. 1976, 171; or *Ensign*, May 1976, 125.

13. In Conference Report, Apr. 1976, 170; or *Ensign*, May 1976, 124.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 370.
15. In Conference Report, Apr. 1981, 107; or *Ensign*, May 1981, 80.
16. In Conference Report, Oct. 1977, 124; or *Ensign*, Nov. 1977, 77.
17. In Conference Report, Apr. 1978, 119–120; or *Ensign*, May 1978, 79.
18. In Conference Report, Apr. 1976, 172; or *Ensign*, May 1976, 125.
19. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 360–361.
20. In Conference Report, Oct. 1977, 124; or *Ensign*, Nov. 1977, 77.
21. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 372.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 371–372.
23. In Conference Report, Apr. 1976, 171; or *Ensign*, May 1976, 125.
24. In Conference Report, Oct. 1974, 7; or *Ensign*, Nov. 1974, 7.
25. In Conference Report, Apr. 1981, 107, 108; or *Ensign*, May 1981, 80.
26. In Conference Report, Apr. 1981, 63; or *Ensign*, May 1981, 46.
27. Regional representatives' seminar, Sept. 30, 1976, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 8.
28. In Conference Report, Oct. 1977, 125–126; or *Ensign*, Nov. 1977, 78.

Цілісність

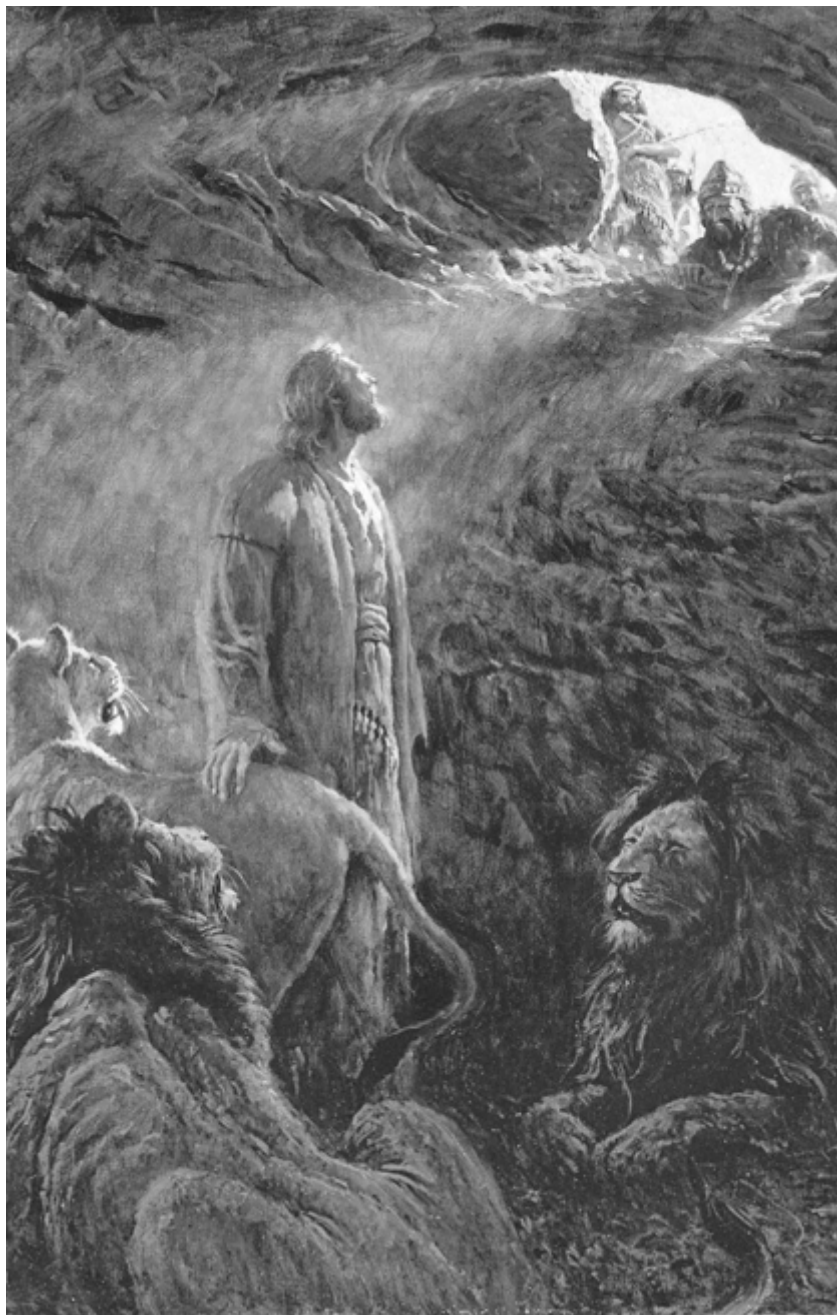
*Розвиваймо в собі цілісність—ту рису душі,
яку ми так хвалимо в інших людях.*

З життя Спенсера В. Кімбола

До того як його покликали апостолом, Спенсер В. Кімбол активно брав участь у діловому і суспільному житті в Арізоні. Він був співвласником страхових і ріелторських підприємств і був членом місцевих і національних благодійних організацій. У цих колах він був знаний своєю чесністю і цілісністю. Про нього писали: “Особиста чесність як риса лежить в основі враження, яке справляв на людей Спенсер В. Кімбол. ... Він завжди був прямолінійним, дотримувався своїх обіцянь, вів переговори чесно і без подвійних мотивів”¹.

Цілісність була невід’ємною в його характері ще з молодості, як про це свідчить наведена далі розповідь: “Спенсер разом з кількома хлопчиками позичили коня і старий екіпаж для поїздки на поле під час заняття з природознавства. На вибоїстій дорозі луснула ресора екіпажу. Наступного дня Спенсер сказав своїм друзям: “Ми всі повинні скласти гроші, щоб заплатити за поламану ресору”, але ніхто не захотів пожертвувати. Він переконував їх, кажучи: “За цю ресору буде заплачено, навіть якщо мені доведеться зробити це самому”².

Виступаючи на Генеральних зборах священства у жовтні 1974 року, президент Меріон Г. Ромні, другий радник у Першому Президентстві, сказав про приклад президента Кімбола: “Всі ці роки він був для мене взірцем цілісності. Ніхто не сумнівається, що він не скинув би з себе священної довіри, покладеної на нього Господом, у тяжку мить життя. Як було б прекрасно, мужі у священстві, якби всі ми мали таку ж цілісність, як у Президента Кімбола”³.

*Даниїл був "полоненим і рабом, але також і пророком
Божим, який був готовий померти за свої переконання.
Чи була коли-небудь цілісність вищою за цю?"*

Учення Спенсера В. Кімбола

Цілісність є фундаментом гідного характеру

Цілісність (готовність і здатність жити за віруваннями і зобов'язаннями) є одним з фундаментних каменів гідного характеру, а без гідного характеру людині не варто сподіватися на перебування в присутності Бога тут або у вічностях⁴.

Цілісність—це стан або риса, що означають повноту, нероздільність або єдність. Це повнота і цільність. Це чистота і моральна міць. Це справжня щирість і глибока відвертість. Це мужність, безцінна людська чеснота. Це чесність, правдивість і праведність. Заберіть її, і залишиться лише порожня оболонка.

В цілісної особи чи організації не постає питання: “Що люди подумают про мене і мою поведінку?”, але: “Що я думаю про себе, якщо роблю це або не роблю цього?” Чи є це належним? Чи є це правильним? Чи схвалив би це Господар?

Цілісність у людині має приносити внутрішній спокій, впевненість в меті і твердість у діях. Брак цілісності дає протилежні наслідки: розлад, страх, смуток, невпевненість⁵.

Було б добре, якби всі ми частіше аналізували своє життя, чи не приховані під килимами та в кутках якісь залишки блюзнірства, мерзоти чи проступків. Або чи не приховані під ковдрами самовиправдовування та логічного обґрунтування якісь дрібні примхливості чи нечесність? Чи немає павутиння на стелі і в кутках, які, ми думаємо, що ніхто не помітить? Чи намагаємося ми приховати дрібну нікчемність та невеличкі задоволення, що таємно дозволяємо собі, логічно пояснюючи, що вони незначні і не матимуть наслідків? Чи є такі сфери в наших думках, вчинках і ставленні, які хотіли б ми сховати від очей тих, кого найбільше поважаємо?⁶

Ми проявляємо цілісність, з честю дотримуючись своїх завітів

Коли ми укладаємо завіт, або угоду, з Богом, то повинні дотримуватися його, чого б це не коштувало. Не будьмо, як

той студент, який погоджується жити за певними нормами поведінки і потім порушує клятву і чекає, скільки ж він зможе спокійно жити зі своїм обманом. Не будьмо, як той місіонер, який погоджується служити Господу протягом двох років, а тоді марнує час у ледарстві і виправдовуванні себе. Не будьмо, як той член Церкви, який причащається вранці, а ввечері оскверняє Суботній день⁷.

Несерйозно сприймаючи свої завіти, ми завдаємо ран своєму вічному “Я”. Легко виправдовувати себе і спокусливо логічно обґрунтувати свою поведінку, але Господь пояснює в сучасному одкровенні, що “якщо ми починаємо приховувати свої гріхи, чи потурати своїй гордовитості, [чи] своєму суєтному честолюбству, ... небеса віддаляються; Дух Господа засмучується; а ... [людину] залишено на самоті бити ногою колючки” (УЗ 121:37–38).

Звичайно, ми можемо вибирати. Свобода волі наша, але ми не можемо втекти від наслідків наших рішень. І якщо в нашій цілісності є тріщинка, то саме туди диявол зосереджуватиме свій напад⁸.

Завіти, які ми укладаємо з Богом, включають обіцяння *робити*, а не лише утримуватися від чогось, творити праведність, а також уникати зла. Діти Ізраїля уклали подібні завіти через Мойсея, кажучи: “Усе, що Господь говорив, *зробимо!*” (Вихід 19:8, курсив додано), хоч як тільки Мойсей повернувся до них спиною, вони в той же час порушили своє обіцяння у гріху. У водах хрищення ми даємо подібне зобов’язання і підтверджуємо його під час обряду причастя. Не шанувати ці зобов’язання, відмовлятися служити або брати на себе відповідальність, і робити менше, ніж людина може, це гріх бездіяльності.

Носії Мелхиседекового священства і ті, хто отримали свої храмові ендаументи, взяли ще інші, більш конкретні зобов’язання *робити*, творити праведність. Господь назвав взаємні зобов’язання між нашим Небесним Батьком та носіями священства “клятвою і завітом”. [УЗ 84:39]. Людина розриває завіт священства, порушуючи заповіді, але, крім того, і залишаючи невиконаними свої обов’язки. Відповідно, *щоб*

“Завіти, які ми укладаємо з Богом, включають обіцяння робити, а не лише утримуватися від чогось, творити праведність, а також уникати зла”.

порушити цей завіт, людині достатньо нічого не робити⁹.

Дотримуйтеся своїх обіцянь. Зберігайте цілісність. Живіть за завітами. Віддавайте Господу і цього року, і кожного року свою найвищу відданість і повний вияв віри. Робіть це “на свою честь”, і ви будете благословенні тепер і назавжди¹⁰.

Якщо ми нечесні, ми обманюємо самих себе

Майже всяка нечесність бере початок і виростає з того внутрішнього перекосу, який ми називаємо виправданням себе. Це найперша, найгірша і найхитріша форма обману: ми обманюємо самих себе¹¹.

Самовиправдання є ворогом покаєння. Божий Дух перебуває з чесним серцем, щоб зміцнювати, допомагати і спасати, але Дух Бога незмінно припиняє боротися в людині, яка виправдовує себе у своїх прогріхах¹².

Наш Творець сказав у вигравіюваннях на Синаї: “Не кради!” [Вихід 20:15]. І знову це було повторено на початку відновлення: “Не кради” (УЗ 59:6).

У суспільній діяльності й особистому житті слово Господа звучить наче грім: “Не кради; ... не роби нічого подібного до цього” (УЗ 59:6).

Ми знаходимо виправдання всім формам нечесності, включаючи магазинні крадіжки, що є мерзотою, низинним вчинком, що чинять мільйони людей, називаючи себе шанованими і порядними.

Нечесність проявляється у багатьох формах: у грі з особистими почуттями і любов'ю заради брудних намірів, у крадіжках з касових апаратів або привласненні речей, які належать роботодавцям; у підробці рахунків, ... в ухиленні від сплати податків, у взятті державних чи комерційних позик без наміру виплатити їх, у нечесному чи неналежному проголошенні банкрутства з метою уникнення виплати позик, у вуличних пограбуваннях та пограбуваннях домівок, відбираючи гроші та цінне майно, у крадіжці *часу*, віддаючи менше повного дня чесної праці за денну заробітну платню, у проїзді у громадському транспорті без оплати проїзду, та всі форми нечесності в усіх місцях та за всіх умов.

“Усі так роблять”,—часто чуємо ми як виправдання. Жодне суспільство не буде здоровим без чесності, довіри і самоконтролю¹³.

Нечесний той, хто купує більше, ніж потенційно може за це заплатити. Це шахрайство. Немає честі та людина, яка не може чесно виплатити свої борги. Я вважаю, що це не зовсім чесно, коли людина насолоджується будь-яким елементом розкоші, придбаним за рахунок кредитора. Не завжди безчесно мати борг, але певно безчесно ігнорувати борги¹⁴.

Крадіжка пенні чи доларів або товарів може не сильно розорити того, у кого було украдено, але це принижує крадія і шкодить йому¹⁵.

Наш рівень цілісності впливає на наші сім'ї та людей

Батько, який занижує вік дитини, щоб узяти дитячі квитки на концерти, літаки, поїзди й автобуси, викладає своїй дитині урок нечесності. Вона не забуде цих уроків. Деякі батьки дозволяють дітям порушувати закони щодо феєрверків, використання зброї, рибальства і мисливства без дозволу. Дітям дозволяється керувати авто без посвідчення або підробляти свій вік. Ті, хто роблять такі дрібні вчинки, не відповідаючи за них, наприклад, крадуть фрукти з подвір'я сусіда, ручку зі столу, пачку гумок з полиці універсаму, всі потрошки вчаться, що дрібні крадіжки і нечесність не такі вже й страшні¹⁶.

Батьки, які “покривають” своїх дітей, виправдовують їх і сплячують за їхні незаконні привласнення, втрачають нагоду викласти урок і цим завдають непоправної шкоди своїм нащадкам. Якщо дитині доведеться повернути монету, олівець або плід з відповідним вибаченням, ймовірно її схильність до крадіжок буде приборкана. Але якщо навколо неї здійсниться галас і з неї зроблять дрібного героя, якщо її привласнення чужого стане предметом жарту, дуже ймовірно, що це закінчиться ще більшими крадіжками¹⁷.

Батьки можуть розвинути повагу до власності і прав людей у своїх дітей прикладом і настановою. Батьки, які вимагають від дітлахів вибачатися, робити добро і відшкодовувати, можливо, навіть у двократному чи троекратному розмірі, те, що вони взяли, розбили або поламали, такі діти будуть порядними громадянами і принесуть честь і славу своїм батькам. Ті батьки, які самі поважають закон і порядок і дотримуються всіх правил, своїм прикладом і висловленням схвалення або несхвалення можуть виховати своїх дітей і захистити їх від безладу і протидії¹⁸.

Ми закликаємо вас навчати дітей порядності, цілісності і чесності. Чи можливо таке, що наші діти не знають, який це гріх—красти? Розмах вандалізму, грабіжництва, розбою і злочинства став неймовірним. Захистіть свою сім'ю від цього належним навчанням¹⁹.

Прослідкуймо, щоб ми включили в наші домашні сімейні вечори урок про чесність і цілісність²⁰.

Ми можемо боротися із впливом, але ми повинні навчити наших дітей, що гріх це є гріх. Дітям дозволяють допускати нечесність у спорті та обман в іграх. Це шахрайство переходить у коледж, у професійну діяльність і в бізнес. Це не тільки неправильно, дуже неправильно, це підриває саму суть їхньої культури і характеру²¹.

У поїзді з Нью-Йорка до Балтімора ми сиділи у вагоні-ресторані навпроти одного підприємця і зауважили: “У Солт-Лейк-Сіті рідко бувають такі дощі!”

Розмова невдовзі природно привела нас до золотого запитання: “Що ви знаєте про Церкву?”

“Про Церкву я знаю зовсім небагато,—сказав він,—але я знаю одного з її членів”. Він відкривав підрозділи в Нью-Йорку. “Є там один підрядник, що працює на мене,—продовжував він.— Він настільки чесна і настільки цілісна людина, що я ніколи не вимагаю від нього кошторису на тендер. Він є уособленням честі. Якщо мормонські люди всі, як цей чоловік, я б хотів дізнатися про церкву, яка виховує таких добродішних людей”. Ми залишили йому літературу і направили місіонерів, щоб вони навчали його²².

Писання подають приклад великої мужності і цілісності

Наскільки людина може захоплюватися Петром, ... коли він стояв на повен зріст і зі сміливістю і силою перед тими суддями і правителями, які могли кинути його за ґрати, випороти і, можливо, навіть забрати його життя. Ми немов чуємо ті безстрашні слова, коли він повернувся до ворогів і сказав: “Бога повинно слухатися більш, як людей” (Дії 5:29).

Петро подивився в очі натовпу і склав перед ними свідчення про Бога, Якого вони розіп’яли [див. Дії 3:13–15].

З тих, хто чув це свідчення і заклик, 5 тисяч осіб побачили найвищу мужність і неперевершену цілісність. І ті 5 тисяч людей увірувало.

Повернемося до Даниїла, полоненого і раба, але також і пророка Божого, який був готовий померти за свої переконання. Чи була коли-небудь цілісність вищою за цю? Євангелія була життям Даниїла. У царському дворі йому не було за що дорікнути, але навіть за правителя він не став пити царського вина, не став і бенкетувати м'ясом і смакотами. Його поміркованість і чистота віри дали йому здоров'я, мудрість, знання, вміння і розуміння, а його віра впритул наблизила його до Батька на Небесах, і одкровення давалися йому так часто, як це було необхідно. Те, що він бачив сни царя та зміг витлумачити їх, принесло йому честь, славу, дари і високі посади, за які багато людей були б ладні продати свою душу. Але коли перед ним постав вибір: припинити молитися або бути кинутим у лев'яче лігво, він відкрито молився і віддав себе на покарання. [Див. Даниїл 1–2, 6].

Ми пригадуємо цілісність трьох євреїв: Шадраха, Мешаха та Авед-Него, які, як і Даниїл, кинули виклик людям і правителям, аби бути вірними собі і зберегти вірність своїй вірі. Наказ імператора наказував їм стати на коліна і вклонитися золотому бовванові, якого поставив цар. Аби не зректися свого Бога, вони були готові не тільки втратити рід, посади і розсердити царя, але й потрапити до огненної печі.

Коли звуки рога, сопілки, гусел та інших інструментів, приготованих заздалегідь, пронеслися по тій місцевості і коли сонми чоловіків і жінок повсюди у своїх домівках і на вулицях стали на коліна, вклоняючись великому золотому бовванові, троє чоловіків відмовилися зрадити свого істинного Бога. Вони молилися Богові, і коли вони постали перед розлюченим і шаленим від злості царем, то мужньо відповіли в обличчя того, що могло бути неодмінною смертю:

“Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю!

А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися” (Даниїл 3:17–18).

*Шадрах, Мешах і Авед-Него, “аби не зректися свого Бога, ...
були готові потрапити до огненної печі”. Господь врятував їх від вогню.*

Цілісність! Обіцяння вічного життя від Бога витісняє всі людські обіцяння величі, комфорту, привілеїв. Ці чоловіки мужності і цілісності казали: “Нам не обов’язково жити, але ми мусимо бути вірними собі й Богові”. ...

Немає важливіших чеснот, які ми прагнемо вдосконалити, ніж цілісність і чесність. Тож будьмо цілковитими, непорушними, чистими і щирими, щоб розвинути в собі цю рису душі, яку ми так високо цінуємо в інших!²³

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Продивіться уважно другий абзац на сторінці 133. Які риси характеру відкриваються в реакції молодого Спенсера? Які подібні випадки можуть статися з нами в наш час?
- Уважно прочитайте перші чотири абзаци на сторінці 135 і знайдіть слова Президента Кімбола, якими він визначив цілісність. Коли було таке, що ви бачили, як цілісність приносить “внутрішній спокій, впевненість щодо мети і твердість у діях”? Коли було так, що ви бачили, як брак цілісності приносить “розлад, страх, смуток, невпевненість”?
- Яке ставлення до завітів заважає людині набути цілісність? (Приклади див. на сторінках 135–136). Як нам змінити таке ставлення? Проаналізуйте, з якою цілісністю ви дотримуетесь своїх завітів.
- Чому ми “обманюємо самих себе”, якщо поведимося нечесно? (Кілька прикладів див. на сторінках 137–138).
- Продивіться приклади Президента Кімбола щодо нечесності і чесності батьків (сторінки 139–140). Обміркуйте, що робите ви, щоб навчити дітей цілісності.
- Прочитайте історію, яка починається в останньому абзаци на сторінці 140. Як на ваше життя вплинула цілісність, продемонстрована іншими людьми?
- Продивіться уважно п'ятий абзац на сторінці 135. Обміркуйте можливість проведення аналізу свого життя, як це радив зробити Президент Кімбол. Поставте собі запитання, яке поставив він.

Відповідні уривки з Писань: Йов 27:5–6; Приповісті 20:7; Алма 53:20–21; УЗ 97:8; 136:20, 25–26

Посилання

1. Francis M. Gibbons, *Spencer W. Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God* (1995), 106.
2. Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *The Story of Spencer W. Kimball: A Short Man, a Long Stride* (1985), 23.
3. In Conference Report, Oct. 1974, 103, 106; or *Ensign*, Nov. 1974, 73, 75.
4. “Give the Lord Your Loyalty,” *Ensign*, Mar. 1980, 2.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 192.
6. In Conference Report, Mexico City Mexico Area Conference 1972, 32.
7. “The Example of Abraham,” *Ensign*, June 1975, 6.
8. *Ensign*, Mar. 1980, 2.
9. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 94–95, 96.
10. “On My Honor,” *Ensign*, Apr. 1979, 5.
11. *Ensign*, Apr. 1979, 5.
12. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 234.
13. “A Report and a Challenge,” *Ensign*, Nov. 1976, 6.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 196.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 198.
16. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 343.
17. *The Miracle of Forgiveness*, 50.
18. “Train Up a Child,” *Ensign*, Apr. 1978, 4.
19. In Conference Report, Oct. 1974, 5; or *Ensign*, Nov. 1974, 5.
20. In Conference Report, Temple View New Zealand Area Conference 1976, 29.
21. “What I Hope You Will Teach My Grandchildren,” address to seminary and institute personnel, Brigham Young University, July 11, 1966, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 2.
22. *Faith Precedes the Miracle*, 240–241.
23. *Faith Precedes the Miracle*, 244–246, 248.

Слухняність, породжена вірою в Бога

*Віра в Господа може допомогти нам жити
за заповідями із щирoserдечним бажанням
і отримати численні благословення.*

3 життя Спенсера В. Кімбола

У березні 1972 року, коли Спенсер В. Кімбол був діючим президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, він переживав серйозні проблеми із серцем. У той час одним з його лікарів був Рассел М. Нельсон, що згодом став членом Кворуму дванадцятьох. Старійшина Нельсон пригадував:

“Коли серце Президента Кімбола почало здавати, і він передчував наближення смерті, то зібрався зі своїми безпосередніми керівниками в Церкві, Першим Президентством. Розповісти про медичний бік справи він запросив свого відданого кардіолога д-ра Ернеста Л. Уілкінсона і мене.

Важко дихаючи, Президент Кімбол почав: “Я помираю. Я відчуваю, як вислизає моє життя. З такими темпами погіршення стану здоров’я, думаю, що я проживу лише кілька місяців. І я хотів би, щоб мій лікар поділився своїм прогнозом”.

Потім д-р Уілкінсон підтвердив слова Президента Кімбола, дійшовши висновку, що одужання малоймовірне і що смерть може трапитися в недалекому майбутньому.

Потім Президент Кімбол звернувся до мене як до кардіохірурга і спитав: “Як може допомогти операція?”

Я зазначив, що операція, якщо її проводити, складатиметься з двох етапів. По-перше, доведеться замінити аортальний клапан. По-друге, в життєво важливу закупорену коронарну артерію необхідно буде вживити обхідний канал.

*“Безстрашна віра вела [Авраама] з розбитим серцем до землі Морії”
разом з його сином Ісаком.*

Тоді Президент Гарольд Б. Лі з Першого Президентства поставив ключове запитання: “Який ризик такої процедури?”

“Я не знаю,—відповів я.— Ризик для 77-річного чоловіка є високим в обох з цих операцій. Але провести одразу дві операції на людині із серцевою недостатністю означатиме настільки високий ризик, що операцію не можна рекомендувати.

Коли втомлений Президент Кімбол відповів: “Я вже старий і готовий померти”, Президент Лі обірвав його. Він піднявся на ноги, грюкнув кулаком по столу і сказав зі своєю пророчою силою: “Спенсере, тебе було покликано! Ти не помреш! Ти зробиш все необхідне, щоб подбати про себе і жити далі”.

Президент Кімбол відповів: “Тоді я згоден на операцію”.

Він пережив ту складну операцію не тому, що вона видавалася достатньо безпечною для його медичних порадників, а тому, що він був слухняний пораді Господа, промовленій через керівників Церкви, незважаючи на особистий ризик.

Результат добре відомий. Він мав благословення пережити операцію, яка викликала регрес хвороби”¹.

На своєму прикладі і порадою до святих Президент Кімбол учив, що ми будемо благословенні, якщо проявлятимемо свою віру в Бога, підкоряючись Його волі.

Учення Спенсера В. Кімбола

Істинна віра спонукає нас чинити волю Бога

Прояв віри—це готовність приймати без вичерпного доказу і йти вперед і виконувати діяння. “Віра без діл—мертва!” [Яків 2:26], а мертва віра не спонукатиме людину змінювати життя або доблесно служити. Справжня віра підштовхує людину до конструктивних і корисних для неї дій так, немов людина напевне про це знає².

Людина може користуватися чудесами у фізичному світі, в точності не знаючи принципів, за якими це відбувається. Вона може перетворити темряву на світло, натиснувши кнопку, і читати в найтемнішу ніч. Їй не потрібно бути

Президент Кімбол порівнював віру з настройкою радіо.

спроможною винайти електрику, ані мати знання, щоб провести проводку в будинку. Але їй потрібно мати достатньо віри, щоб купити лампочку, і віру, щоб натиснути на вимикач. Тоді вона отримає світло. Вона може повернути ручку і насолоджуватися прекрасною музикою, не маючи навиків збирання радіо або повного розуміння принципів його роботи, але це благословення ніколи не дістанеться їй, якщо вона не під'єднає свій пристрій до мережі і не налаштує на необхідну хвилю. Так само людина може отримувати духовні благословення і прояви, докладаючи необхідних зусиль. Віра проявляється через молитву, і справи є саме тим ключем³.

Ми молимося про просвітлення, а потім з усією своєю силою, з книгами, думками і праведністю ми йдемо отримувати натхнення. Ми просимо здорового глузду, а потім зосереджуємо всі сили, щоб діяти мудро і розвивати мудрість. Ми молимося про успіх у нашій роботі, а потім старанно вчимося і прагнемо з усіх сил отримати відповідь на свої молитви. Коли ми молимося про здоров'я, то повинні жити за законами здоров'я і робити все можливе, щоб зберігати тіло здоровим і бадьорим. Ми молимося про захист, а тоді робимо необхідні застереження, щоб запобігти небезпеці. З вірою повинні бути справи⁴.

Повинна бути віра в Бога, яка спонукатиме людей очищувати своє життя, забувати себе у служінні своїм ближнім і долати всі слабкості плоті; віра, яка принесе повне і постійне покаєння і яка приведе їх до хрищення, священства і храмових обрядів⁵.

В цьому полягає дух евангелії Ісуса Христа, помітний лише духовним оком. За благодійними евангельськими законами кожен—багатий і бідний, освічений і неосвічений—заохочується спочатку побачити оком віри вище, благородніше життя, а тоді своїм старанням виявити цю віру у своєму житті⁶.

Слухняність, що ґрунтується на вірі, це не сліпа слухняність

Ми проявляємо розумний, конструктивний послух, коли добровільно, смиренно і з радістю виконуємо заповіді нашого Господа⁷.

Виконувати! Прислухатися! Яка це важка вимога! Ми часто чуємо: “Ніхто не буде вказувати мені, який одяг носити, що їсти або пити. Ніхто не розписуватиме, як проводити суботній день, як розпоряджатися заробітком, ніхто не обмежуватиме мої особисті свободи! Я роблю, як хочу! В мені немає *сліпого послуху!*”

Сліпий послух! Як погано вони це розуміють!

Коли люди виконують заповіді творця, це не сліпий послух. Наскільки відрізняється послух підлеглого своєму тоталітарному монарху, що ґрунтується на страхові, від гідного, добровільного послуху людини своєму Богові. Диктатор честолюбний, егоїстичний і керується прихованими мотивами. Кожна Божа заповідь праведна, кожна настанова змістовна, і все спрямовано на благо тих, хто керується ними. Спочатку послух може бути сліпим, але далі це, звичайно, послух через віру.

Чи це сліпий послух, коли людина читає знак “Висока напруга! Не влізай—уб’є!”, чи це послух через віру в знання спеціалістів, які знають про небезпеку?

Чи це сліпий послух, коли пасажир повітряного судна застібає пас безпеки, коли мигає знак, чи це впевненість у досвіді й мудрості тих, хто знає більше про ризик і небезпеку?

Чи це сліпий послух, коли дитинка весело зістрибує зі столу в руки батька, що посміхається, чи це безумовна довіра до люблячого батька, який впевнений, що спіймає дитину і який любить її більше за власне життя?

Чи це сліпий послух, коли ми, маючи наше обмежене бачення, елементарні знання, егоїстичні бажання, неоднозначні мотиви і тілесні спонукання, приймаємо і дотримуємося провідництва і виконуємо заповіді нашого люблячого Батька, Який ... створив для нас світ, Який любить нас і Який склав чудову програму для нас, не маючи жодних прихованих мотивів, Чия найбільша радість і слава—“здійснювати безсмертя і вічне життя” всіх Його дітей? [Див. Мойсей 1:39]⁸.

Йти за Батьком, Який довів Себе, хоч і не маючи повного розуміння, це не сліпий послух⁹.

Писання наводять приклади послуху, породженого вірою

Наші праведні і мудрі батьки Адам і Єва були взірцем у питанні послуху, породженого дитячою вірою:

“І Адам був послухний заповідям Господа.

І через багато днів ангел Господа явився Адаму, кажучи: Чому приносиш ти жертви Господу? І Адам сказав йому: Я не знаю, тільки Господь наказав мені.

І тоді ангел промовив, кажучи: Це є подобою жертви Єдинонародженого від Батька, повного благодаті та істини” (Мойсей 5:5–7).

Сліпий послух? Звісно, ні. Вони знали Єгови, чули Його голос, прогулювалися з Ним в Еденському саду і знали Його милість, справедливість і розуміння. І “багато днів” вони вбивали ягнят без пороку і приносили їх у жертву, не знаючи чому, але будучи повністю впевненими, що в цьому законі була праведна мета і що причина буде розкрита їм, якщо вони будуть дотримуватися закону¹⁰.

Павло сказав євреям:

“Вірою Ной, як дістав був об’явлення про те, чого ще не бачив, побоявшись, зробив ковчега, щоб дім свій спасти” (Євреям 11:7).

На той час ще не було доказів дощу чи потопу. Його народ глузував з нього і називав його дурнем. Його проповідування відбивалося від них, немов від стіни. Його попередження вважалися нелогічними. Прецеденту ще не було. Ще ніколи не було відомо такого, щоб потоп укривав землю. Як це безглуздо будувати ковчег на сухій землі, коли, як завжди, сяє сонце і життя йде вперед! Та час збіг. Ковчег було збудовано. Почався потоп. Ті, хто не послухався й не покорився, потонули. Диво ковчегу стало наслідком віри, що проявилася в його будівництві.

Потім Павло сказав:

“Вірою й Сара сама дістала силу прийняти насіння, і породила понад час свого віку, бо вірним вважала Того, Хто обітницю дав” (Євреям 11:11).

Те, що у сторічної людини можуть народитися діти, звучало настільки абсурдно, що навіть Сара спочатку засумнівалася. Але віра подружжя перемогла, і в батька соннів народів народився син.

Неймовірна віра була проявлена Авраамом, коли він був підданий надлюдському випробуванню. Його юне “дитя обітниці”, з його долею стати батьком імперій, мало бути покладено на олтар жертвоприношення. То було повеління Бога, але воно здавалося таким суперечливим! Як міг його син Ісак бути батьком незлічимого потомства, якщо ще в молодості його земне життя мало перерватися? Чому він, Авраам, був покликаний виконати цей огидний вчинок? З цим не можна було змиритися, це було неможливо! І все ж він вірив Богові. Його безстрашна віра вела його з розбитим серцем до землі Морії разом з юним сином.

“І не мав сумніву в обітницю Божу через недовірство, але зміцнився у вірі, і віддав славу Богові,

і був зовсім певний, що Він має силу й виконати те, що обіцяв” (Римлянам 4:20–21).

Батько Авраам та мати Сара знали, що обіцяння буде виконано. Як *саме*—вони не знали і не вимагали знати. Ісак напевне житиме, щоб стати батьком незчисленного потомства. Вони знали, що так і буде, хоч, можливо, йому доведеться померти. Вони знали, що його ще можна буде підняти з мертвих, щоб здійснити обіцяння, і в цьому випадку віра передувала диву¹¹.

Пам’ятайте, що Авраам, Мойсей, Ілля та інші не могли чітко бачити кінець від початку. Вони ... ходили вірою і без бачення. А ще згадайте, що ворота були зачинені, Лаван не був сп’янілий і жодна мирська надія була невинуватою в ту мить, коли Нефій проявив свою віру і востаннє вирушив за пластинами. Не було ніякого азбестового одягу чи інших захисних засобів у вогняній печі, які б захистили трьох євреїв від смерті; не було ніяких шкіряних чи металевих намордників для левів, коли Даниїла були замкнено у лігві.

Пам’ятайте, що не було ніяких поселень і міст, ніяких ферм і городів, ніяких будинків і комор, ніякої процвітаючої пустині в Юті, коли переслідувані піонери переходили рівнини. І пам’ятайте, що не було ніяких небесних істот у Пальмірі, біля Сасквеганни чи на Куморі, коли спраглий душею Джозеф тихенько пішов до Гаю, схилився в молитві на березі річки і піднімався схилом священного пагорбу¹².

Віра передує диву

З вірою ми саджаємо насіння і невдовзі бачимо диво розквіту. Люди часто неправильно розуміють і перекручують цей процес. Вони б хотіли мати врожай до сівби, нагороду до праці, диво до віри. Багато з нас хочуть мати гарне здоров’я, не дотримуючись законів здоров’я, процвітання з відкритих отворів небесних, не сплачуючи десятини. Ми хочемо тісно спілкуватися з нашим Батьком, не постячись і не молячись, ми хочемо дощ у свою пору і мир на землі, не дотримуючись закону Суботнього дня і не виконуючи інші заповіді Господа.

Нам хочеться зірвати троянду ще до того, як ми посадимо коріння; нам хочеться зібрати врожай зернових до того, як ми засіємо поле і оброблятимемо його.

Якби ми тільки могли зрозуміти, як пише Мороній:

“Бо якщо не буде віри серед дітей людських, Бог не зможе творити ніякого чуда серед них.

І також ніхто ніколи не творив чудес, як тільки внаслідок своєї віри; ось чому спочатку вони повірили в Сина Бога” (Етер 12:12, 18)¹³.

Якщо ми можемо діяти завдяки вірі, якщо ми можемо вірити в рясні обіцяння Бога, якщо ми можемо слухатися і терпеливо чекати, Господь виконає всі Свої рясні обіцяння, дані нам:

“Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серці людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!” (1 Коринтянам 2:9)¹⁴

Щоб сплатити десятину, коли коштів мало, а потреб багато, потрібна неабияка віра. Щоб поститися, молитися всією сім'єю і дотримуватися Слова мудрості потрібна віра. Віра потрібна, щоб ходити на домашнє вчителювання, виконувати місіонерську роботу та інше служіння, коли необхідно принести щось у жертву. Віра потрібна, щоб служити на місії повного дня. Але знайте: все це є сівбою, а вірні й віддані сім'ї, духовна безпека, мир і вічне життя є плодами.

Як безстрашна віра закрила пащі левам, знешкодила язика полум'я, відкривала сухі проходи через річки й моря, захищала від потопу і посухи і являла небесні прояви на прохання пророків, так і в житті кожного з нас віра може зцілити хворого, принести втіху зажуреним, зміцнити протистояння спокусі, звільнити від оков шкідливих звичок, додати сили для покаяння і зміни життя і привести до певного знання про божественність Ісуса Христа. Нестримна віра може допомогти нам жити за заповідями з бажанням серця і цим принести незчисленні благословення, мир, досконалість і піднесення в царстві Бога¹⁵.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Подивіться на назву цього розділу. Чому послух є проявом віри?
- Прочитайте про рішення, яке мав зробити Президент Кімбол у березні 1972 року (сторінки 145, 147). Які, на ваш погляд, застосовуються євангельські принципи, коли ми постаємо перед важкими рішеннями?
- Коли ви читаєте про порівняння Президентом Кімболом “сліпого послуху” і “послуху через віру”, яку ви бачите різницю? (Див. сторінки 149–150). Що ми знаємо про Небесного Батька, що може допомогти нам слухатися Його “добровільно, смиренно і з радістю”? Що ви можете сказати людині, яка заявляє, що члени Церкви сліпо йдуть за своїми керівниками?
- Продивіться історії з Писань на сторінках 150–152. Що є спільного у людей, описаних у цих історіях? Що спільного у вас з ними? Чого ви можете навчитися від них?
- Коли було таке, що ви бачили, що віра передує чудесам? (Кілька прикладів див. на сторінках 152–153). Як ми можемо навчати сім’ї того, що віра передує чудесам?

Відповідні уривки з Писань: Ісус Навин 22:5; Яків 2:14–26; Етер 12:4–21; Мороній 7:33; УЗ 130:20–21

Посилання

1. “Spencer W. Kimball: Man of Faith,” *Ensign*, Dec. 1985, 40.
2. “The Fourth Article of Faith,” *Instructor*, Apr. 1955, 109.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 62.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 122.
5. “Beloved Youth, Study and Learn,” in *Life’s Directions* (1962), 188–189.
6. In Conference Report, London England Area Conference 1976, 36.
7. In Conference Report, Oct. 1954, 55.
8. In Conference Report, Oct. 1954, 51, 52, 53.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 59.
10. In Conference Report, Oct. 1954, 54.
11. In Conference Report, Oct. 1952, 48, 49.
12. In Conference Report, Oct. 1952, 51.
13. In Conference Report, Oct. 1952, 47.
14. In Conference Report, Apr. 1952, 22.
15. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 11, 12.

“Хай не буде тобі інших богів передо Мною!”

Ми повинні поставити Господа і Його справу на перше місце і не поклонятися лжебогам.

З життя Спенсера В. Кімбола

Президент Спенсер В. Кімбол наставляв святих останніх днів поставити Господа на перше місце в житті і не зосереджувати серця на тому, що від світу. Він учив, що ставити такі речі, як майно, бізнес, відпочинок і престиж перед Господом означає служити хибним богам. Він наголошував, що хибні боги чи ідоли, це “все, що відволікає людину від обов’язку, відданості, любові і служіння Богові”¹.

Цілковита відданість Господу була основою життя Президента Кімбола і життя його батьків. Наприкінці 90-х років XIX ст., коли Спенсер був ще хлопчиком, його батько Ендрю отримав покликання служити президентом колу на південному сході Арізони. Сім’ї Кімбол було важко залишити відносний комфорт Солт-Лейк-Сіті заради того, щоб жити в пустельній прикордонній місцевості, але для Ендрю Кімбола “було лише одне рішення, і це рішення їхати”².

Через роки Спенсер В. Кімбол проявив подібну відданість Господу, коли його було покликано другим радником у президентстві колу. Він зі своєю дружиною Камілою “обговорювали його повернення до коледжу, щоб стати бухгалтером або вчителем”, але прийняття церковної посади означало відкладення цих планів³.

Коли Президент Кімбол був висвячений Апостолом, Президент Гебер Дж. Грант порадив йому підкріпити відданість принципу пріоритетності Господа і Його царства:

“Зосередь своє серце на служінні Господу, твоему Богу. З цієї самої миті прийми рішення зробити цю справу і цю роботу найпершою і найважливішою в усіх своїх думках”⁴.

Учення Спенсера В. Кімбола

**Якщо ми покладаємося серцем і
довірою на щось інше, крім Господа,
ми служимо власним хибним богам**

Коли я вивчаю давні Писання, то все більше і більше переконуюся у значущості того факту, що заповідь “Хай не буде тобі інших богів передо Мною!” стоїть першою в Десяти заповідях.

Небагато людей коли-небудь свідомо й обмірковано вибирали відмовлятися від Бога і Його благословень. Натомість ми дізнаємося з Писань, що оскільки виявлення віри завжди здавалося людині чимось важчим, ніж покладання на щось більш відчутне на доторк, тілесна людина була схильна перекладати свою довіру в Бога на матеріальне. Тому в усі віки, коли люди падали під силою Сатани і втрачали віру, вони ставили на її місце надію на “руку плоті” та на “богів срібних та золотих, мідяних, залізних, дерев’яних та камінних, що не бачать, і не чують та не знають” (Даниїл 5:23), тобто на ідолів. На мій погляд, це домінуюча тема Старого Завіту. На чому б людина не зосереджувала свого серця і своєї довіри—це є її богом. І якщо її бог не є істинним і живим Богом Ізраїля, ця людина поглинала в ідолопоклонстві.

Я твердо переконаний, що якщо ми будемо читати ці Писання і намагатимемося “прикласти їх до себе”, як радив Нефій (див. 1 Нефій 19:24), то побачимо багато паралелей між давнім поклонінням вигравіюваним зображенням і поведінкою у своєму власному житті⁵.

Ідолопоклонство значиться серед найсерйозніших гріхів.

Сучасними ідолами, або лжебогами, можуть стати одяг, будинки, робота, механізми, автомобілі, катери для прогулянок та інші численні матеріальні “збивачі” з дороги, яка веде до божественності. ...

“Ці сторони влади, багатства і впливу є ... настільки ж реальними, як і золоте теля дітей Ізраїлевих у пустелі”.

Нематеріальне так само легко може стати богами. Ступені, звання й титули можуть стати ідолами.

Багато людей спочатку будують будинки і оздоблюють їх і купують автомобілі, а потім розуміють, що “не можуть дозволити собі” сплачувати десятину. То кому ж вони поклоняються? Звичайно ж, не Господу небес і землі. ...

Багато хто вклоняється мисливству, рибальству, відпусткам, пікнікам на вихідних та прогулянкам. Для інших ідолами стали спортивні ігри: бейсбол, футбол, корида чи гольф.

А ще люди вклоняється образу влади та престижу. Ці сторони влади, багатства і впливу є найбільш жадібними і настільки ж реальними, як і золоте теля дітей Ізраїлевих у пустелі⁶.

Прив’язаність до мирського може зробити нас уразливими для впливу Сатани

Незважаючи на те, з якою радістю ми називаємо себе сучасними і як ми схильні вважати, що розвинені так, як жоден народ у минулому, незважаючи на все це, ми в

цілому є ідолопоклонницьким народом; цей стан найбільш огидний для Господа⁷.

Я пригадую статтю, яку колись прочитав, про групу, яка вирушила до джунглів, щоб наловити мавп. Вони спробували кілька різних засобів піймання тварин, включаючи сітки. Але побачивши, що сітки можуть поранити таких маленьких тварин, вони, нарешті, знайшли геніальне рішення. Вони зробили велику кількість ящиків і в кришці кожного просвердлили невеличкий отвір—достатній, щоб мавпа просунула в нього лапу. Потім вони поставили ящики під деревами і в кожний поклали горіх, який особливо подобався мавпам.

Коли люди пішли, мавпи почали злазити з дерев і обстежувати ящики. Дізнавшись, що в них горіх, який можна взяти, вони просовували лапу в коробку. Та коли мавпа намагалася витягнути лапу з горіхом з ящика, то не могла зробити цього, адже її маленький кулак із зажатим у ньому горіхом був тепер надто великим.

Десь у цю мить люди виходили зі схованки і йшли до мавп. І ось, що цікаво: коли мавпи бачили людей, що наближалися, вони кричали і метушилися, намагаючись втекти, але, як би це легко не було, вони не хотіли відпустити горіх, тож не могли витягнути лапи з ящиків і врятуватися. Люди легко їх ловили.

Так само відбувається і з людьми, які так міцно схопилися за мирське—за телестіальне,—що ніякі заклики і жодна небезпека не можуть переконати їх відпустити це заради того, що є целестіальним. Сатана легко замикає хватку на них. Якщо ми наполегливо витрачаємо весь свій час і ресурси на будівництві для себе земного царства, саме його ми і успадкуємо⁸.

**Замість того, щоб зосереджувати серця
на мирському, ми повинні направляти свої
ресурси на будівництво царства Божого**

Наявність багатств не обов'язково є гріхом. Але гріх може виникнути при здобутті й використанні багатства.

Історія, описана в Книзі Мормона, красномовно свідчить про руйнівні наслідки пристрасного прагнення багатства. Щоразу,

коли люди ставали праведними, вони процвітали. Потім наступав перехід від процвітання до багатства, від багатства до любові до багатства, потім до любові до безтурботності і розкоші. Потім вони впадали в духовну неактивність, потім у великий гріх і злочестивість, потім ледве не були знищені своїми ворогами. Якби народ розпоряджався своїм багатством з хорошими цілями, вони могли б мати постійне процвітання⁹.

У минулі часи Господь благословив нас як народ неймовірним процвітанням. Ресурси, дані нам у володіння, самі по собі є добром і необхідні для нашої роботи тут на землі. Та боюся, що багато хто з нас вже має аж надмір тих отар, і стад, і акрів, і комор, і багатств та й почав поклонятися їм як хибним богам, і вони мають владу над нами. Забутий той факт, що в нас є завдання використовувати ці численні ресурси в сім'ях та кворумах з метою будівництва царства Божого—щоб розвинути місіонерську діяльність, генеалогічну і храмову роботу, щоб виховувати дітей достойними слугами Господу, щоб благословляти людей різними способами, аби вони також могли бути достойними. А натомість ми витрачаємо ці благословення на власні примхи і, як сказав Мороній: “Ви прикрашаєте себе тим, що не має життя, і все ж дозволяєте голодним, і нужденним, і роздягненим, і хворим, і стражденним проходити повз вас, і не помічаєте їх” (Мормон 8:39).

Як сам Господь сказав у наш час: “Вони не шукають Господа, щоб установити Його праведність, але кожна людина йде своїм власним шляхом і за образом свого власного бога, чий образ є подобою світу і *чия суть є суттю ідола*, що зістариться й загине у Вавилоні, саме у Вавилоні великому, який паде” (УЗ 1:16; курсив додано)¹⁰.

Господь сказав: “Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його,—а все це вам додасться” (Матвій 6:33). Однак занадто часто нам спочатку хочеться “всього цього”¹¹.

Мабуть, гріх не в “усьому цьому”, а в нашому ставленні до “цього” і поклонінні йому. Якщо людина не може чесно накопичити й мати багатство, при цьому проявляючи повну відданість Богові та Його програмі—якщо ця багата людина не може дотримуватися закону Суботнього дня, зберігати розум,

“У нас є завдання використовувати ці численні ресурси в сім'ях та кворумах з метою будівництва царства Божого”.

тіло і дух незаплямованими і надавати безкорисливе служіння ближнім у призначений Богом шлях, якщо ця багата людина не контролює себе в усьому і не може подбати про своє майно з користю для інших, підкоряючись покликанню Господа через Своїх уповноважених слуг, тоді така людина заради блага власної душі неодмінно повинна “продати добра свої та й убогим роздати, ... а потому прийти та й іти вслід за” Ним (див. Матвій 19:21).

“Бо де скарб твій,—там буде і серце твоє!” (Матвій 6:21)¹²

**Благословення, які ми отримуємо від
служіння Господу, набагато перевищують
нагороди, що пропонує світ**

Один мій знайомий був покликаний на посаду в Церкві, але він відчув, що не може прийняти її, бо його інвестиції вимагали більше уваги і більше його часу, ніж він міг би віділити для Господньої роботи. Він покинув служіння Господу в пошуках мамони, і сьогодні він мільйонер.

Але нещодавно я дізнався про одну цікаву річ: якщо людина має мільйон доларів золотом за сьогоднішніми цінами, вона володіє приблизно однією 27-мільйонною частиною золотих запасів земної кори тільки в тонкому її шарі. Це така мала цифра у порівнянні, що не укладається в людському розумі. Але це ще не все: Господь, Який створив усю землю і має владу над нею, створив також багато інших земель, а саме “світи без числа” (Мойсей 1:33); і коли ця людина приймає клятву і завіт священства (УЗ 84:33–44), вона отримує обіцяння від Господа, що “усе, що має Мій Батько, буде дано йому” (в. 38). Відмовлятися від усіх цих великих благословень на користь сундука золота і відчуття тілесної безпеки є величезною у масштабах помилкою бачення. Думати, що людина задовольнилася цим мізером, справді сумно і шкода. Душі людей набагато цінніші за це.

Один юнак, коли його покликали на місію, відповів, що у нього для такої справи замало хисту. Що він добре вмів, так це підтримувати в ідеальному стані свій новий потужний автомобіль. Йому подобалося відчуття сили і прискорення, і коли він керував авто, постійна зміна за вікном давала йому ілюзію, що він дійсно несеться до мети.

Його батько весь час спокійно дивився на це, кажучи: “Йому подобається працювати руками. Це те, що треба для нього”.

Те, що треба, для сина Бога? Цей юнак не усвідомлював, що потужність його автомобіля є безкінечно малою в порівнянні із силою моря або сонця, і є багато сонць, усі керовані силою закону і, головне, священством—силою священства, яку б він міг розвивати в служінні Господу. Він задовольнився убогим богом, конструкцією зі сталі, гуми і блискучого хрому.

Одна літня подружня пара пішла на пенсію з роботи і, згодом, з Церкви. Вони придбали пікап і будиночок на колесах і, звільнивши себе від усіх обов’язків, вирушили подивитися на світ і просто насолоджуватися всім тим небагатим, що вони назбирали, до кінця своїх днів. У них не було часу для храму, вони були надто зайняті для генеалогічних пошуків і місіонерського служіння. Він втратив контакт зі своїм кворумом

первосвящеників і замало був удома, щоб працювати над особистою історією. Їхній досвід і керівництво були вкрай необхідними в їхній філії, але їх не було, бо вони не змогли “витерпіти до кінця”¹³.

Ми повинні любити і наслідувати Господа усім своїм серцем

Нам недостатньо усвідомлювати, що Господь є верховною істотою, і не поклонятися ідолам. Ми повинні любити Господа усім нашим серцем, міццю, розумом і силою. Ми повинні шанувати Його і йти за Ним в роботі вічного життя. Як Він радіє праведності Своїх дітей!¹⁴

Наше завдання зрозуміле: зректися мирського як самоцілі, покинути ідолопоклонство і йти вперед з вірою, нести євангелію до наших ворогів, щоб вони більше не були нашими ворогами.

Ми повинні полишити поклоніння сучасним ідолам і припинити покладатися на “руку плоті”, бо Господь сказав усьому світові у наш день: “Я не пощажу нікого, хто залишиться у Вавилоні” (УЗ 64:24).

Коли Петро звертався із цим посланням до людей в день П’ятидесятниці, більшість із них “серцем розжалобились, так й сказали Петрові та іншим апостолам: “Що ж ми маємо робити, мужі-браття?” (Дії 2:37).

І Петро відповів: “Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім’я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів,— і дара Духа Святого ви приймете!” (в. 38).

Ми несемо таке ж послання, як і те, що ніс Петро. І більше того, те, яке ніс Сам Господь “аж до кінців землі, щоб усі, хто хоче чути, могли чути.

Готуйтеся, ви, готуйтеся, ви, до того, що має прийти, бо Господь близько” (УЗ 1:11–12).

Ми віримо, що кожна людина і кожна сім’я можуть підготуватися, як повелівав Господь, почавши виявляти велику віру,

каючись і беручись до роботи в Його царстві на землі, що є Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Спочатку це може здатися трохи важко, але коли людина починає схоплювати бачення істинної роботи, коли вона починає бачити щось вічне в його справжній перспективі, благословення починають суттєво переважати над ціною, сплаченою за полишення “світу”¹⁵.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Чому, на ваш погляд, заповідь “хай не буде тобі інших богів передо Мною” стоїть першою в Десятьох заповідях?
- Обміркуйте це твердження: “На чому б людина не зосереджувала свого серця і своєї довіри, є її богом” (сторінка 156). Які є хибні боги у сучасному світі? (Див. приклади на сторінках 156–157).
- Чого ми можемо навчитися з історії про мавп? (Див. сторінки 157–158). Чим ми ризикуємо, якщо надто міцно тримаємося за те, що від цього світу?
- Продивіться уважно сторінки 158–160. Які небезпеки криються в багатстві людини? Як ми можемо правильно використовувати ресурси, які дає нам Господь?
- Продивіться історії на сторінках 160–161. Чому, на вашу думку, деякі люди свідомо відмовляються від благословень служіння в Господньому царстві? Чим ми повинні керуватися, коли служимо?
- Що, на ваш погляд, означає “любити Господа усім нашим серцем, міццю, розумом і силою”? (сторінка 162). Як батьки можуть допомогти своїм дітям любити Господа?

Відповідні уривки з Писань: Вихід 20:3–6; Матвій 6:24; 22:36–38; Колоссянам 3:1–5; 2 Нефій 9:30, 37; УЗ 133:14

Посилання

1. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 40.
2. Andrew Kimball, in Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *Spencer W. Kimball* (1977), 20.
3. See Edward L. Kimball, "Spencer W. Kimball," in *The Presidents of the Church*, ed. Leonard J. Arrington (1986), 381.
4. In *Spencer W. Kimball*, 205.
5. "The False Gods We Worship," *Ensign*, June 1976, 4.
6. *The Miracle of Forgiveness*, 40, 41–42.
7. *Ensign*, June 1976, 6.
8. *Ensign*, June 1976, 5–6.
9. *The Miracle of Forgiveness*, 47.
10. *Ensign*, June 1976, 4–5.
11. In Conference Report, Apr. 1972, 26; or *Ensign*, July 1972, 38.
12. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 358.
13. *Ensign*, June 1976, 5.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 243.
15. *Ensign*, June 1976, 6.

Ми маємо бути благоговійним народом

*Благоговіння—це не просто поведінка,
а чеснота, яка повинна бути в стилі нашого життя.*

З життя Спенсера В. Кімбола

У 1955 році Президент Девід О. Маккей освятив перший храм у Європі—Бернський храм у Швейцарії. Старійшина Спенсер В. Кімбол, тоді член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, мав виступати на післяобідній сесії у перший день освячення. Того дня він провів годину на самоті у храмі, “готуючи розум і серце до післяобідньої сесії, не поспішаючи, в тиші, сповнений шани і благоговіння”¹. Під час виступу він сказав: “Коли я прокинувся цього ранку і почав приходити до тьми після ночі, то побачив світанок, і я одразу подумав про святий храм, який мав бути освячений цього дня. Я подумав: “Сьогодні ніякої їжі. Взуття треба натерти, одяг попрасувати, і я мушу мати чистий розум”. Весь шлях до Цоллікофена я бажав не промовити ані слова, і коли я зайшов у цю залу і сів біля [Президента Маккея] і коли все, що він говорив, він говорив пошепки і благоговійно, я зрозумів, що відчував те ж саме, що і він. “Святість Господу, святість личить святим Господа”².

Президент Кімбол не приберігав благоговіння лише для таких подій, як освячення храму. Він говорив про благоговіння як спосіб життя і демонстрував це вчення навіть у незначних буденних справах. Одного разу, наприклад, коли він відвідував будинок зборів, то тихенько увійшов у туалет, прибрав паперові рушники, що валялися на підлозі, і протер умивальник. Місцевий керівник Церкви звернув увагу на цей простий вияв поваги. Натхнений прикладом Президента Кімбола, він учив інших проявляти більше благоговіння до святих місць і речей³.

*Целестіальна кімната у храмі Маунт-Тімпаногос, штат Юта.
Президент Кімбол учив, що храм “має бути місцем благоговіння”.*

Учення Спенсера В. Кімбола

Благоговіння—це не тимчасова поведінка, демонстрована у неділю, а постійний настрій на відданість Богові

Визначення благоговіння—це “почуття глибокої поваги, любові й трепету до чогось священного”. Сказати, що благоговіння—це відданість Богові, і є іншим шляхом описати, що таке благоговіння.

Багато хто з церковних провідників говорили про благоговіння як одну з найвищих характеристик душі, зазначаючи, що воно включає в себе істинну віру в Бога та його святість, високу культуру і любов до найпрекраснішого в житті.

Як і всі інші євангельські принципи, благоговіння веде до більшої радості.

Слід пам'ятати, що благоговіння—це не похмурий тимчасовий образ, який ми беремо на себе в неділю. Справжнє благоговіння включає в себе радість, а також любов, повагу, вдячність та набожність. Це чеснота, що має бути частиною нашого стилю життя. Насправді-то, святі останніх днів повинні бути найбільш благоговійним народом на землі⁴.

Ми повинні бути благоговійними щодо Батька і Сина і Їхніх святих імен

Благоговіння до Батька і Сина є необхідними рисами для тих, хто досяг целестіального царства. В розділі 76 книги Учення і Завіти, відомому як “видіння”, що було дано Джозефу Сміту та Сідні Рігдону в лютому 1832-го року, ми читаємо:

“І таким чином ми побачили славу целестіальну, яка перевищує в усьому—де Бог, Сам Батько, царює на Своему престолі на віки вічні;

Перед Чиїм престолом усе вклоняється у смиренному благоговінні і віддає Йому славу на віки вічні.

Ті, хто живуть у Його присутності, є церквою Персона-родженого; і вони бачать так само, як їх бачать; і знають так

само, як їх знають, отримавши від Його повноти і Його благодаті.

І Він робить їх рівними у владі, і в могутності, і у владарюванні” (УЗ 76:92–95).

Ще одне сучасне одкровення наказує благоговіти перед самим ім'ям Божества; нам сказано не поганити імені Батька, і навіть уникати частого його вживання. (УЗ 107:2–4).

Зрозуміло, що повага до Бога і до його імені є однією з найважливіших рис характеру, що їх нам треба розвивати⁵.

Одного дня з операційної кімнати лікарні мене вивозив супроводжуючий, який спіткнувся, і через його роздратування цим з його губ злетіло зле прокляття з використанням імен Спасителя. Навіть напівнепритомний, я відсахнувся та заблагав: “Будь ласка! Будь ласка! Це мій Господь, Чие ім'я ви ображаєте”.

Настала мертва тиша, а тоді приглушений голос прошепотів: “Вибачте”. Він забув на мить, що Господь суворо заповідав усьому Своему народові: “Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно” (Вихід 20:7).

Зі сцени театру, з телефонної слухавки чутливі вуха та очі щодня обурюються через недозволене і богохульне вживання імен Господа, нашого Бога. У клубі, на фермі, в соціальних колах, у бізнесі і на кожному кроці в житті імена Викупителя використовуються безцеремонно і гріховно. Тим з нас, хто бездумний і неуважний і хто порочний і непокірний, слід пам'ятати, що не можна безкарно брати імені Господа надаремно. Хіба ми не запрошуємо знищення врешті-решт, коли ображаємо все святе і священне, навіть те, як часто і нешанобливо ми вживаємо у щоденному спілкуванні імена Божества?

Це жахливо для кожної людської істоти—вживати у неповазі імена Божества. І це стосується вживання імені Господа без повноваження на те, а є багато людей, які заявляють, мовляв

отримують одкровення і мають владу і які не отримують цього безпосередньо від Господа.

Протягом століть пророки ніколи не припиняли засуджувати цей тяжкий гріх. Пророк Ісаїа закликав до відповіді і покаяння тих, хто “клянеться йменням Господнім та Бога Ізраїля згадує, хоч не в правді та не в справедливості” (Ісаїа 48:1). ...

Вимовляти ім'я Господа з благоговінням має просто бути частиною нашого життя, життя членів Церкви. Наприклад, ми, вірні святі останніх днів, не палимо. Ми не п'ємо. Ми не вживаємо чаю та кави. Подібно до цього, ми не вживаємо вульгарної мови. Ми не кажемо лайливих і порочних слів. Ми не вживаємо Господнього імені надаремно. Не важко досягти досконалості в звичці не лаятися, адже якщо людина зачиняє уста для всіх лайливих слів, то вона вже на шляху до досконалості в цьому питанні.

Але наш обов'язок на цьому не закінчується. Це всього лише означало б утримуватися від учинення гріха. Щоб творити праведність, ми повинні вимовляти ім'я нашого Господа з благоговінням і святістю в молитвах, розмовах і обговореннях. ...

Ісус зробив Своє життя досконалим і став нашим Христом. Безцінна кров бога була пролита, і Він став нашим Спасителем; Його досконале життя було віддано, і Він став нашим Викупителем; Його спокута за нас дозволила нам повернутися до нашого Небесного Батька, але ж якими бездумними і невдячними є більшість користувачів цих благ! Невдячність—це гріх усіх віків.

Безліч людей сповідують віру в Нього і Його роботу, але відносно небагато шанують Його. Мільйони називають себе християнами, але рідко стають на коліна у вдячності Йому за Його неперевершений дар, за Його життя.

Присвятімо себе з новою силою благоговінню, дякуванню нашому Господові за Його незрівняну жертву! Пам'ятаймо сучасне повеління: “Отже, нехай усі люди з пересторогою приймають Мое ім'я на свої уста” (УЗ 63:61)⁶.

Храми, будинки зборів і домівки повинні бути місцями благоговіння

А в іншому надзвичайно важливому питанні Господь через сучасне одкровення дав настанову, що ми повинні ставитися з належним благоговінням до Його святого дому. У важливому одкровенні, даному Джозефу Сміту, що відоме як молитва освячення Кертлендського храму, була дана настанова, що це місце, як і всі інші святі храми, побудовані для Господа, має бути місцем благоговіння перед Ним. (Див. УЗ 109:13, 16–21).

Геть усе, що сказано про священні храми Церкви, стосується кожного “дому Господа”, чи то є будинок зборів або будь-яке інше місце, де вклоняються святі, або навіть будь-яка домівка святих останніх днів⁷.

Для святих останніх днів каплиця не є потаємним місцем чи келією в соборі, і не місцем із золотими олтарями і дорогоцінним камінням. Це місце без антуражу і показухи, без статуй і майже без картин, оздоблене просто і скромно, чисте, світле і набожне. Це місце, де людям зручно перебувати, де вони об’єднуються почуттям братства, де викладаються уроки, співають хори, де члени Церкви моляться і проповідують і де всі здобувають знання і натхнення—і де літні і молоді приймають причастя. Тут зароджується звичка розмірковувати і діяти і ця звичка впроваджується в життя, і тут народжується, зміцнюється і освячується віра.

Каплиця не освячується для фарисейської набожності з її витягнутими обличчями, суворо дотриманими формальностями і холодною, порожньою тишею. Натомість благоговіння до святих місць, священних цілей і божественних істот має завжди бути тут⁸.

Чи ми благоговійний народ? Чи наша поведінка вдома і в Церкві свідчить про наше благоговіння до нашого Творця?

Іноді ми не розуміємо. Ми приходимо на причасні збори і конференції, де неконтрольовані діти бігають проходами. Під час служби ми помічаємо, як дорослі розмовляють із

Президент Кімбол учив, що в каплицях святих останніх днів “народжується, змінюється і освячується віра”.

сусідами, люди сидять напівсонні, а молодь збирається у фойє. Ми бачимо сім’ї, які запізнюються і галасливо розсаджуються на місця, і компанії, що гучно розмовляють про щось у каплиці після зборів.

Ми згадуємо про зацікавлених Церквою, друзів і тих, чий свідчення тендітні і тільки виникають. Чи є наші збори серйозним знаряддям місіонерської роботи, якими вони можуть бути, де Дух Господа панує і пронизує серця? Або ж, щоб відчути Духа, ми повинні спочатку відмежуватися від численних джерел відволікання?⁹

Справжня особистість є благоговійною. Вона буде поводитися шанобливо в будинку поклоніння, хоч би вона там була б єдиною душею. Там не був ніхто присутній, коли Господь повелів Мойсею: “Здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти,—земля це свята!” [Див. Вихід 3:5] Головуючі чини повинні бути настільки уважними в плануванні, щоб не було чути чи видно ніякого шепоту на подіумі. Батьки повинні навчати і виховувати своїх дітей і сидіти з

ними (окрім як на заняттях у класах). Супроводжуючі повинні навчитися тихо розміщати людей без привернення зайвої уваги. Відвідувачі повинні приходити вчасно, вітатися з друзями на приглушених тонах, уповільнювати ходу, знаходити місце попереду і тихо сидіти й розмірковувати. Всі мають якнайповніше брати участь у службі: співати з хором, молитися з тими, хто молиться, причащатися з вдячним серцем і поновленим присвяченням себе раніше укладеним завітам. Кожному дається можливість уважно слідкувати за уроками, що викладаються, проповідями, що проголошуються, та свідченнями, що складаються, судити про які слід не за красномовністю, а за щирістю. Є можливість напитися з самих джерел, бо найсмирніший учитель або промовець висловить думку, яку можна розвинути далі. Коли ми тихо входимо у двері каплиці, залишаймо ззовні всю критику, всі турботи і справи, всі плани щодо роботи, політики, життя і відпочинку, і віддаваймо себе тихому розмірковуванню і поклонінню! Ми можемо купатися в атмосфері духовності. Ми можемо присвятити себе навчанню, покаяттю, прощенню, свідченню, вдячності і любові¹⁰.

Благоговіння починається вдома

Звідки ж тоді починається благоговіння, і як ми можемо розвинути його?

Дім є ключем до благоговіння, втім, як до будь-якої божественної чесноти.

Дозвольте мені звернути увагу на те, як важливо навчати дітей молитися. Саме під час особистої і сімейної молитви наші малята вчаться схилити голову, скласти руки і заплющувати очі, звертаючись до нашого Батька Небесного. Поведінка, прищеплена вдома, визначає поведінку на церковних зборах. Дитина, яка навчилася молитися вдома, невдовзі розуміє, що має бути тихою і спокійною під час молитов на службах.

Подібно до цього, коли домашній сімейний вечір присутній в житті сім'ї, діти знають, що є особливий час не тільки в

“Поведінка, прищеплена вдома, визначає поведінку на церковних зборах”.

Церкві, а й удома, коли ми дізнаємося про нашого Небесного Батька і коли кожному слід поводити себе якнайкраще.

Музика приносить дітям особливу радість. Гімни, які часто співаються в Церкві, можуть також стати знайомими і вдома. Малим дітям може бути особливо корисно, якщо батьки допомогли їм вивчити прості гімни вдома. Так діти із задоволенням братимуть участь у співі на причасних та інших зборах.

Звичайно, батьки повинні відвідувати недільні збори разом зі своїми дітьми.

Батько і мати повинні разом зробити так, щоб підготовка до зборів була приємним сімейним заходом. Збирання й одягання дітей в останню хвилину і поспішна дорога на збори руйнують дух благоговіння.

Коли сім’ї поводять себе так, то вони часто запізнюються до Церкви, і звучать недобрі слова, ображаються чийсь почуття, а діти під час зборів часто неспокійні і невгамовні. Наскільки благоговійнішою є сім’я, яка готується заздалегідь до зборів,

яка прибуває до каплиці задовго до початку зборів і яка сидить разом, слухаючи музику і розвіюючи суетні думки!

Батькам з малими дітьми іноді важко допомогти іншим своїм дітям цінувати збори і не давати їм порушувати благоговіння. Наполегливість, твердість і підготовка вдома є необхідними складовими успіху в цьому. Якщо молоді батьки не знають, як усмиряти своїх дітей у Церкві, вони можуть спитати поради в більш досвідчених подружніх пар у приході.

Часто до і після зборів члени Церкви збираються групами в каплиці, щоб обмінятися привітаннями. Те, що ми люди дружні і що Суботній день є чудовою нагодою поспілкуватися, допомогти або познайомитися з новими людьми, ненароком заважає благоговінню. Батьки повинні бути прикладом для своїх сімей, спілкуючись з іншими у фойє чи інших приміщеннях поза каплицею або після зборів. Після зборів батьки можуть допомогти унести дух богослужіння додому, обговорюючи вдома з дітьми думки, музичні номери або інші позитивні аспекти зборів¹¹.

Наш приклад благоговіння може сильно вплинути на інших людей

Ми обговорили важливість благоговіння і дослідили деякі з його значень. Ми також запропонували кілька способів заохочення благоговіння вдома і в Церкві. Однак справжнє покращення в поведінці людей буде лише тоді, коли місцеві керівники і сім'ї об'єднують зусилля, щоб подолати конкретні проблеми з благоговінням. Ми передбачаємо таку роботу по всій Церкві, щоб покращити благоговіння. ...

Справжнє благоговіння є життєво важливою рисою, але й такою, що швидко зникає у світі, де сили зла поширюють свій вплив. Ми не можемо повністю досягнути силу на добро, що буде в нашому розпорядженні, якщо мільйони членів істинної Церкви Христа служитимуть взірцем благоговійної поведінки. Ми не можемо навіть уявити, скільки життів ми могли б торкнутися. Мабуть, що ще важливіше, ми не можемо передбачити велетенський духовний вплив на свої ж сім'ї,

якщо ми станемо благоговійними людьми, якими—і ми це знаємо—маємо бути¹².

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Уважно продивіться приклади благоговіння на сторінці 165. Чого навчають ці дві історії про те, що означає бути благоговійним? Які приклади благоговіння ви бачили у своєму житті? Чого ви навчилися з тих прикладів?
- Уважно продивіться перші чотири абзаци на сторінці 167 і знайдіть учення Президента Кімбола щодо того, що є благоговінням, а що ним не є. Чому святі останніх днів повинні бути “найбільш благоговійним народом на всій землі”?
- Як, на ваш погляд, ми повинні реагувати, коли чуємо, як хтось вживає надаремно ім’я Господа? Чого ви можете навчитися з прикладу Президента Кімбола? (Див. сторінку 168). Як ми можемо шанувати ім’я Господа?
- Уважно продивіться сторінки 169–172 і знайдіть приклади благоговійного і неблагоговійного ставлення і вчинків. Як такі вчинки і ставлення можуть вплинути особисто на нас? Як вони можуть вплинути на наші сім’ї та інших людей? Поміркуйте, що можете робити ви і ваша сім’я, щоб бути благоговійними в Церкві.
- Що, на вашу думку, можуть робити вдома батьки, щоб допомогти дітям бажати бути благоговійними на причасних зборах або інших зборах і заходах Церкви? (Див. Приклади на сторінках 172–174).
- Уважно прочитайте останні два абзаци розділу (сторінка 174). Як більше благоговіння в нашій поведінці може вплинути на нашу сім’ю, наші громади?

Відповідні уривки з Писань: 1 Царів 6:1, 7; Матвій 21:12–14; Алма 37:14–16; УЗ 63:61–62, 64

Посилання

1. See Francis M. Gibbons, *Spencer W. Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God* (1995), 192.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 534.
3. See Gibbons, *Spencer W. Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God*, xi.
4. *We Should Be a Reverent People* (pamphlet, 1976), 1, 2.
5. *We Should Be a Reverent People*, 1–2.
6. “President Kimball Speaks Out on Profanity,” *Ensign*, Feb. 1981, 3, 4–5.
7. *We Should Be a Reverent People*, 2.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 222.
9. *We Should Be a Reverent People*, 1.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 222–223.
11. *We Should Be a Reverent People*, 2–3.
12. *We Should Be a Reverent People*, 4.

Суботній день—приємність

*Субота—це день для активного,
радісного поклоніння.*

З життя Президента Спенсера В. Кімбола

Подорожуючи Церквою, Президент Спенсер В. Кімбол радів, коли бачив, що святі шанують Суботній день. Він розповідав про те, як зустрів двох чоловіків, які були благословенні за старанність у дотриманні Суботнього дня у святості.

“Нещодавно в одному з колів я проводив співбесіду з чоловіком щодо призначення на важливу посаду при реорганізації колу. Я спитав у нього:—Ким ви працюєте? —Я володію станцією технічного обслуговування,—відповів він.—Ви відкриті в неділю?—запитав я.—Ні, ми зачинені,—сказав він.—То як же ви справляєтеся? Більшість власників станцій техобслуговування вважають, що мусять працювати у неділю.—Я справляюсь,—сказав він.—Господь милостивий до мене.—Хіба у вас не жорстка конкуренція?—спитав я. —Так, дійсно,—відповів він.—Через дорогу один чоловік відчинений весь день у неділю.—А ви завжди зачинені? —запитав я.—Так, сер,—сказав він,—і я радий цьому, Господь милостивий, і я маю достатньо для своїх потреб.

Я був у іншому колі, також через його реорганізацію, й інший брат розглядав на одну з найвищих посад. І коли ми запитали про його професію, він відповів, що за фахом є бакалійником.—Що ж, більшість магазинів відчинені у неділю. А ви?—Ми зачиняємо свій магазин у неділю,—відповів він.—Але як же ви можете конкурувати з тими, хто відчинений сім днів на тиждень?—Якось конкуруємо. Принаймні справляємося навіть непогано,—відповів він.—Але хіба неділя не була б найприбутковішим днем?—Так,—відповів

“І будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим” (Ісаїя 58:13).

він,—у неділю ми продали б, мабуть, на двічі більшу суму, ніж у звичайний день, але ми справляємося і без цього, і Господь був добрим до нас. Він був щедрим, Він був милостивим. І я не міг втриматися і не сказати: “Нехай Бог благословить вас, мій вірний брате. Господь не залишить непоміченими ці жертви. Ваші долари чисті. Вони точно не завадять вам знайти шлях до царства Божого”¹.

Президент Кімбол розглядав Суботній день як день для активного, радісного поклоніння—час, щоб залишити позаду все мирське і наповнити день праведними справами. Цитуючи Писання, він заохочував святих зробити Суботній день “приємністю” і підходити до цього дня з “життєрадісними серцями й обличчями” (Ісаїя 58:13; УЗ 59:15)².

Учення Спенсера В. Кімбола

Господь завжди заповідав Своєму народові шанувати Суботній день

Мойсей зійшов з гори Синай, що тряслася й курилася, і приніс мандруючим дітям Ізраїля Десять заповідей, фундаментальні правила життєвої поведінки. Ці заповіді, однак, були не новими. Вони були відомі Адаму і його потомству, якому було велено жити за ними від початку, і вони всього-на-всього були повторені Господом Мойсею. І заповіді навіть передували земному життю і входили до програми випробування земних істот, установленої на нараді небесній.

Перша з Десяти заповідей вимагає, щоб людина поклонялася Господу. Четверта призначає Суботній день спеціально для такого поклоніння:

“Хай не буде тобі інших богів передо Мною! ...

Пам’ятай день суботній, щоб святити його!

Шість день працею і роби всю працю свою,

А день сьомий—субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невольниця твоя, і худоба твоя, і приходько твій, що в брамах твоїх.

Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його” (Вихід 20:3, 8–11).

Для багатьох порушення Суботнього дня є дрібною справою, але для нашого Небесного Батька це недотримання однієї з головних заповідей. Це доказ неспроможності людини пройти індивідуальний тест, розроблений для кожного з нас до сотворіння цього світу, “щоб подивитися, чи робитимуть вони все, що Господь Бог їхній накаже їм” (Авраам 3:25). ...

Священна заповідь, принесена з громів на горі Синай, звучала так: “Пам’ятай день суботній, щоб святити його!” Ця заповідь ніколи не скасовувалася і не видозмінювалася. Навпаки, вона була підтверджена у сучасності:

“Але пам’ятай, що в цей, Господній день, ти маєш нести свої жертвування і свої священнодійства до Всевишнього, сповідуючись у своїх гріхах своїм братам і перед Господом.

І в цей день не роби нічого іншого, тільки нехай їжа готується з єдиноспрямованістю серця, щоб ... твоя радість могла бути повною” (УЗ 59:12–13)³.

Суботній день—не день для справ чи розваг

Я ... хотів би закликати всіх святих по всьому світу суворіше дотримуватися закону Суботнього дня. Господній святий день швидко втрачає свою священну значущість у світі. ... Людина дедалі більше й більше знищує священні цілі Суботи, прагнучи багатств, задоволень, розваг і поклоніння хибним і матеріальним богам. Ми й надалі закликаємо всіх святих і богобоязливих людей скрізь зберігати Суботній день і тримати його святим. Комерційні заклади не будуть працювати у неділю, якщо їх не відвідуватимуть у цей святий день. Те ж стосується і курортів, спортивних заходів та розваг будь-якого виду. Прагнення всемогутнього долару, здається, перемагає Господню заповідь: “Субіт Моїх будете додержувати, а святиню Мою будете шанувати” (Левит 19:30)⁴.

Ми помічаємо, що в нашому християнському світі в багатьох місцях все ще працюють комерційні заклади у святу неділю. Ми впевнені, що ліки від цього в нас самих, в покупцях. Зрозуміло, що крамниці і комерційні установи не працюватимуть, якщо ми, люди, не купуватимемо там. Будь ласка, усі замисліться ще раз над цим. Підніміть цю тему на домашніх сімейних вечорах і обговоріть її з дітьми. Було б чудово, якби кожна сім'я вирішила віднині не купувати нічого в неділю⁵.

Ми стали здебільшого світом порушників Суботнього дня. У неділю на озерах багато човнів, на пляжах нема де впасти яблуку, на виставах аншлаги, поля для гольфу заповнені гравцями. Неділя є найпопулярнішим днем для родео, симпозиумів, сімейних пікніків. Навіть популярні спортивні змагання відбуваються у священний день. “Працюємо за звичайним розкладом” стало слоганом для багатьох, а наш святий день став просто вихідним. І оскільки стільки людей вважають цей день вихідним, багато інших обслуговують примхи любителів розваг і ділків. ...

Полювати і рибалити у Господній день—це не зберігати його святим. Засівати, обробляти чи збирати врожай в Суботній день—це не зберігати святим Господній день. Ходити в каньйони на пікніки, ходити на матчі чи на родео, на перегони чи на вистави або інакше розважатися—це не згадувати зі святістю цей святий день.

Як би дивно це не видавалося, дехто зі святих останніх днів, віддані в усьому іншому, виправдовують свою відсутність час від часу на церковних зборах через бажання розважитися, вважаючи, що найкращий момент для риболовлі буде втрачено, якщо не стати на течії в день відкриття сезону, або що відпустка буде закороткою, якщо не включити в неї неділю, або що людина пропустить фільм, який хотіла подивитися, якщо не піде на нього в неділю. І, порушуючи Суботній день, вони часто беруть із собою свої сім'ї. ...

Ніхто не критикує розумний відпочинок—спорт, пікніки, вистави і фільми. Все має потенціал освіжити життя, і Церква

як організація активно фінансує подібні заходи. Але для всього хорошого є свій час і своє місце—час для роботи, час для розваг, час для поклоніння. ...

Це правда, що дехто мусить працювати в неділю. І в дійсності, певні види робіт справді необхідних, наприклад, піклування про хворих, можуть сприяти святості Суботи. Однак в таких справах найважливішим моментом є наша мотивація⁶.

Іноді дотримання Суботнього дня вважається жертвою і самозреченням, але це не так. ... Це всього-на-всього зсув часу і вибір моменту. Особливо в нашу добу світової історії цілком достатньо часу протягом шести днів тижня, коли ми можемо працювати і розважатися. Можна багато чого зробити, щоб організувати і заохотити справи в робочі дні, звільняючи Суботній⁷.

Субота є днем, коли ми можемо духовно збагатитися через богослужіння та гідні справи

Суботній день є святим днем, коли ми маємо робити гідні й святі вчинки. Утримання від роботи і розваг є важливим, але недостатнім. Субота закликає до конструктивних думок і вчинків, і якщо людина просто вештається, нічого не роблячи в Суботу, вона її порушує. Щоб дотримуватися цього дня, слід ставати на коліна й молитися, готуватися до уроків, вивчати євангелію, розмірковувати, відвідувати тих, хто хворий і в нужді, писати місіонерам листи, трохи поспати, почитати хорошу літературу і відвідати усі збори, на яких вас чекають у цей день⁸.

Знайдіть час [у Суботній день], щоб побути разом із сім'єю, щоб поспілкуватися одне з одним, щоб вивчати Писання, відвідати друзів, родичів, хворих і самотніх. Це також прекрасний час для роботи над вашими щоденниками і генеалогією⁹.

Гебрейською слово *Шабат* означає “відпочинок”. Це означає тихий спокій, мир в розумі й душі. Це день, щоб забути про особисті інтереси і всепоглинаючі справи.

Суботній день давався в усі покоління людей як безстроковий завіт [див. Вихід 31:16]. Це знак між Господом і Його

Субота “Це день, в який належить поклонятися і виражати свою вдячність до Господа і любов до Нього”.

дітьми навіки [див. Вихід 31:17]. Це день, в який належить поклонятися і виражати свою вдячність до Господа і любов до Нього. Це день, коли належить відкинути всі суєтні інтєреси і славити Господа смиренно, бо смирення є початком піднесення. Цей день не для страждання і не тягар, але він для відпочинку і праведної радості. Цей день не для невгамовного бенкету, але день для простої їжі і духовного бенкетування. ... Це день, даний нам по милості нашого Небесного Батька. Це день, коли худобу можна нагодувати кормом і дати їй відпочити, коли орало можна залишити в коморі і коли можна дати охолонути іншій техніці. Це день, коли працедавець і працівник, господар і слуга можуть відпочити від зорювання, копання, праці. Це день, коли офіс можна зачинити, а справи відкласти, коли про проблеми можна забути. Це день, коли людина може тимчасово звільнитися від першої настанови: “У поті свого лица ти їстимеш свій хліб, аж поки не вернешся в землю” [див. Буття 3:19]. Це день, коли тіло може відпочити, розум розслабитися, а дух зрости. Це день, коли можна співати пісні, підносити молитви, проголошувати проповіді і

складати свідчення, коли людина може високо піднятися, майже зневажаючи час, простір і відстань між собою і своїм Творцем.

Субота це день самооцінки—щоб проаналізувати наші слабкості, сповідати наші гріхи оточуючим і Господу. Це день для посту у “волосяниці й попелі”. Це день, щоб читати хороші книжки, день, щоб розмірковувати і аналізувати, день, щоб вивчати уроки для священства і допоміжних організацій, день, щоб вивчати Писання і готувати проповіді, день, щоб трохи поспати, відпочити і розслабитися, день, щоб відвідувати хворих, день, щоб проповідувати євангелію, день, щоб повертати, день, щоб мирно поспілкуватися з сім'єю і зблизитися з дітьми, день, щоб належним чином залищитися, день, щоб чинити добро, день, щоб пити з джерела знання і настанов, день, щоб шукати прощення своїх гріхів. День, щоб збагачувати свій дух і свою душу, день, щоб відновити свій духовний стан, день, щоб прийняти символи [Господньої] жертви і спокути, день, щоб розмірковувати над славою євангелії та вічних сфер, день, щоб високо піднятися стежкою до нашого Небесного Батька¹⁰.

Ми сподіваємося, ... що до чи після недільних зборів, в залежності від вашого ... розкладу зборів, ви будете робити те, що просив Спаситель нефійських учнів: після того, коли Він навчав їх, Він попросив піти додому, поміркувати і помолитися про те, що було сказано (див. 3 Нефій 17:3). Пам'ятаймо про цей принцип¹¹.

Повний і справжній Суботній день включає відвідання церковних зборів і причащення

Здається, Господне розуміння повної і справжньої Суботи полягає в поклонінні, навчанні від Нього і прийнятті причастя. Він хоче, щоб ми наповнили цей день корисними і духовними справами. Він хоче, щоб ми робили все це з подякою і радісними серцями і обличчями, не з гучним сміхом. Він хоче, щоб наші чоловіки і хлопчики відвідували свої збори священства, були підготовлені до уроків і мали радісне серце. Він хоче,

щоб Його народ відвідував Недільну школу і вчився там Його плану спасіння. Він хоче, щоб Його народ відвідував причасні збори, співав зі святими і молився в душі з тим, хто є устами зібрання, і приймав причасні символи, поновлюючи повну відданість, безумовну покору, неухильність у роботі, постійну пам'ять про Нього¹².

Хто повинен відвідувати причасні збори? Ця заповідь адресувалася через пророка тим, “чийі ноги стоять на землі Сіону”, членам Його Церкви [див. УЗ 59:3, 9]. Ця заповідь не обмежується лише дорослими, але в однаковій мірі поширюється на молодих і літніх. ... Що кращого можуть зробити батьки, аби укріпити сім'ю, ніж усією сім'єю, великою чи малою, піти до будинку зборів на причасні збори? Діти привчатимуться приходити туди регулярно, так вони не порушуватимуть Суботній день, і навіть у дуже малому віці вони вбиратимуть у себе учення, свідчення і той дух. Керівники колу, приходу і кворуму мають бути взірцем для людей в цьому аспекті¹³.

Коли я був хлопчиком, мені прищепили звичку ходити на причасні збори. Мати завжди брала мене з собою. У ті теплі дні у мене швидко заплющувалися очі, і я клав їй на коліна голову і засинав. Можливо, я не дуже добре вчився з проповідей, але я засвоїв звичку “ходити на збори”. Ця звичка залишалася зі мною на все моє життя¹⁴.

Жодна дитина не вбирає в себе свідомо сонячне світло, але це світло дає їй маленькому тілу силу. Жодна дитина не знає цінності материнського молока чи їжі з баночок, що дає їй підживлення. Однак звідси вона бере свою силу, щоб зрости і зрештою стати дорослою людиною. ...

І кожна дитина, не усвідомлюючи до кінця цього дива, може багато чим наповнитися на причасних зборах. Вона буде вбирати щось кожного разу¹⁵.

Хіба це не було б великою втратою часу і зусиль, якби ми кожної неділі вранці зупинялися і казали: “Іти мені чи не йти на збори священства сьогодні? Іти сьогодні на причасні збори чи не йти? Ми підемо чи не підемо?” Скільки змарнованих зусиль! ... Вирішіть це раз і назавжди¹⁶.

Один мій знайомий залишався вдома кожної неділі і виправдовувався тим, що отримував більше користі від читання хороших книг вдома ніж відвідання причасних зборів і вислуховування жалюгідних проповідей. Але дім, яким би святим він не мав бути, не є домом молитви. В ньому не прислужується причастя, в ньому немає товариства з членами Церкви, ані сповідання гріхів братам. Гори можна назвати храмами Божими, а ліси і струмки творінням Його рук, але тільки в будинку зборів, домі молитви, можуть бути виконані всі вимоги Господа. Тож Він вселив у нас, що: “Доцільно, щоб Церква часто зустрічалася разом, щоб причащатися хлібом і вином у пам’ять Господа Ісуса” (УЗ 20:75)¹⁷.

Ми не ходимо на недільні збори, щоб розважитися або лишень бути навченими. Ми йдемо поклонятися Господу. Це обов’язок кожного особисто, і незважаючи на те, що говориться з трибуни, якщо людина хоче поклонятися Господу в душі та істині, вона може робити це, відвідуючи збори, причащаючись і розмірковуючи над красотами евангелії. Якщо служба була для вас невдалою, це означає, що в цьому ваша вина. Ніхто не може поклонятися за вас. Ви повинні самі “надію складати” на Господа¹⁸.

Господь пообіцяв благословення тим, хто віддано дотримується Суботнього дня

Мета цієї заповіді [зберігати Суботній день святим] не в тому, щоб позбавити людину чогось. Кожна заповідь, яку Бог дає Своїм слугам, служить на користь тим, хто отримує і виконує її. Саме людині корисно ретельно й суворо дотримуватися, саме людина страждає, порушуючи закони Бога. ...

Подорожуючи, я знайомлюся з відданими людьми, які відмовляються від доходів недільного дня і всього забороненого. Я спілкувався зі скотарем, який не виводить худобу на базар в Суботній день; намети з фруктами, що у свою пору, як правило, відчинені вдень і вночі, порожні в Суботній день; аптеки, ресторани і придорожні заклади зачинені в Господній день, і власники якимось справляються, в той же час

*“Знайдіть час [у Суботній день], щоб побути разом із сім’єю. ...
Це також прекрасний час для роботи над вашими щоденниками і генеалогією”.*

відчуваючи щире задоволення від дотримання закону. І кожного разу, коли я бачу, як люди відмовляються від частини заробітків, я радію і бажаю в серці благословень за їхню віру і непохитність¹⁹.

Я знаю, що люди ніколи не страждатимуть за будь-які, особливо фінансові жертви, які можуть принести, бо Бог повелів нам жити за Його законами і тоді закликав нас:

“І тим мене випробуйте,—промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?” (Малахія 3:10)²⁰

Щодо цієї заповіді, як і щодо всіх інших, приймаймо слова пророка Ісуса Навина: “А тепер бійтеся Господа і служіть Йому в невинності та в правді, ... виберіть собі сьогодні, кому ви будете служити. ... А я та дім мій будемо служити Господеві” (Ісус Навин 24:14–15).

Тоді ми можемо сподіватися на благословення, обіцяні дітям Ізраїля: “Субіт Моїх будете додержувати, а святиню Мою будете шанувати. Я—Господь!

Якщо будете ходити згідно з постановами Моїми, а заповідей Моїх будете додержувати й будете виконувати їх,

то дам ваші дощі в їхнім часі, і земля дасть свій урожай, а польове дерево дасть плід свій.

І молочення досягне вам виноградобрання, а виноградобрання досягне вам сіяння, і ви будете їсти хліб свій досита, і будете сидіти безпечно у вашому Краї.

І дам мир у Краю, і ви будете лежати, і ніхто не чинить, щоб ви тремтіли” (Левит 26:2–6)²¹.

Якщо ми любимо Господа, то будемо дотримуватися Суботнього дня і зберігати його святим

Складається враження, що багатьом людям так важко жити за законом Суботнього дня тому, що це все ще написано на кам'яних скрижалях, а не на їхніх серцях. ...

У наші часи, Господь ніби визнав розум Свого народу і припустив, що він усвідомить весь дух поклоніння і дотримання Суботнього дня, коли казав їм:

“Принось жертву Господу Богу своєму в праведності, а саме—жертву скрушеного серця і впокороного духа” (УЗ 59:8).

Він дав нам першу і велику заповідь:

“Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою” (Матвій 22:37).

Важко уявити, що людина, яка любить Господа всім своїм серцем і всією душею і яка зі скрушеним серцем і впокореним духом визнає безмежні дари Господа їй, не зможе провести один день із семи у вдячності й подяці, у виконанні добрих справ Господа. Дотримання Суботнього дня є показником міри нашої любові до нашого Небесного Батька²².

Люди часто запитують, де ж провести лінію, що є гідним, а що не є гідним Суботнього дня. Але якщо людина любить Господа всім своїм серцем, могуттю, розумом і силою, якщо вона може відмовитися від егоїстичних бажань і таких, що стримують, якщо людина може заміряти кожну справу в Суботній день лінійкою набожності, якщо людина чесна з

Господом і з собою, якщо вона приносить “скрушене серце і впокорений дух”, дуже мало ймовірно, що в житті такої людини матиме місце порушення закону Суботнього дня²³.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Продивіться сторінки 179–180. Подумайте про важливість, яку надає Господь, Суботньому дню, і про те, чому Суботній день відрізняється від інших днів тижня. Що робить Суботу “приємністю”?
- Продивіться сторінки 180–181 і знайдіть, чого ми не повинні робити в Суботній день. Чому ці справи є неприйнятними для Суботнього дня? На сторінках 182–186 Президент Кімбол наводить приклади “корисних і духовних справ” для Суботи. Що зробили ви і ваша сім’я, щоб вдосконалити себе в дотриманні Суботнього дня?
- Президент Кімбол сказав, що для людей, які мусять працювати в неділю, “найважливішим моментом є ... мотивація” (сторінка 181). Що можуть робити люди, щоб зберігати дух Суботнього поклоніння, коли змушені працювати?
- Що ми маємо на увазі, коли кажемо, що Суботній день є днем відпочинку? (Кілька прикладів див. на сторінках 182–184). Чому неправильно просто тинятися, нічого не роблячи в Суботній день?
- Продивіться цілі відвідання церковних зборів, що вказані на сторінках 184–186. Коли востаннє ви відчували дух поклоніння на церковних зборах і чому? Як ви можете зробити змістовнішим своє відвідання Церкви та поклоніння?
- Президент Кімбол свідчив про благословення, які ми отримуємо, коли зберігаємо Суботній день у святості (сторінки 186–187; див. також історії на сторінках 177, 179). Які благословення отримали ви, коли виконували цю заповідь?

- На домашньому сімейному вечорі або на сімейній нараді обміркуйте, що може зробити ваша сім'я, щоб допомогти одне одному зберігати Суботній день у святості.

Відповідні уривки з Писань: Буття 2:1–3; Марк 2:23–28; 3:1–5; Мосія 13:16–19; УЗ 68:29

Посилання

1. In Conference Report, Oct. 1953, 55.
2. See “The Sabbath—A Delight,” *Ensign*, Jan. 1978, 4–5.
3. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 267–69.
4. In Conference Report, Oct. 1978, 5; or *Ensign*, Nov. 1978, 5.
5. In Conference Report, Oct. 1975, 6; or *Ensign*, Nov. 1975, 6.
6. *Ensign*, Jan. 1978, 2, 4, 5.
7. *Ensign*, Jan. 1978, 4.
8. *Ensign*, Jan. 1978, 4.
9. In Conference Report, Apr. 1981, 62; or *Ensign*, May 1981, 45.
10. “The Fourth Commandment,” in *M Man—Gleaner Manual 1963–1964* (leader’s manual), 277–278.
11. In Conference Report Apr. 1980, 5; or *Ensign*, May 1980, 4.
12. “The Fourth Commandment,” 279–280.
13. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 221.
14. In Conference Report, Oct. 1944, 43.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 517.
16. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 517.
17. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 220.
18. *Ensign*, Jan. 1978, 4–5.
19. *Ensign*, Jan. 1978, 4, 5.
20. In Conference Report, Oct. 1953, 56.
21. *Ensign*, Jan. 1978, 5.
22. “The Fourth Commandment,” 275–276.
23. “The Fourth Commandment,” 280.

Закон цнотливості

У Господа є лише один стандарт моральності— абсолютна цнотливість і для чоловіків, і для жінок до шлюбу і повна вірність у шлюбі.

З життя Президента Спенсера В. Кімбола

Радячи членам Церкви стосовно побачень, залицяння і шлюбу, Президент Спенсер В. Кімбол наголошував на важливості життя за Господнім законом цнотливості й вірності. Він також попереджав про спроби Сатани вважати порушення цього закону виправданим чи невинним. Він розповідав про молоду пару, яка попалася на цей обман ворога.

“Хлопець сказав: “Так, ми віддалися одне одному, але ми не вважаємо, що це погано, адже ми кохаємо одне одного”. Мені здалося, що я неправильно зрозумів його. Відколи постав світ, було надзвичайно багато аморальності, але чути, як ця аморальність виправдовується молоддю святих останніх днів, було для мене шоком. Хлопець повторив: “Ні, це не було погано, бо ми кохаємо одне одного”.

Вони повторювали цю огидну ересь так часто, що самі переконали себе, і було зведено стіну протистояння, а за цією стіною стояли вони—вперто, майже зухвало”.

На їхні виправдовування Президент Кімбол відповів: “Ні, мої любі молоді люди, ви не кохали одне одного. Ви, швидше, жаждали одне одного. ... Якщо людина по-справжньому любить іншу людину, вона скоріше помре за неї, ніж заподіє їй шкоду. У хвилину потурання своїй хтивості чиста любов викидається через одні двері, в той час як через інші двері прослизає хтивість”¹.

“Шлюб укладається на час і на вічність. ... Шлюб дає життя”.

Президент Кімбол також свідчив, що завдяки дотриманню закону цнотливості приходять радість і мир. Він бачив ці благословення в житті відданих членів Церкви, як, [наприклад], у цьому випадку, що стався з ним у храмі.

“Там панували мир, гармонія і приємне хвилювання в очікуванні. Молодий чоловік, охайного вигляду, та гарно убрана молода жінка, прекрасна настільки, що й словами не описати, стали навколішки біля олтаря. Маючи на це повноваження, я виконав цю небесну церемонію, під час якої вони були одружені й запечатані на вічність на землі і в цілестіальних світах. Там були чисті серцем. Там були небеса”².

Учення Спенсера В. Кімбола

Закон цнотливості забороняє всі статеві стосунки поза шлюбом

Аби позицію Церкви стосовно моральності могли правильно зрозуміти, ми твердо і незмінно заявляємо, що це не застарілий одяг, линялий, старомодний і зношений. Бог однаковий вчора, сьогодні і вічно, і Його завіти і вчення непорушні. І коли сонце охолоне і зірки більше не сятимуть, закон цнотливості все ще буде основним у Божому світі та в Господній церкві. Старі цінності підтримуються Церквою не тому, що вони старі, а тому, що вони правильні³.

Абсолютна цнотливість до шлюбу і абсолютна подружня вірність після нього залишаються нормою, від якої не можна відхилитися, не [пожавши] гріх, смуток і нещастя⁴.

Ті, хто зневажають інститут шлюбу і хто вважають цнотливість до шлюбу і подружню вірність після нього старомодними, немов прагнуть встановити свій власний стиль і поширити його на інших. Хіба вони не бачать той страшний егоїзм, який зрештою доведе до глибокої самотності? Хіба вони не бачать, що спонукувані прагненням задоволення, вони все більше і більше віддалятимуться від радості? Хіба вони не бачать, що їхні, вибачте, “досягнення” породять таку порожнечу, що від неї їх не врятує ніяке швидкоплинне задоволення? Закон жнив ніхто не скасовував [див. Галатам 6:7]⁵.

Перші апостоли і пророки згадували численні гріхи, що викликали засудження. Багато з них були статевими гріхами: перелюб, неприродний статевий потяг, хтивість, невірність у шлюбі, розпуста, брудні стосунки, нечистота, неконтрольовані пристрасті, блуд. Серед них були всі статеві стосунки поза межами шлюбу: петтінг, статеві збочення, мастурбація та одержимість сексом в думках і словах. Сюди включені всі приховані і таємні гріхи та всі несвяті і нечисті думки і дії. Одним з найгірших з цих є кровозмішення, або інцест⁶.

Якщо людина має [гомосексуальні] пристрасті і схильності, вона має долати їх так само, якби мала потяг до петтінгу, блуду чи перелюбу. Господь засуджує і забороняє це з такою ж силою, з якою Він засуджує перелюб та інші статеві дії. ... Знову ж таки, всупереч думкам і заявам багатьох людей, ця [проблема], як і блуд, може бути подолана і прощення може бути знайдено, але знову ж таки, тільки через глибоке і дієве покаяння, що означає повне полишення гріха і повну трансформацію в думках і вчинках. Те, що деякі уряди і деякі церкви, а також багато розбещених осіб намагаються перевести таку поведінку з розряду кримінальних злочинів до розряду особистих привілеїв, не змінює ні суть, ні серйозність проблеми. Хороші люди, мудрі люди, богобоязливі люди по всьому світу досі засуджують цю орієнтацію як таку, що є не гідною синів і дочок Бога. І церква Христа засуджує це. ... Цей мерзенний гріх гомосексуальних стосунків дуже старий. Багато міст і цивілізацій зникли з лиця землі через нього⁷.

Чисте статеве життя у законному шлюбі схвалюється. Є належний час і належні обставини для всього, що є цінним. Але статеві стосунки поза межами законного шлюбу перетворюють людину на річ, якою можна користуватися, якою можна зловживати, яку можна розмінювати, експлуатувати, якою можна побавитися і викинути. ...

Незаконний секс—це прояв егоїзму, зради і нечесності. Не бажати взяти на себе відповідальність—це боягузтво, це—невірність. Шлюб укладається на час і на вічність. Перелюб та інші відхилення—це лише на сьогодні, на годину, на “зараз”. Шлюб дає життя. Перелюб веде до смерті⁸.

Кохання благотворне і безкорисливе, а хтивість порочна та егоїстична

Молодий чоловік не є вірним принципам мужності, якщо він обіцяє популярність, розваги, захист, веселощі і навіть любов, а дати може лише пристрасть і її пекельні плоди: комплекси провини, відразу, ненависть, огиду, зрештою бридливості і можливу позашлюбну і безчесну вагітність. Він благає про своє, обіцяючи любов, а все, що він дає,—хтивість. Так само і юна леді продає себе задешево. Результат—пошкоджене життя і душевна рана. ...

І при всьому цьому ці молоді люди говорять про кохання. Яке паплюження найпрекраснішого поняття! Плід гіркий, бо дерево хворе. Їхні губи кажуть: “Я кохаю тебе”. Їхні тіла кажуть: “Я бажаю тебе”. Кохання ніжне і благотворне. Любити означає давати, а не брати. Любити означає служити, а не експлуатувати. ...

Що таке кохання? Багато людей вважають його просто фізичною привабливістю і безглуздо кажуть щось про “закохатися” та “закохатися з першого погляду”. ... Людина може відчутти негайний потяг до іншої особи, але кохання це щось набагато більше за фізичний потяг. Воно глибоке, всеохоплююче і всеосяжне. Фізичний потяг є лише одним з багатьох складових; також мають бути віра, впевненість, розуміння і партнерство. Мають бути спільні ідеали і норми. Мають бути неабияка відданість і товариськість. Кохання—це чистота, розвиток, жертвування і безкорисливість. Таке кохання ніколи не втомлюється і не проходить, але переживає всі хвороби і лиха, бідність і нестатки, досягнення і розчарування, час і вічність. Щоб кохання жило, необхідне постійне зростання довіри і розуміння, часте й щире вираження вдячності й ніжності. Необхідно забути про себе і постійно піклуватися про іншого. Інтереси, надії, цілі слід постійно зосереджувати на єдиному каналі. ...

Юнак, який захищає свою кохану від будь-яких зазіхань чи образ, від кривди і безславної, які може заподіяти він чи хтось інший, спроможний виявляти справжнє кохання. Але

[коли] юнак користується своєю супутницею як біологічною іграшкою, щоб забезпечити собі тимчасове задоволення,— це хтивість.

Дівчина, яка поводить себе так, щоб бути привабливою духовно, морально і фізично, але ані словом, ані виглядом, ані рухом не збуджує чи стимулює до фізичної реакції свого супутника, який поруч з нею, може виявляти справжнє кохання. Та дівчина, якій треба торкатися, збуджувати, пестити і спокушати, виявляє хтивість і експлуатує. ...

Стережіться диявольських хитрощів, коли погане видають за хороше, наліпивши на нього ярлик, який приховує справжню суть. Саме таким способом хтивість видають за кохання⁹.

І хоча секс може бути важливою і приємною складовою подружнього життя, ми повинні пам'ятати, що життя не дано лише для сексу¹⁰.

Єднання двох статей, чоловіка і дружини (і *тільки* чоловіка і дружини), задумано для головної причини—приведення дітей у цей світ. Статеві стосунки за задумом Господа ніколи не мали бути лише забавою або лише для задоволення пристрасті і хтивості. Ми не знаємо такого повеління від Господа, що належні статеві стосунки між чоловіком і дружиною повинні обмежуватися виключно процесом створення дітей, але ми знаходимо достатньо доказів від Адама і дотепер, що Господь ніколи не давав дозволу на нерозбірливе статеве життя¹¹.

Ми повинні стерегтися порнографії та інших форм аморальності

Ми—духовні діти Бога і ... ми є Його найвищим творінням. У кожному з нас закладено потенціал стати Богом—чистим, святим, істинним, владним, могутнім, незалежним від земних сил. Ми дізнаємося з Писань, що кожен з нас має вічне існування, що ми були спочатку з Богом (див. Авраам 3:22). Це розуміння дає нам унікальне почуття людської гідності.

Але повсюди є хибні вчителі, які через виступи і порнографічну літературу, журнали, радіо, ТБ, вуличні розмови поширюють огидну ересь, що ламає моральні норми, і все це аби потішити хтивість плоті¹².

Ми з відразою ставимося до порнографії, яка, здається, мов потоп, наповнює землю. Законодавчі органи намагаються стримати її, але найкращий спосіб зупинити її—переконати чоловіків і жінок разом з їхніми сім'ями поставити заслін на її шляху. Ми запитуємо вас: “Чи хороші люди з вашої громади хочуть, щоб це потворне зло псувало ваші сім'ї і ваших сусідів?”¹³

Коли ми бачимо порочність у стількох людях у нашому суспільстві і те, з якою рішучістю вони нав'язують іншим людям вульгарні програми, брудне спілкування, неприродну поведінку, то ми замислюємося, чи не простягнув свою злу, нечестиву руку Сатана, щоб зібрати до своїх лав людей на цій землі? Невже недостатньо в нас залишилося хороших людей, аби подавити те зло, що загрожує нашому світові? Чому ми досі йдемо на компроміс зі злом і чому ми досі терпимо гріх?¹⁴

Ми сподіваємося, що наші батьки і наші урядовці не терпітимуть порнографію. Це справді сміття, але сьогодні ним торгують як нормальною і хорошою їжею. ... Існує зв'язок між порнографією та нищими статевими пристрастями й збоченнями¹⁵.

Гріхи, породжені порнографією, на жаль, знаходять собі продовження в інших серйозних провинах, включаючи аборт¹⁶.

Абсурдно припускати, що порнографія не має наслідків. Існує виражений взаємозв'язок між нею і злочинністю. Убивство, грабіж, гвалтування, проституція та комерціалізовані пороки живляться цим проявом аморальності. Статистика статевих злочинів віддзеркалює зв'язок між злочинністю і порнографією.

Вона не має ніякої соціальної цінності. Ми закликаємо наші сім'ї захищати своїх дітей у всі можливі способи. Ми живемо

у світі, де панує потурання, але нам слід переконатися, що ми не є частиною цього світу потурання, світу, що вироджується¹⁷.

Членів Церкви повсюди закликають не тільки чинити опір цьому масштабному нашестю порнографії, але, будучи громадянами своєї країни, вести активну і безжальну боротьбу проти цього підступного ворога людства по світу. ...

Навчайте дітей уникати непристойностей як чуми. Як громадяни своєї країни, єднатесь в боротьбі проти цієї мерзоти у ваших громадах. Не дозволяйте приспати вашу пильність порнографічним спекулянтам, які кажуть, що прибрати цю непристойність означає позбавити людей права свободи вибору. Не дозволяйте їм приховувати розпутство під маскою свободи.

На кону стоять безцінні душі—душі, які близькі і дорогі для кожного з нас¹⁸.

Батьки і керівники повинні оберігати дітей і молодь від впливу аморальності

Ваші діти вчитимуться у вас із самого дитинства, що їм у жодний спосіб не можна поводити себе аморально. Про це не можна сказати лише один раз. До свого одруження їм слід повторити це сотні разів, і вони повинні знати, що не тільки їхні сім'ї і їхні батьки очікують цього величного служіння, але Господь небесний, Ісус Христос, чекає, що вони зберігатимуть себе чистими і вільними від аморальності¹⁹.

Нецнотливість є страшним демоном сьогодення. Вона, як восьминіг, оплутує людину своїми щупальцями. Є багато стежок, якими молодь приходять до такого осквернення. Дозвольте назвати кілька підходів, що руйнують моральні устої.

Дехто стає надто несерйозним у церковному житті і відсторонює себе від очищувального і захисного впливу Церкви. Євангелія немов займає друге місце, одразу за особистими інтересами. Вони пропускають збори, дозволяючи шкільним заходам, соціальному життю, бізнесу чи кар'єрі витіснити важливі церковні заходи і євангелію, доки їхні почуття до Церкви та її норм розчиняються.

Президент Кімбол дав молоді чіткі поради стосовно побачень.

Іншою проблемою з багатьох, що ведуть до нецнотливості, є нескромність. Сьогодні багато дівчат і юнаків хизуються своїм розумінням різних аспектів життя. Вони гадають, що знають усі відповіді. Вони говорять про секс настільки ж вільно, як про машини, шоу та одяг. І дух нескромності зростає аж доки тепер, здається, уже немає нічого священного²⁰.

Немає ніяких причин, з яких жінці треба носити глибокі декольте чи по-іншому відкриті сукні тільки тому, що так модно у світі. Ми можемо створити власну моду. ...

Так само і юнакам немає причин оголяти і виставляти на показ своє тіло. Хлопці можуть продемонструвати мужність і здоровий глузд, якщо будуть заохочувати своїх подруг носити скромне вбрання. Якщо юнак не стане зустрічатися з дівчиною, яка нескромно одягнена, її стиль швидко зміниться. ...

Господь пообіцяв доблесним: “Все Мое—то твоє”. Аби досягти цих висот і безмежних благословень, вам не можна

покладатися на шанс. Зберігайте власне життя гармонійним, чистим і незаплямованим, щоб ніколи не було ніяких втрат. Для цього вам було б добре уникати появи “лихого в усякому вигляді” і не наближатися до “лихого в усякому вигляді”²¹.

Неможливо переакцентувати роль нескромності як однієї з пасток, яку слід обходити, якщо ми хочемо уникнути спокуси і зберегти себе чистими²².

Я пропоную ... такий стандарт. Будь-які побачення або зустрічі парами в соціальному середовищі мають бути відкладені принаймні до 16 років чи старше, і навіть тоді необхідно підійти до вибору і серйозності справи з тверезим розсудом. Молоді люди все ще повинні обмежувати себе в серйозних стосунках протягом кількох років, оскільки хлопцеві треба буде їхати на місію, коли йому виповниться 19 років.

Побачення, а особливо серйозні стосунки пари на початку підліткового періоду, криють в собі величезну небезпеку. Вони перекручують все бачення життя. Вони позбавляють вас хорошого і прекрасного досвіду, вони обмежують дружні стосунки, вони зменшують кількість знайомих, що може бути надзвичайно цінним для вибору супутника життя на час і на вічність.

Звичайно, є час для танців, для подорожей, для спілкування, для побачення і навіть для серйозних стосунків, що досягнуть піку в романі, який приведе молодих людей до святого храму для укладання вічного шлюбу. Але найважливішим у цьому є своєчасність. Робити щось правильне у неправильний час, у неправильному місці і за неправильних обставин теж неправильно²³.

Зберігайте життя чистим і вільним від усіх несвятих і нечистих думок і вчинків. Уникайте всіх стосунків, які руйнують чи занижують високі праведні норми, поставлені для нас. Тоді ваше життя йтиме розмірено, і вас оточуватимуть мир і радість²⁴.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Порівняйте пару, яку Президент Кімбол описує на сторінці 191, з парою, про яку він розповідає в першому абзаці на сторінці 193. Що могло привести ці пари святих останніх днів до настільки різних настроїв і вчинків?
- Прочитайте другий абзац на сторінці 193. Що б ви сказали людині, яка заявляє, що цнотливість є старомодною? (Приклади див. на сторінках 193–194). Які є наслідки щодо зневаги закону цнотливості? Які благословення даються за його дотримання?
- Подумайте, як би ви завершили ці речення: Кохати означає _____. Пристрасно бажати означає _____. (Приклади див. на сторінках 194–196). Як розуміння суті кохання повинно вплинути на наші думки і вчинки?
- Чому, на вашу думку, Президент Кімбол і багато церковних керівників після нього застерігали стосовно порнографії? (Див. сторінки 196–198). Як ми можемо боротися з поширенням і впливом порнографії? Що ми можемо зробити в сім'ях, щоб “поставити заслін” на її шляху?
- Продивіться норми на сторінках 198–200. Чому батьки і керівники повинні починати навчати дітей закону цнотливості із самого їхнього дитинства? Що можуть робити батьки і керівники, щоб допомогти молоді залишатися вірними Церкві та її нормам? Які засоби надає Церква, щоб допомогти молоді зрозуміти її норми і дотримуватися їх?
- Як взаємопов'язані скромність і цнотливість?
- Що означає бути скромним в манері одягатися? Яким чином “ми можемо створити власну моду”? (Сторінка 199). Що означає бути скромним у спілкуванні й поведінці? Як ми можемо допомогти молодим зрозуміти необхідність бути скромними в усіх аспектах життя?

Відповідні уривки з Писань: 1 Коринтянам 6:9, 18–20; Кн. Якова 2:7; Алма 39:3–5, 9; 3 Нефій 12:27–30; УЗ 42:22–23, 40–41; 59:6

Посилання

1. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 151–152, 153, 154.
2. In Conference Report, Oct. 1971, 153; or *Ensign*, Nov. 1971, 36.
3. *Faith Precedes the Miracle*, 155.
4. In Conference Report, Oct. 1980, 4; or *Ensign*, Nov. 1980, 4.
5. In Conference Report, Apr. 1978, 117; or *Ensign*, May 1978, 78.
6. “President Kimball Speaks Out on Morality,” *Ensign*, Nov. 1980, 95.
7. *Ensign*, Nov. 1980, 97.
8. *Faith Precedes the Miracle*, 155, 156–157.
9. *Faith Precedes the Miracle*, 157–159.
10. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 73.
11. “The Lord’s Plan for Men and Women,” *Ensign*, Oct. 1975, p. 4.
12. *Ensign*, Nov. 1980, 94.
13. In Conference Report, Apr. 1975, 8–9; or *Ensign*, May 1975, 7.
14. In Conference Report, Apr. 1975, 162; or *Ensign*, May 1975, 109.
15. In Conference Report, Oct. 1974, 7; or *Ensign*, Nov. 1974, 7.
16. “A Report and a Challenge,” *Ensign*, Nov. 1976, 6.
17. In Conference Report, Oct. 1974, 7; or *Ensign*, Nov. 1974, 7.
18. *Ensign*, Nov. 1976, 5, 6.
19. In Conference Report, La Paz Bolivia Area Conference 1977, 22–23.
20. *Faith Precedes the Miracle*, 162–163.
21. *Faith Precedes the Miracle*, 166, 167, 168.
22. *The Miracle of Forgiveness*, 227.
23. *Ensign*, Nov. 1980, 96.
24. *Ensign*, Nov. 1980, 98.

Благородний, щасливий, успішний шлюб

Подружжя мають гармонійні й вічні стосунки, коли залишаються відданими Господу і одне одному.

З життя Президента Спенсера В. Кімбола

До свого покликання у Кворум Дванадцятьох Апостолів Спенсер В. Кімбол був співвласником компанії, що працювала у сфері страхування і нерухомості в Сеффордї, штат Арізона. Один з його працівників, Кармен Річардсон Сміт, розповідав про вірність Спенсера і Каміли Кімбол, коли їхній син Едвард був уражений поліомієлітом на початку 30-х років.

“Стосунки між братом Кімболом і його дружиною були предметом мого надзвичайного захоплення. Коли Едді був у Каліфорнії на лікуванні, сестра Кімбол залишалася з ним, а Президент Кімбол вирушав туди в критичні моменти. У періоди одужання Едді після операції, брат Кімбол повертався додому, щоб турбуватися про респіту сім’ї, а дружина його залишалася з Едді.

Здається, він писав їй щодня. І це були не просто листи на півсторінки. Іноді, коли у нього було зовсім мало часу, він диктував лист мені, і я пам’ятаю свої почуття тоді: то була майже священна довіра.

У них був прекрасний, щасливий шлюб, і здавалося, що вони були надзвичайно уважні одне до одного. Здавалося, що їхні світи оберталися дуже близько один навколо іншого”¹.

Любов Спенсера і Каміли Кімбол одне до одного, настільки очевидна в їхній молодості, стала ще міцнішою і глибшою з роками. Президент Кімбол часто виражав свою вдячність за стосунки між ним та його дружиною: “Каміла була поруч зі

“Каміла була поруч зі мною під час кожного потрясіння”.

мною під час кожного потрясіння. Ми поховали наших батьків і близьких і оплакували смерть наших недоношених дітей. Ми побували в глибинах і парили в висотах. ... Ми плакали разом і сміялися разом. ... Наше життя було сповненим радості, незважаючи на все сумне і неприємне. Ми танцювали, ми співали, ми розважалися, ми любили і відчували, що нас люблять. З такою дружиною, як Каміла Айрінг, життя стає всеохоплюючим, повноводним і рясним”².

Проживши у довгому і щасливому шлюбі, він говорив: “Нам потрібен незіпсований супутник життя, який не буде рахувати наші зморшки, згадувати про наші глупоти чи наші слабкості, ... нам потрібен люблячий супутник життя, з яким ми разом страждали, плакали, молилися і поклонялися, з яким ми пережили смуток і розчарування, який любить нас за те, якими ми є або якими прагнемо бути, а не за те, якими ми виглядаємо у своїй позолоченій оболонці”³.

Учення Спенсера В. Кімбола

Вічний шлюб призначений Богом, і сім'я є необхідною для нас за планом Небесного Батька

Шлюб, *благородний* шлюб, встановлено Богом. Він постановив, що основною одиницею суспільства має бути дім і сім'я, і нам слід уважно сприйняти як застереження, що хибні культури сучасності відвертають від цього спрямованого до Бога плану. ...

З різних частин світу, що вироджуються, зростає тенденція не вступати до шлюбу, а також тверде небажання мати дітей у шлюбі. Тоді природно виникає наступне питання: “Навіщо ж одружуватися?” І тут на сцену виходить так звана “шлюбна революція”. Наводяться аргументи, мовляв діти—тягар, узи, відповідальність. Багато людей переконали себе, що освіта, свобода від уз і відповідальності і є справжнім життям. І, на жаль, ця безглузда і нищівна ідея захоплює і декого з наших людей⁴.

Аби нейтралізувати ці нечестиві вчення, що ми зустрічаємо в ЗМІ, на телебаченні, в програмах і на вулицях, ми повинні

навчати важливості шлюбу, належного шлюбу, вічного шлюбу⁵.

Основна причина вічного шлюбу в тому, що життя вічне. А шлюб, щоб гармоніювати з вічними цілями, повинен відповідати життю у своїй тривалості. Шлюб, що укладається цивільними чинами поза храмами, укладається лише на час, “доки смерть не розлучить вас” або “скільки ви обидва житимете”. Він закінчується зі смертю. ... Вічний шлюб укладається пророком Господа або одним з небагатьох, кому ця влада була передана. Він укладається у святих храмах, побудованих і освячених для цієї мети. Тільки такий шлюб долає могилу і продовжує стосунки між чоловіками й дружинами та батьками й дітьми у вічність і крізь неї⁶.

Гідний поваги, щасливий та успішний шлюб, безумовно, є основною метою кожної людини. Шлюб призначений Господом, щоб створити міцні і щасливі домівки і мати потомство. Будь-хто, хто свідомо уникає вступу до шлюбу, не тільки є ненормальною людиною, але й зводить нанівець свою власну програму.

Я наполягаю на терміні *нормальний*, тому що Господь Сам запровадив норму, коли звів Адама і Єву, першого чоловіка і першу жінку на цій землі, і виконав святу церемонію шлюбу, щоб вони стали чоловіком і дружиною. Вони були достатньо різними за характером, мали відіграти різні ролі. Лише закінчив Він церемонію, як негайно сказав їм: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте” (Буття 1:28).

Одружуватися—нормально і народжувати дітей—це є правильно. Кожна людина повинна бажати і планувати одружитися, адже саме це запланував для нас Бог небес. Так Він все влаштував⁷.

Уся [Господня] програма була розумно організована, щоб через любов приводити дітей у світ і щоб вони успадковували наші гени. Якби поверхневі ідеї багатьох смертних перемогли сьогодні, то світ, людська раса та все добре вже давно б закінчилося. ...

Господь сказав, що для того, щоб здобути найвищі з трьох небес, або найвищий із ступенів слави в целестіальному царстві, “людина має ввійти в цей чин священства [що означає новий і вічний завіт шлюбу];

А якщо не ввійде, то не зможе здобути його” (УЗ 131:2–3).

Оце є правильний шлях.

Є такі чоловіки, які не одружуються за своїм вибором. Вони грабують самі себе. Можуть бути такі жінки, які також позбавляють себе благословень. Є інші, які так і не одружилися, тому що не мали нагоди. Ми знаємо, звичайно, що Господь зробить все необхідне і що ніхто ніколи не буде засуджений за те, що чогось не зробив, якщо зробити цього не міг. ...

Але щодо шлюбу і своєї ролі (чоловіка або жінки) нехай жодна людина не кидає виклик Богові. ...

Я від усього серця сподіваюся, що наші святі останніх днів, дівчата і жінки, чоловіки і юнаки, питимуть з вод життя та організують життя згідно з прекрасними та довершеними ролями, призначеними їм Господом.

Я сподіваюся, що ми не будемо намагатися вдосконалювати вже досконалий план, але з усією силою, розумом та міццю намагатимемося вдосконалювати себе за довершеною програмою, яка надана нам. Несправедливо буде звинувачувати програму через те, що дехто з нас оступився. Давайте контролювати своє світосприйняття, свої дії,—усе життя, щоб бути спадкоємцями розкішних і незчисленних благословень, обіцяних нам⁸.

Вічний шлюб вимагає ретельної підготовки

Шлюб, можливо, є одним з найважливіших рішень у житті і має найдалекосяжніші наслідки, бо він пов'язаний не тільки з найближчим щастям, але й з вічною радістю. Він торкається не тільки двох людей, але також і їхніх сімей та, особливо, їхніх дітей і дітей їхніх дітей протягом багатьох поколінь.

Обираючи супутника на життя й вічність, безумовно, необхідно особливо ретельно планувати, обмірковувати, молитися

“Майже будь-який добрий чоловік і будь-яка добра жінка можуть мати щастя і щасливий шлюб, якщо обидва готові сплатити відповідну ціну”.

й поститися, щоб бути впевненим, що з усіх рішень, це—ніяким чином не помилкове. Істинний шлюб повинен об’єднати як думки, так і серця. Емоції не повинні цілком визначати рішення, але серце й розум, підкріплені постом і молитвою та серйозним розмірковуванням нададуть найвірогіднішу можливість отримати подружнє щастя. Воно приносить з собою жертвування, необхідність ділитися і потребу у великій самовідданості. ...

Ідея про “спорідненість душ” є вигадкою, ілюзією; але якщо кожний молодий чоловік і кожна молода дівчина шукатимуть з усією старанністю, молитимуться про те, щоб знайти супутника, з яким життя може бути найбільш зручним і прекрасним—це безсумнівно, що майже будь-який добрий чоловік і будь-яка добра жінка можуть мати щастя і щасливий шлюб, якщо обидва готові сплатити відповідну ціну. ...

Дві особи, які підходять до олтаря, мають усвідомлювати: щоб досягти щасливого шлюбу, на який вони сподіваються,

вони повинні знати, що шлюб—це не легальне прикриття; він вимагає того, щоб ділитися, жертвувати і навіть обмежувати деякою мірою особисту свободу. Він означає тривалу і старанну економію. Він означає дітей, які приносять із собою фінансовий тягар, побутові ускладнення та вимагають турботи і хвилювання; але разом з тим, він означає найглибші й найсолодші відчуття, які тільки можуть існувати⁹.

Відкладений шлюб ... не можна вважати повністю прийнятним. Усі нормальні люди повинні планувати своє життя так, щоб правильний храмовий шлюб був укладений на початку їхнього життя і щоб вони розмножувалися і мали сім'ї в роки ранньої дорослості¹⁰.

Ті молоді люди, які намічають собі курс до шлюбу у храмі, вже налаштували свої думки таким чином, що це допоможе їм складати спільні плани з обраними супутниками, яких вони знайшли. Навіть ще до того, як їхній шлюб буде урочисто укладений у святому місці, вони плануватимуть своє життя разом і робитимуть це в майбутньому як наречений і наречена, коли сядуть, щоб накреслити собі шлях через щасливе, успішне і духовне життя до піднесення в царстві Бога¹¹.

Кожен з вас обійшов би навколо світу заради обряду запечаткування, якби ви знали його важливість, якби ви усвідомлювали, наскільки великим він є. Ніяка відстань, ніякий брак коштів, жодна ситуація не змогла б утримати вас від одруження у святому храмі Господа¹².

У Сіоні буде новий дух, коли дівчата казатимуть своїм кавалерам: “Якщо ти не можеш отримати храмову перепустку, я не збираюся зв'язувати своє життя з твоїм навіть на земне життя”. А хлопці, колишні місіонери, казатимуть своїм подружкам: “Вибач, як сильно б я тебе не кохав, але я не одружуся поза святим храмом”. ...

Нам цікаво, чому—з усіма благословеннями і обіцяннями—цей народ не одружується належним чином і в цьому марнує своє життя в крижаній пустелі, що може ніколи й не розтанути. Чому будь-яка молода людина навіть думає про шлюб поза храмом і ставить під загрозу ті слави, що доступні їй?¹³

Одружені пари можуть користуватися перевіреною формулою спільного пошуку щастя

Майже всі шлюби можуть бути прекрасними, гармонійними, щасливими і вічними, якщо двоє людей, головним чином залучені до цього, вирішать, що таким він має бути, мусить бути і буде¹⁴.

Церемонія сама по собі не принесе щастя і не зробить шлюб успішним. Щастя не з'являється з натискуванням на вимикач, як електричне світло; щастя є станом розуму і приходить зсередини. Його треба заробити. Його не можна купити за гроші, його не можна отримати просто так.

Дехто думає про щастя, як про ефектне життя, що складається з легких, безтурботних і постійних переживань, але справжній шлюб засновано на щасті, яке більше від такого,— воно приходить, коли даєш, служиш, ділишся, жертвуєш та розвиваєш самовідданість.

Дві людини з різним походженням незабаром після церемонії усвідомлюють, що необхідно зустрітися з суворою реальністю. Більше нема життя в мріях або у штучно створеному світі; ми маємо спуститися з хмар і твердо стати на землі. Відповідальність і нові обов'язки мають бути прийняті. Особиста свобода певною мірою повинна бути обмежена і багато погоджень, безкорисливих погоджень, має бути зроблено.

Дехто дуже скоро після одруження починає розуміти, що чоловік чи дружина має слабкості, які раніше не були помітні. Добрі риси, які постійно звеличувались під час залицянь, зараз стали відносно меншими, а слабкості, які під час залицянь здавалися такими мізерними і незначними, тепер зросли до значних розмірів. Прийшов час для розуміння сердець, для самооцінки, для доброго здорового глузду, міркування та планування. ...

Існує, безумовно, правильна формула, яка гарантує кожному подружжю щасливий і вічний шлюб; проте, як і в усіх формулах, її суттєві елементи не повинні бути випущені,

скорочені, або якимось обмежені. Вибір перед залицянням і потім продовження залицяння після шлюбу мають однакову цінність, але не більш важливі ніж шлюб сам по собі, успіх якого залежить від двох осіб—не однієї, а саме двох.

У шлюбі, який почався і ґрунтується на розумних стандартах, ... немає місця силі, яка може знищити його, окрім сили, що існує всередині одного чи обох з подружжя, і вони повинні взяти на себе загальну відповідальність. Інші люди чи організації можуть впливати як позитивно, так і негативно. Може здаватись, що фінансові, соціальні, політичні та інші обставини справляють тиск; але шлюб, в першу чергу і завжди, залежить від обох з подружжя, які завжди можуть зробити свій шлюб успішним і щасливим, якщо вони прагнуть цього безкорисливо й праведно.

Формула проста, складових небагато, але вони мають достатньо підскладових.

По-перше, має бути відповідний підхід до шлюбу, що передбачає вибір супутника, який, наскільки це можливо, сягає вершин досконалості в усіх аспектах, котрі мають значення для іншої особи. Потім ці двоє людей повинні прийти до олтаря в храмі, усвідомлюючи, що їм доведеться багато працювати, аби мати успішне спільне життя.

По-друге, необхідна неабияка безкорисливість, треба забути про себе і скеровувати все сімейне життя й все, що до нього входить, на користь сім'ї, поставивши себе на друге місце.

По-третє, має бути постійне залицяння і виявлення захоплення, доброта та люб'язність, щоб підтримувати і зрощувати кохання.

По-четверте, життя має бути повністю узгоджене з заповідями Господа, як це визначено в євангелії Ісуса Христа.

Належно перемішавши ці складові та постійно їх застосовуючи, просто неможливо, щоб прийшло нещастя, тривало непорозуміння або розірвались стосунки. Адвокати, які спеціалізуються на справах з розлучення, мали б шукати собі іншу роботу, а суди, які розглядають ці справи, були б назавжди замкнені¹⁵.

Безкорисливість і виконання заповідей ведуть до успіху в шлюбі

Закохані мають усвідомлювати до того, як дадуть урочисті обіцянки, які кожен має прийняти буквально і повністю, що добробут нової маленької сім'ї має бути вище за інтереси одного з подружжя. Кожен з них повинен усунути слова “я” та “моє”, а замість них поставити ... “ми” та “наше”. Кожне рішення, якщо воно торкається двох або більше людей, має обговорюватися. Тепер, коли дружина буде приймати більшість рішень, вона буде турбуватися про те, як вони вплинуть на батьків, дітей, дім та їхнє духовне життя. А чоловік, обираючи свою професію, суспільне життя, своїх друзів, кожне з своїх захоплень, тепер має зважати на те, що він вже є частиною сім'ї і має це враховувати для збереження її цілісності¹⁶.

Щоб двом людям разом досягти успіху у шлюбі, їм слід ретельно проробити бюджет, складений і чоловіком, і дружиною, а тоді сумлінно дотримуватися його. Багато шлюбів зазнають поразки на базарі, коли здійснюються незаплановані покупки. Пам'ятайте, що шлюб—це партнерство, а інакше навряд чи він буде успішним¹⁷.

Шлюб не завжди може бути урівноваженим і інколи можливі інциденти, але він може бути сповненим глибоким спокоєм. Подружжя може стикнутися із бідністю, хворобами, розчаруваннями, невдачами і навіть смертю у сім'ї, але навіть це не вкраде в них їхній спокій. Шлюб може тривати успішно так довго, доки егоїзм не увійде в нього. Труднощі і проблеми згуртують батьків у непорушні союзи, якщо буде повна відсутність егоїзму. ...

Любов, як квітка або тіло, потребує постійного живлення. Без регулярного харчування смертне тіло швидко виснажиться й помре. Ніжна квітка зів'яне й загине без догляду й води. Так само й любов. Не можна сподіватися, що вона триватиме вічно, якщо її постійно не підживлювати коханням, виявами поваги й захоплення, висловами вдячності та безкорисливістю.

Повна безкорисливість, безсумнівно, може зіграти свою роль у щасливому шлюбі. Якщо хтось із подружжя завжди прагне задоволення інтересів, заспокоєння і щастя іншого, то любов, знайдена ще у залицянні і скріплена шлюбом буде зростати безкінечно. Багато подружніх пар дозволяють своїм шлюбом стати черствими, а своїй любові—холодною, як засохлий хліб, застарілий жарг чи застиглий жир. Безумовно, що їжею, яка життєво необхідна для любові, є повага, доброта, уважність, турбота, виявлення прихильності, оточення вдячністю і захопленням, гордістю за свого супутника, товаришуванням, впевненістю, вірою, партнерством, рівністю та взаємозалежністю.

Якщо ви бажаєте бути по-справжньому щасливі у шлюбі, то маєте постійно і з вірою дотримуватися заповідей Господа. Ніхто, самотній чи одружений, не був по-справжньому щасливий, якщо не був праведним. Існують тимчасові задоволення і приховані ситуації, які тривають лише мить, але постійне щастя, щастя у його повноті може прийти лише через чистоту і гідність. ...

Якщо дві людини люблять Господа більш ніж своє життя і кохають одне одного більш ніж своє життя, співпрацюючи у повній гармонії з євангельськими програмами як основою, вони гарантовано отримують це велике щастя. Коли чоловік і дружина регулярно разом приходять у святий храм, стають разом на коліна, щоб помолитися у своєму домі разом із сім'єю, ходять тримаючись за руки на церковні збори, тримають своє життя у цілковитій цнотливості—розум і тіло—так, що усі їхні думки, бажання і кохання сконцентровані на одній особі—своєму супутникові, і співпрацюють над розбудовою Царства Божого—їхнє щастя досягло своєї кульмінації¹⁸.

Шлюб вимагає повної відданості і подружньої вірності

Є такі одружені люди, які дозволяють очам блукати і серцям блудити, які не вважають неприйнятним трохи пофліртувати, ділити серце і бажати когось іншого, крім своєї дружини

або свого чоловіка. Господь каже абсолютно недвозначно: “Люби свою дружину усім своїм серцем і припадай до неї і більше ні до кого” (УЗ 42:22).

І коли Господь каже *всім* своїм серцем, тут немає місця ніякому поділові, ніякому позбавленню належної частки. А для жінок можна перефразувати так: “Люби свого чоловіка *усім* своїм серцем і припадай до нього і більше ні до кого”.

Слова *більше ні до кого* усувають всіх і все. Супутник тоді стає найголовнішим у житті чоловіка або дружини, і ні соціальне життя, ні професійні справи, ні політичне життя, ніякі інші інтереси, люди чи речі ніколи не стануть важливішими за супутника життя. Інколи ми бачимо жінок, які поглинуті дітьми й панькаються з ними за рахунок чоловіка, іноді навіть віддаляючи їх від нього.

Господь каже їм: “Припадай до *нього* і більше ні до кого”¹⁹.

Часто люди продовжують припадати до своїх матерів, батьків і друзів. Інколи матері не ослаблюють вплив, який вони мали на своїх дітей, а чоловіки, так само, як і дружини, повертаються до своїх матерів і батьків за порадою або щоб довірити щось, в той час як в усьому необхідно припадати до дружини і всі інтимні сторони життя мають триматися у суворій таємниці від інших²⁰.

Шлюб передбачає тотальну відданість і подружню вірність. Кожен з подружжя бере собі супутника, знаючи, що він (або вона) повністю віддає подружжю все своє серце, силу, вірність, честь і ніжність з усією гідністю. Будь-які відхилення від цього є гріхом; будь-який поділ серця є переступом. Як нам повинно мати “око, єдиноспрямоване до слави Бога”, так само слід мати око, вухо, серце, єдиноспрямоване до шлюбу, подружжя і сім’ї²¹.

Я благаю всіх, хто зв’язаний узами і завітом шлюбу, зробити цей шлюб святим, зберігати його свіжість, змістовно, щиро і часто виявляти ніжність.

Чоловіки, приходьте додому—тілом, духом, розумом, з вірністю, інтересами і ніжністю—і кохайте своїх супутниць у святих і непорушних стосунках.

Дружини, приходьте додому з усіма своїми інтересами, вірністю, прагненнями, відданістю і ніжністю, докладайте спільних зусиль, щоб зробити свій дім небесами блаженними. Цим ви надзвичайно задовольните свого Господа і Вчителя і забезпечите собі неперевершену радість²².

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Які, на ваш погляд, існують докази того, що шлюб благородний, щасливий або успішний? Які з цих доказів, на вашу думку, відобразилися у стосунках Президента Кімбола з його дружиною Камілою? (Див. сторінки 203, 205).
- Продивіться розділ, що починається на сторінці 205. Які впливи у сучасному світі ви вважаєте противниками шлюбу? Який ефект мають такі напади? Як ми можемо “нейтралізувати” їх, особливо в наших домівках?
- Які вчення Президента Кімбола щодо підготовки до вічного шлюбу вразили вас найбільше? Чому? (Див. сторінки 207–209). Які вчення можуть бути корисними для тих, хто вже одружений?
- Президент Кімбол говорив про “перевірену формулу” для шлюбу (сторінки 210–211). Якщо не вистачає однієї з перемінних у формулі, як це може вплинути на шлюб?
- Президент Кімбол учив, що подружжя повинні “припасти” одне до одного і більше ні до кого (сторінки 213–215). Як подружні пари можуть прослідкувати, щоб зовнішні зобов’язання та інтереси не ставали на заваді їхній відданості одне одному?

Відповідні уривки з Писань: Буття 2:18, 21–24; 1 Коринтянам 11:11; Ефесеям 5:22–25; УЗ 132:7–21

Посилання

1. In "President Spencer W. Kimball: On the Occasion of His 80th Birthday," *Ensign*, Mar. 1975, 6, 8.
2. In Caroline Eyring Miner and Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball* (1980), viii.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 310.
4. In Conference Report, Apr. 1979, 5–6, 7; or *Ensign*, May 1979, 6.
5. "Marriage Is Honorable," in *Speeches of the Year, 1973* (1974), 266.
6. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 243.
7. "The Importance of Celestial Marriage," *Ensign*, Oct. 1979, 5.
8. "The Lord's Plan for Men and Women," *Ensign*, Oct. 1975, 4–5.
9. "Oneness in Marriage," *Ensign*, Mar. 1977, 3, 4.
10. In Conference Report, Stockholm Sweden Area Conference 1974, 10.
11. *The Miracle of Forgiveness*, 249.
12. *Ensign*, Oct. 1979, 4–5.
13. "The Marriage Decision," *Ensign*, Feb. 1975, 6.
14. "Marriage Is Honorable," 257.
15. *Ensign*, Mar. 1977, 3, 4.
16. *Ensign*, Mar. 1977, 4.
17. In Conference Report, Oct. 1975, 6; or *Ensign*, Nov. 1975, 6.
18. *Ensign*, Mar. 1977, 4, 5.
19. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 142–143.
20. *Ensign*, Mar. 1977, 5.
21. *Faith Precedes the Miracle*, 143.
22. *Faith Precedes the Miracle*, 148.

Зміцнення наших сімей

*Нам необхідно зміцнювати
і захищати свої сім'ї, навчаючи
євангелії і живучи за нею вдома.*

З життя Спенсера В. Кімбола

Президент Спенсер В. Кімбол часто наголошував на необхідності зміцнювати сім'ї через життя за євангелією вдома. Описуючи події з особистого життя, він розповідав: “Я пам'ятаю, які ми в молодості, коли з дружиною і дітьми жили у власному будинку, проводили сімейні заходи. У нашому домі були небеса. Коли кожен щось робив, чи то було заспівати пісню, бути ведучим у грі, сказати напам'ять одне з уложень віри, розповісти історію, поділитися талантом або виконати завдання, відчувався розвиток і приємні почуття”¹.

Президент Кімбол зі своєю дружиною Камілою зміцнювали дітей, навчаючи їх, підбадьорюючи їх і дозволяючи нести відповідальність за власні рішення. Їхня дочка Олів Бет пригадувала, що вони “скоріше направляли, ніж підштовхували на стежки, якими вони хотіли, щоб ми ходили”².

Президент і сестра Кімбол проявляли велику любов до кожного зі своїх дітей. Один з синів, Едвард, сказав: “Мій батько завжди був дуже ніжним. Я знав, що він любить мене”. Едвард пригадував один випадок, що стався з ним, коли він відвідував урочисті збори у Солт-Лейкському храмі: “Там були тисячі чоловіків. Наприкінці зборів [батько] знайшов мене очима в хорі, в якому я співав. По дорозі до виходу він підійшов, обійняв мене і поцілував”³.

Президент і сестра Кімбол із сім'єю.

Учення Спенсера В. Кімбола

Сім'я відіграє головну роль в плані нашого Батька і є основою суспільства

Сімейне життя є найкращим способом досягнення щастя в цьому житті, і це прекрасний взірець, даний нам Господом, щодо того, що буде в наступному світі⁴.

Господь організував від початку всю програму, в якій батько має потомство, турбується, любить і скеровує, а мати зачинає, виношує, живить, годує і навчає. Господь міг би організувати все по-іншому, але вирішив зберегти цю одиницю зі своїми обов'язками і конкретними зв'язками, де діти вчать і виховують одне одного, і вчаться любити, шанувати і цінувати одне одного. Сім'я є прекрасним планом життя, закладеним і організованим нашим Батьком Небесним⁵.

Сім'я є основною одиницею царства Божого на землі. Церква не може бути здоровішою, ніж її сім'ї⁶.

Від початку Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів наголошувала на важливості сімейного життя. Ми завжди розуміли, що основи сім'ї як вічної одиниці були покладені ще до того, як було створено цю землю! Суспільство, що не має основи сімейного життя, не має фундаменту і розклядеться в ніщо.

З усіх людей ... ми не повинні захоплюватися благовидними аргументами, мовляв інститут сім'ї якось прив'язаний до конкретної фази розвитку земного суспільства. Ми можемо протистояти тим крокам, що принижують значущість сім'ї і які накручують важливість егоїстичного індивідуалізму. Ми знаємо, що сім'я може бути вічною. Ми знаємо, що коли в сім'ї все погано, все погано і в будь-якій іншій суспільній інституції.

Наші політичні інституції ... не можуть врятувати нас, якщо наш основний інститут, сім'я, в занепаді. Мирні договори не можуть врятувати нас, якщо вдома замість любові ворожість. Програми з ліквідації безробіття не врятовують нас, якщо багатьох більше не вчать працювати, якщо вони не

мають можливості працювати або, в деяких випадках, бажання робити це. Правозастосування не убереже нас, якщо надто багато людей не бажують дисциплінувати себе або бути дисциплінованими⁷.

У нас не залишається вибору, ... окрім як продовжувати підтримувати ідеали сім'ї святих останніх днів. Те, що не всі мають можливість жити в такій сім'ї, не є достатньо вагомою причиною, щоб більше не говорити про це. Однак ми з обережністю продовжуємо обговорювати сімейне життя, розуміючи, що багато людей ... на разі не мають можливості належати до такої сім'ї або сприяти її утворенню. Але ми не можемо відкласти цей стандарт, адже стільки всього іншого залежить від нього⁸.

Батькам потрібно побудувати резервуари духовної сили, щоб підтримувати дітей в житті

У нашому житті є багато різних резервуарів. Деякі резервуари зберігають воду. Деякі—продукти, як ми робимо це за програмою сімейного благополуччя і як робив Йосип у землі Єгипту протягом семи років благоденства. Повинні також бути резервуари знання, щоб забезпечити майбутні потреби, резервуари мужності, щоб здолати повені страху, які приносять у життя невпевненість, резервуари фізичної сили, щоб допомогти нам нести тягарі роботи і хвороб, резервуари доброчесності, резервуари життєвих сил, резервуари віри. Так, особливо резервуари віри, щоб коли на нас тисне світ, ми могли твердо і непорушно стояти. Коли спокуси цього світу, що розкладається, будуть виснажувати наші сили, висмоктувати з нас духовні соки і прагнути зломити нас, нам потрібен буде запас віри, який зможе пронести молодь, а згодом дорослих, крізь темні, важкі, страшні моменти неприємностей, розчарування та роки випробувань, потреб, сум'яття і краху.

Я вдячний своїм батькам, бо вони зробили резервуари для моїх братів, моїх сестер і для мене. Ці резервуари були наповнені звичками молитися, навчанням, заходами, корисним служінням, істиною і праведністю. Щоранку і щовечора

“Життя вдома, належне навчання, батьківське виховання і керівництво—це панацея від хвороб цього світу та його дітей”.

ми ставали на коліна, кожен біля свого стільця за столом, і молилися по черзі. Коли я одружився, ця звичка залишилася, і наша нова сім'я продовжувала цю традицію⁹.

Життя вдома, належне навчання, батьківське виховання і керівництво—це панацея від хвороб цього світу та його дітей. Це ліки від духовних і психологічних хвороб, засіб від його проблем. Батьки не повинні передавати виховання дітей іншим.

Здається, зростає тенденція перекладати відповідальність з дому на зовнішні сили, наприклад, школу, церкву і, що хвилює найбільше, різні агентства і заклади з догляду за дітьми. Якими б важливими не були ті зовнішні сили, їм ніколи повноцінно не замінити вплив матері й батька. Постійне навчання, неусипна пильність, партнерство і нагляд за власними дітьми є необхідними, щоб зберігати наші домівки недоторканими і благословити дітей у Господній спосіб¹⁰.

Церковні допоміжні організації мають дуже важливу роль, і нам усім слід користуватися благами, які вони пропонують. Але ми ніколи, ніколи не повинні дозволяти їм замінити батьків, забирати у батьків відповідальність навчати своїх дітей евангелії Ісуса Христа¹¹.

Керівники і вчителі допоміжних організацій молоді повинні спитати себе, як я можу допомогти цій молоді любити батьків і слухатися їх, шанувати їх і виконувати їхні сімейні обов'язки? Як ми можемо розпланувати збори, ідеї та заходи, щоб не порушити домашні зв'язки і обов'язки і щоб знайти час для сімейних заходів?

Наше присвячення життю за евангелією вдома має стати головною ідеєю кожної програми священства і допоміжних організацій, зменшуючи, якщо необхідно, додаткові заходи, що можуть відволікти від зосередженості на сім'ї та домі¹².

Лише правильно спланувавши і окресливши наше сімейне життя, ми зможемо вести своїх дітей, утримуючи їх від ям, що готують гріх і знищення, і вивести їх на дорогу до щастя і піднесення. У цьому немає нічого потужнішого за приклад власних батьків та вплив їхнього домашнього життя. Життя наших дітей буде багато в чому таким самим, як те, яке вони бачать у своїй сім'ї, стаючи дорослими чоловіками і жінками. Тож нам слід намітити собі курс, що пролягатиме вздовж дороги, якою, ми хочемо, щоб пішли наші діти¹³.

Дитина забере із собою у своє життя багато з того, що вона бачить у житті своєї сім'ї. Якщо вона бачить, що її батьки часто ходять до храму, вона буде планувати храмове життя. Якщо її вчать молитися за місіонерів, вона поступово почне тягнутися до місіонерської програми. Що ж, це все дуже просто, але таке вже життя. І ми обіцяємо, що ваші діти принесуть вам шану і славу, якщо ви будете подавати їм хороший приклад і виховувати¹⁴.

Я іноді бачив дітей з хороших сімей, які повставали, опиралися, відходили, грішили і зрештою навіть боролися з Богом. Цим вони приносили смуток своїм батькам, які зробили, що могли, ... аби виховувати і вести взірцеве життя.

Але я неодноразово бачив, як багато з цих же дітей після років мандрів, веселощів усвідомлювали, чого їм не вистачало, каючись і робили серйозний внесок у духовне життя своєї громади. На мій погляд, причина може бути в тому, що, незважаючи на ворожі вітри, за якими потягнулися ці люди, попередній вплив на них був ще більший, набагато більший, ніж вони могли собі думати, і справило цей вплив життя вдома, де вони виростили. Коли з роками вони відчують бажання відтворити у власних сім'ях таку ж атмосферу, яка була в їхньому дитинстві, вони ймовірно за все повернуться до віри, яка надавала значення життю їхніх батьків¹⁵.

Батьки і матері, ваш найголовніший обов'язок—ваша сім'я. Докладаючи спільних зусиль, ви можете створити такий дім, якого від вас очікує Господь. Виказуючи одне одному і своїм дітям любов і турботу, ви можете зробити резервуар духовної сили, який ніколи не буде порожнім¹⁶.

Нам потрібно зміцнити свої сім'ї перед загрозою зла, що навколо нас

Настане час, коли лише ті, хто глибоко і активно вірив у сім'ю, зможуть зберегти свої сім'ї в кодлі зла, що збирається навколо нас¹⁷.

Злий той знає, куди нападати. Він нападатиме на дім. Він нападатиме на сім'ю. Саме це він робитиме. ... Вирішимо собі, що йому ніколи не зробити цього в наших сім'ях!¹⁸

Нам потрібно постійно зміцнювати свої домівки і сім'ї і захищати їх від сказаної атаки зла у вигляді розлучення, розбитих сімей, жорстокості і кривди, особливо дружин і дітей. Нам необхідно постійно пильнувати, щоб не пустити аморальність, порнографію і статеву вседозволеність, які знищать чистоту членів сім'ї, і молодих, і дорослих.

Ми бачимо ці сили зла майже скрізь, куди йдемо. Ми майже постійно піддані їхньому впливові. Ми привозимо їх додому зі школи, з майданчика, з театру, з роботи і з базару. Лишилося небагато місць, які ми відвідуємо у буденному житті, де їх можна уникнути.

Якими тоді мають бути наші дії? Що нам робити? Ми повинні постійно бути напоготові викрити їхню присутність у нашому домі і знищити, як знищили б мікробів та заразу. Ми повинні полювати за ними з шаф нашого розуму, звільняючись від цієї суєтності, гасячи вугілля злочестивості ще до того, як воно розпалить нищівне полум'я. Як це зробити?

Якщо ми бажаємо уникнути смертельно небезпечних випадів злого того і зберегти домівки й сім'ї вільними і міцно укріпленими проти всіх деструктивних впливів, що лютують навколо, то повинні заручитися допомогою самого засновника і організатора плану сім'ї—Самого Творця. Є лише один вірний спосіб і цей спосіб в євангелії Господа Ісуса Христа і послуху її глибоким і натхненним ученням. Певно нам потрібно зрозуміти, що плата за звільнення домівки від таких злих впливів—виконання заповідей Бога¹⁹.

Коли батьки читають газети і журнали і бачать, чого світ намагається навчити їхніх дітей, вони повинні все більш і більш рішучо діяти, аби не дозволити гріху й омані нашкодити їхнім дітям. Тоді батьки повинні налагодити сімейне життя, дисципліну і навчання, які нейтралізують те злочестя, яке відбувається у світі. Якщо діти бачать потворне у цьому світі, то вони також повинні бачити добре в цьому світі і навчитися належно реагувати на все це і належно ставитися до цього²⁰.

Кілька років тому ми відвідали одну країну, в якій навчали дивному світогляду і “згубні ересі” пропагувалися щодня у школах і контрольованій урядом пресі. Щодня діти чули про ці вчення, філософії й ідеали, про які розповідали їм вчителі.

Хтось сказав, що “постійно капаючи, вода може проточити найміцніший камінь”. Знаючи про це, я запитав про дітей: “Чи зберігають вони свою релігію? Чи не знесилюються під постійним тиском вчителів? Чому ви впевнені, що діти не відійдуть від простої віри в Бога?”

Усе сказане ними зводилось до такої відповіді: “А ми щовечора заліплюємо проточеною водою виїмку. Ми навчаємо

своїх дітей безумовній праведності, аби вони не захоплювалися облудними філософіями. Наші діти зростають у вірі і праведності, незважаючи на дуже сильний тиск ззовні”.

Навіть дамби, в яких з’являються тріщини, можна скріпити й врятувати, а мішки з піском можуть стримати потік. Ще раз повторена істина, відновлена звичка молитися, навчання евангелії, вияв любові, а також зацікавленість батьків можуть спасти дитину й утримати її на правильному шляху²¹.

Домівка—це місце, де потрібно навчати духовності і підживлювати її

Домівка справжніх святих останніх днів є прихистком від бур і боротьби життя. Духовність народжується і підживлюється завдяки щоденним молитвам, вивченню Писань, домашнім евангельським обговоренням та відповідним заходам, домашнім вечорам, сімейним нарадам, спільній роботі і розвагам, служінню одне одному та проповідуванню евангелії оточуючим. Духовність також підживлюється завдяки нашому терпінню, доброті, прощенню одне одному та застосуванню евангельських принципів у сімейному колі. Саме вдома ми стаємо експертами і вченими з евангельської праведності, спільного вивчення евангельських істин і життя за ними²².

Дім має бути місцем, де покладання на Господа є звичайною для всіх справою, а не прибереженою для особливих нагод. Один зі способів зробити це—регулярно, палко молитися. Недостатньо просто молитися. Дуже важливо, щоб ми дійсно розмовляли з Господом, маючи віру, що Він відкриє нам, батькам, що необхідно знати і що зробити для благополуччя наших сімей²³.

Вивчення Писань індивідуальне і всією сім’єю є найбільш фундаментальним способом вивчення евангелії. Щоденне читання Писань і спільне обговорення їх вже давно пропонується як могутній засіб від невігластва і спокус Сатани. Ця традиція принесе багато радості і допоможе членам сім’ї любити Господа і Його милість.

“Дім має бути місцем, де покладання на Господа є звичайною для всіх справою, а не прибереженою для особливих нагод”.

Стосовно управління в сім'ях нас було правильно навчено, що сімейні наради є основною нарадою в Церкві. Під керівництвом батька і матері, які також повинні радитися між собою, сімейні наради можуть обговорювати діла сім'ї, сімейні фінанси, складати плани, підтримувати і зміцнювати членів сім'ї²⁴.

Щодо наших домашніх вечорів, то вечір вдома з сім'єю або вечірній виїзд кудись із сім'єю лише частково відповідає меті домашнього вечора. Важливим, насправді-то, є навчання дітей дорогам життя, надзвичайно важливим. Просто сходити разом на шоу, або вечірку, або порибалити лише наполовину відповідає справжній меті, але найкраще—залишитися вдома і навчати дітей евангелії, Писанням і любові одне до одного і до батьків²⁵.

Зобов'язавши себе проводити регулярні і натхненні домашні сімейні вечори і ретельно плануючи наповнення цього вечора, ми посилаємо своїм дітям сигнал, який вони запам'ятають назавжди. Коли ми так віддаємо дітям свій час, то надаємо їм свою присутність—дар, який завжди помічається²⁶.

Мені подобається порівнювати домашній вечір, сімейну молитву та інші подібні заходи Церкви для спасіння сім'ї, якщо вони сумлінно проводяться, з парасолькою. Якщо парасолька не розкривається, то користі від неї не більше, ніж від тростки, і вона не захистить від природної грози. Так само і дані Богом плани мають небагато користі, якщо їх не використовувати.

Коли парасолька розкривається, тонка тканина туго натягується. Коли йде дощ, він стікає по ній, коли йде сніг, він сповзає, коли падає град, він відстрибує, коли дує вітер, він обтікає парасольку. Так само і наша духовна парасолька відбиває удари таких ворогів, як невігластво, забобонність, скептицизм, відступництво, аморальність та інші форми безбожжя.

Я молюся, щоб ми розкрили свої духовні парасольки для захисту наших сімей²⁷.

**Ми повинні любити своїх дітей так,
як Бог любить нас**

Бог є нашим Батьком. Він любить нас. Він витрачає багато сил, намагаючись навчити нас, і ми повинні брати з Нього приклад і надзвичайно любити своїх дітей, виховувати їх у праведності²⁸.

Коли востаннє ви брали власних дітей на руки, якими б дорослими вони не були, і казали, що любите їх і що дуже раді, що вони можуть бути вашими навіки?²⁹

О, брати і сестри, *сім'ї можуть бути вічними!* Не дозволяйте швидкоплинним спокусам розлучити вас із ними! *Божественність, вічність і сім'я*—вони йдуть разом, рука об руку, тож і ми повинні так!³⁰

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Говорючи про власне сімейне життя, Президент Кімбол пригадавав: “У нашому домі були небеса” (сторінка 217). Як ми можемо створити небесну атмосферу у своїх домах? Як сімейне життя може підготувати нас до вічного життя?
- Що найважливіше можуть зробити батьки, щоб підготувати резервуари духовної сили для своїх дітей? (Кілька прикладів див. на сторінках 220–226).
- У чому ризик для батьків, якщо залишати виховання дітей на інших? Які існують церковні засоби допомоги батькам у навчанні дітей? Як керівники і вчителі Церкви можуть підтримувати батьків? (Кілька прикладів див. на сторінках 221–222).
- Які ви бачили докази того, що сімейна молитва, сімейне вивчення Писань, сімейні наради і домашній сімейний вечір дійсно приносять користь?
- Прочитайте останній абзац на сторінці 217. Потім обміркуйте запитання Президента Кімбола на сторінці 227: “Коли востаннє ви брали власних дітей на руки, якими б дорослими вони не були, і казали, що любите їх і що дуже раді, що вони можуть бути вашими навіки?”

Відповідні уривки з Писань: Повторення 6:3–7; 2 Нефій 25:26; Мосія 4:14–15; УЗ 68:25–28

Посилання

1. “Therefore I Was Taught,” *Ensign*, Jan. 1982, 3.
2. Olive Beth Mack, “How a Daughter Sees Her Father, the Prophet,” devotional address, Salt Lake Institute of Religion, Apr. 9, 1976, 8.
3. In Gerry Avant, “As Father, Prophet Made Time Count,” *Church News*, June 11, 1977, 5.
4. “Privileges and Responsibilities of Sisters,” *Ensign*, Nov. 1978, 103.
5. In Conference Report, Apr. 1973, 151; or *Ensign*, July 1973, 15.
6. In Conference Report, Apr. 1978, 67; or *Ensign*, May 1978, 45.
7. In Conference Report, Oct. 1980, 3, 4; or *Ensign*, Nov. 1980, 4, 5.

8. *Ensign*, Nov. 1978, 103.
9. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 110–11.
10. In Conference Report, Apr. 1979, 4–5; or *Ensign*, May 1979, 5.
11. “The Example of Abraham,” *Ensign*, June 1975, 5.
12. “Living the Gospel in the Home,” *Ensign*, May 1978, 101.
13. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 258–259.
14. In Conference Report, Seoul Korea Area Conference 1975, 35.
15. In Conference Report, Oct. 1974, 160; or *Ensign*, Nov. 1974, 111.
16. *Ensign*, June 1975, 5.
17. In Conference Report, Oct. 1980, 3; or *Ensign*, Nov. 1980, 4.
18. In Conference Report, Oct. 1975, 165; or *Ensign*, Nov. 1975, 111.
19. In Conference Report, Apr. 1979, 5; or *Ensign*, May 1979, 5, 6.
20. “Train Up a Child,” *Ensign*, Apr. 1978, 4.
21. *Faith Precedes the Miracle*, 113–114.
22. *Ensign*, Jan. 1982, 3.
23. In Conference Report, Oct. 1974, 161–62; or *Ensign*, Nov. 1974, 113.
24. *Ensign*, Jan. 1982, 4.
25. In Conference Report, Oct. 1977, 4; or *Ensign*, Nov. 1977, 4.
26. In Conference Report, Apr. 1978, 5; or *Ensign*, May 1978, 5.
27. In Conference Report, Oct. 1969, 23; or *Improvement Era*, Dec. 1969, 50–51.
28. *Ensign*, Apr. 1978, 5.
29. In Conference Report, Oct. 1974, 161; or *Ensign*, Nov. 1974, 112–113.
30. In Conference Report, Oct. 1980, 5; or *Ensign*, Nov. 1980, 5.

Жінки Церкви

Праведні жінки, які виконують величезні обов'язки, що були покладені на них Богом, є великим благословенням для своїх сімей, Церкви і світу.

З життя Спенсера В. Кімбола

“**М**ене вражає відданість багатьох наших сестер і їхня непохитна відданість справі праведності”,—писав Президент Спенсер В. Кімбол. Потім він розповів:

“У щоденнику моєї чудової матері написано, що вона була все життя вдячна за можливість служити і шкодувала лише про те, що не могла зробити більшого. Я посміхався, коли нещодавно читав запис від 16 січня 1900 року. Вона служила першим радником у Товаристві допомоги у Тетчері, Арізона, і з президентством вони пішли додому до однієї сестри, де хвора дитина не давала своїй матері працювати—шити. Мати взяла свою машинку, трохи попоїсти, свою дитину, високий стілець, і вони почали працювати. Вона написала, що того вечора ми “зробили чотири фартухи, чотири пари штанів і почали шити сорочку для одного з хлопчиків”. Вони мали зробити перерву о 4 годині дня, щоб піти на похорон, тож вони “більше нічого не пошили”. Я був вражений таким досягненням, а не сказав собі: “Не так вже й багато вони зробили”.

Потім через два дні у нашому будинку зібралось Товариство допомоги, щоб попрацювати разом. “Ми добре попрацювали,—писала моя мати,—і багато чого зробили”. Потім після цих зборів, вона із задоволенням пішла на збори правління.

У такому домі я народився, де всьому давала лад жінка, яка дихала служінням в усьому, що робила. Такий дім зробила моя дружина. Такі домівки роблять тисячі прекрасних жінок по всій Церкві”¹.

Президент Кімбол учив важливості всіх праведних жінок в плані Небесного Батька для Його дітей. Він казав: “Одного дня, коли будуть розповідати історії про цей і попередні розподіли, там буде повно історій про мужність наших жінок, їхню мудрість і відданість, їхню відвагу, адже будь-хто бачить, що як жінки були першими біля могили Господа Ісуса Христа після Його воскресіння, так і наші праведні жінки дуже часто інстинктивно відчують те, що має вічні наслідки”².

Учення Спенсера В. Кімбола

Отримавши різні обов’язки, чоловіки і жінки повинні злагоджено працювати на рівних і з взаємоповагою

Писання і пророки з ясністю навчали нас, що досконалий у Своїй справедливості Бог “не дивиться ... на обличчя” (Дії 10:34). Ми, Його духовні діти, є в усьому рівноправними. Ми рівноправні як отримувачі Божої досконалої любові кожному з нас. Покійний старійшина Джон А. Уїдтсоу писав:

“Місце жінки в Церкві—ходити біля чоловіка: не попереду нього, не позаду нього. У Церкві панує повна рівноправність між чоловіком і жінкою. Євангелія ... призначена Господом як для чоловіків, так і для жінок” (*Improvement Era*, Mar. 1942, p. 161).

При всіх цих твердженнях, однак, наші ролі і завдання різні. То є вічні розбіжності, бо жінкам дано багато величних обов’язків материнства і сестринства, а чоловікам дано величні обов’язки батьківства і священства, але в Господі ані чоловік без жінки, ані жінка без чоловіка (див. 1 Коринтянам 11:11). І праведний чоловік, і праведна жінка є благословенням для всіх тих, чийого життя вони торкаються.

Пам’ятайте, що у світі до нашого пришествя сюди відданим жінкам було дано певні завдання, а віддані чоловіки були передвисвячені на певні доручення в священстві. Хоч ми не пам’ятаємо подробиць, це не змінює славетної реальності того, на що ми колись погодилися³.

Президент Спенсер В. Кімбол і його дружина Каміла.

Іноді ми чуємо тривожні звіти про те, як поводяться із сестрами. Можливо, коли це стається, то є наслідком нечуйності і легкодумства, але цього не повинно бути, брати. У жінок цієї Церкви є робота, яка, хоч й інша, але так само важлива, як і наша робота. Їхня робота, насправді то, настільки ж необхідна, як та, що вимагається від нас, хоч наші ролі і завдання відрізняються.

Наші сестри не бажають, щоб їм потурали або щоб до них ставилися зверхньо. Вони хочуть, щоб їх поважали, шанували як своїх сестер і як рівню. Я згадую про все це, мої брати, не тому, що є сумніви стосовно доктрин або вчень Церкви щодо жінок, а тому, що в деяких випадках наша поведінка має сумнівну якість⁴.

Товариство допомоги—це Господня організація для жінок. Воно довершує навчання священства, що надається братам. У цій організації є сила, яка ще не повністю використана, для зміцнення домівок Сіону й будівництва царства Бога.

У своїй мудрості й милості наш Батько зробив чоловіків і жінок взаємозалежними для повного розквіту їхнього потенціалу. Через певну відмінність у їхній природі вони можуть доповнювати одне одного. Завдяки багато чому спільному вони можуть розуміти одне одного. Нехай жоден з них не заздрить іншому через їхні відмінності. Нехай обоє з'ясують, що в тих відмінностях є наносним, а що основним, і нехай діють відповідно. І багато братів зі священства і багато сестер з Товариства допомоги будуть благословенням в житті всіх членів цієї великої Церкви, якщо ми допоможемо одне одному на шляху до досконалості⁵.

**Бог покликав жінок збагачувати,
захищати і стерегти дім і сім'ю**

Бути праведною жінкою було почесно в будь-яку добу. Бути праведною жінкою під час фінальних сцен цієї землі, перед другим пришествям нашого Спасителя, є особливо благородним покликанням. Сила і вплив праведної жінки у наші дні можуть бути в десятки разів вагомішими, ніж у спокійні часи. Її було поміщено сюди, щоб збагатити, захищати і стерегти домівку—основний і найблагородніший інститут суспільства. Інші інститути у суспільстві можуть спотикатися і навіть зникати, але праведна жінка може врятувати домівку, що, можливо, є останньою і єдиною святинєю для смертних в розпалі бур і боротьби⁶.

Ви читаєте газети, дивитесь телебачення, слухаєте радіо, читаєте книжки і журнали, і багато всього, про що дізнається ваш розум, має на меті звести на манівці. Серед іншого вони кажуть вам у наш час: необов'язково одружувати, необов'язково одружуватися, щоб мати дітей, необов'язково мати дітей, у тебе можуть бути всі мирські блага і без цих зобов'язань і відповідальності. Є [багато] способів переконати вас у цій хиткій, так званій свободі. Вони кажуть вам, що ви в кайданах свого дому, прикуті до чоловіка, до дітей, до роботи по дому. Вони кажуть і пишуть вам про свободу, про яку нічого-сінько не знають.

Єва, щойно прийшовши від вічного престолу, здається, розуміла суть життя, бо вона була щасливою—саме щасливою!—тому, що вони скуштували заборонений плід. Наша люба мати Єва почала людський рід з радістю, бажаючи мати дітей, з думкою про ту радість, яку вони принесуть їй, будучи готовою прийняти проблеми, пов'язані з сім'єю, але, крім них, і радощі.

Матері відіграють священну роль. Вони є партнерами з Богом, а також зі своїми чоловіками, спочатку у народженні Господніх духовних дітей, а потім у вихованні тих дітей, щоб вони служили Господу і виконували Його заповіді. Материнство—це святе покликання, священна відданість виконанню Господньої роботи, присвячення і вірність вихованню, навчанню і підживленню тіла, розуму й духу тих, хто зберіг свій перший стан і хто прийшов на цю землю для свого другого стану, щоб вчитися, бути випробуваними і досягати божественності⁷.

Надто багато жінок витратили свій час на пристосування до соціуму, на політиканство, на громадське служіння, коли мали бути вдома, щоб навчати, виховувати, приймати і любити своїх дітей, захищаючи їх цим⁸.

Для жінки не існує більшої честі, ніж допомога в божественному плані [Бога]. Я хочу сказати абсолютно прямо, що жінка не знайде більшого задоволення, радості і миру і не зробить більшого внеску в людство, ніж якщо буде мудрою і гідною жінкою і буде виховувати хороших дітей⁹.

*“Материнство—це святе покликання,
священна відданість виконанню Господньої роботи”.*

Господь пообіцяв благословення вічного сімейного життя всім відданим жінкам

Хтось із вас втратив свого чоловіка через смерть, інші—через розлучення. Комуś із вас ще не випадала ця велика можливість одружитися. Але з позиції вічності відсутність цих благословень буде “лише на короткий час” (див. УЗ 121:7).

Також не забувайте, коли замислюєтеся про славу і важливість сімейного життя тут, що ми належимо до вічної сім’ї нашого Батька Небесного.

Також будьте впевнені, що всі віддані сестри, які не зі своєї провини не мали можливості під час свого другого стану запечататися з гідним чоловіком, матимуть таке благословення у вічності. Коли вам хочеться того визнання і духу любові, що притаманні сімейному життю на землі, будь ласка, знайте,

що наш Батько Небесний знає про ваш біль і що одного дня Він благословить вас понад вашу здатність виразити це.

Іноді, щоб бути випробуваними і перевіреними, нам необхідно терпіти тимчасові нестатки, але праведні жінки і чоловіки одного дня отримають *все*, замисліться над цим, сестри,—*все*, що має наш Батько! Заради цього варто не тільки чекати, заради цього варто жити!

Тим часом, людині не обов'язково бути одруженою чи бути матір'ю, щоб виконувати першу і другу найбільші заповіді, любити Бога і своїх ближніх, на яких, за словами Ісуса, весь закон і пророки стоять¹⁰.

Ті з вас, хто нині не виконує традиційну роль жінки, не за своїм вибором, а через неконтрольовані чинники, все ж може зробити багато, щоб допомагати іншим¹¹.

Кожна жінка повинна намагатися реалізувати свій божественний потенціал

Ми радіємо і дивуємося праведному розвиткові та проявові багатьох талантів наших сестер¹².

Ми заохочуємо всіх наших сестер використовувати можливості отримати світло і знання в навчальних закладах, шляхом особистого навчання та в Товаристві допомоги¹³.

Ви можете поставити собі цілі, молоді жінки, які б змусили вас тягнутися до них і напружувати свої сили. Прагніть досягти їх. Перебувайте в душі молитви і смирення, шукаючи мудрості і знання. Зараз такий час вашого життя, коли ви можете вчитися і готуватися. Дізнавайтеся про все, що можете. Розвиток є результатом постановки високих цілей і прагнення дістати зірку¹⁴.

Кожна дівчина, я кажу кожна дівчина, повинна готувати себе до шлюбу і домашніх обов'язків. Ви не прочитаете цього сьогодні в журналах, все ж це залишається істинним. Її слід заохочувати з гордістю готуватися до справжнього жіночого служіння. Вона повинна набути навичок, які будуть корисними і збагатять її сімейне життя. Їй належить розвинути свої таланти, зміцнити знання й свідчення евангелії й мати велике

бажання служити іншим. Деякі дівчата будуть покликані на місію повного дня, і всі матимуть можливість приносити велику користь у Божому царстві, якщо підготують себе... Ми хочемо, щоб наші жінки були добре освічені, бо діти можуть не піднятися вище невігластва своїх матерів¹⁵.

Ми бажаємо, щоб ви прагнули і досягали в освіті, ... яка стане в пригоді вам у вічності, *а також* у відданому служінні у земному житті. Крім цих основних і необхідних навичок, які стосуються господарювання, є інші вміння, які можна праведно розвивати і які збільшать вашу корисність вдома, в Церкві й у суспільстві.

Знов таки, ви повинні бути мудрими у рішеннях, які приймаєте, але ми не хочемо, щоб жінки Церкви були неосвіченими чи нездібними. Ви будете кращими матерями і дружинами, в цьому житті й у вічності, якщо відточите навички, якими були обдаровані, і скористуєтеся талантами, якими благословив вас Бог¹⁶.

Ми зацікавлені в тому, щоб наші сестри мали все хороше. Ми віримо в можливість всіх цих благословень: культура, витонченість, освіченість, знання, досконалість, аби матері наших дітей могли виховувати і навчати їх у праведності¹⁷.

Я знову наголошую на великій потребі жінок вивчати Писання. Ми хочемо, щоб наші домівки були благословенні сестрами-дослідниками Писань,—заміжня ви чи одружена, молода чи в літах, овдовіла чи в лоні сім'ї.

Незважаючи на ваші особисті умови, чим більше ви будете знайомі з істинами з Писань, тим краще вам удаватиметься виконувати другу найбільшу заповідь—любити свого ближнього, як самого себе. Станьте дослідниками Писань—не для того, щоб вивищуватися над іншими, а щоб надихати їх! Зрештою, хто має більшу потребу “зберігати як скарб” істини євангелії (до якої вони можуть звернутися в мить потреби), ніж жінки і матері, які стільки віддають вихованню і навчанню?

Прагніть довершеності в усіх ваших праведних починаннях і в усіх аспектах свого життя.

Зберігайте в пам'яті, дорогі сестри, що вічні благословення, доступні вам завдяки членству в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, є набагато, набагато величнішими за будь-які інші благословення, які ви могли б отримати. Жодне визнання в цьому світі не може бути більшим, ніж визнання жінки Божої. Жоден вищий статус не може бути даний вам, ніж статус дочки Бога, яка живе у справжньому сестринстві, жіночності і материнстві або робить іншу роботу, що впливає по-доброму на життя.

Усім вам необхідно тамувати вашу спрагу евангельськими істинами вічної природи стосовно вашої особистості й унікальності вашої індивідуальності. Вам треба більше і більше відчувати досконалу любов нашого Небесного Батька до вас й усвідомлювати, яку цінність Він вклав у вас як в особистість. Обдумуйте ці великі істини, особливо у ті моменти, коли (ваші особисті і тривалі страждання) можуть без цього завести ваші думки на манівці.

Не існує більших і славетніших обіцянь, даних жінці, ніж ті, які даються завдяки евангелії та Церкві Ісуса Христа. Де ще ви можете дізнатися, ким насправді ви є? Де ще вам дадуть необхідні пояснення і запевнення щодо природи життя? З якого іншого джерела ви могли б дізнатися про свою неповторність і особистість? Від кого ще ви могли б дізнатися про славетний план щастя, даний нашим Небесним Батьком?¹⁸

Праведні жінки можуть принести багато користі світові й царству Божому

Ще ніколи не було часу у світовій історії, коли роль жінки була б так перекрученою. Ще ніколи не було такого часу в історії Церкви, коли жінки могли б зробити більше, щоб показати, якою є їхня роль у світі, може і має бути. Вплив жінок і матерів на наш світ є найважливішим. Ідея, що “рука, яка гойдає колиску, править світом”, сьогодні є більш життєздатною, ніж будь-коли раніше¹⁹.

Як це дорогоцінно для жінок святих останніх днів—отримати великі завдання, дані нашим Батьком Небесним, особливо

“Не існує більшого і славетнішого набору обіцянь, даних жінці, ніж ті, які даються завдяки євангелію та Церкві Ісуса Христа”.

тим з вас, кому було надано привілей народитися в цій частині цього останнього розподілу. Нехай інші жінки безглуздо женуться ... за власними егоїстичними інтересами. Ви можете бути надзвичайно затребуваною силою для любові, істини й праведності на цій планеті.

Мої дорогі сестри, дозвольте запропонувати вам дещо, що раніше не говорилося або не говорилося у такий спосіб. Більша частина великого зростання Церкви в останні дні відбувається завдяки багатьом добрим жінкам світу (в яких часто перебуває внутрішнє відчуття духовності), які великою кількістю приходитимуть до Церкви. Це відбуватиметься такою мірою, що жінки Церкви випромінюватимуть праведність і виразність у своєму житті, і такою мірою, що жінки Церкви чітко відрізнятимуться—по-хорошому—від жінок світу.

Отже, вірець жінок Церкви буде значущою силою для чисельного і духовного зростання Церкви в останні дні.

Ми любимо вас, сестри. Ми впевнені у вас. Ми радіємо вашій відданості. Ми надзвичайно натхненні вашою присутністю ... в цій частині цього розподілу, коли ваші таланти і духовна сила так нагально необхідні²⁰.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Продивіться історію на сторінці 239 та в першому абзаці на сторінці 231. Які натхненні історії спадають вам на думку щодо жінок у вашій сім'ї і в Церкві?
- Продивіться повністю третій абзац на сторінці 233. Враховуючи різну природу і обов'язки, як можуть допомагати одне одному чоловік і жінка? Як вони повинні злагоджено працювати в сім'ї, в Церкві?
- Чому бути сьогодні праведною жінкою є особливо важливим і “благородним покликанням”? (сторінка 233). Якими способами світ намагається відволікти жінку від цього покликання? Як ми можемо допомогти юнакам і дівчатам цінувати це благородне покликання?
- Читаючи сторінку 235 і перші три абзаци на сторінці 236, обміркуйте, що кажуть ці вчення про любов Небесного Батька до всіх Його дітей.
- Як жінки Церкви можуть реалізувати свій божественний потенціал? (Див. сторінки 236–238). Як чоловіки в Церкві можуть підтримати зусилля жінок Церкви? (Див. сторінки 232–233).
- Обміркуйте абзац, який починається внизу сторінки 238. Що вражає вас у цьому твердженні? Як це пророцтво щодо зростання Церкви справджується сьогодні?

Відповідні уривки з Писань: Приповісті 31:10–31; Ефесянам 5:22–29; Алма 56:41–48; УЗ 25:1, 5–10; Мойсей 3:18, 21–25

Посилання

1. "Relief Society—Its Promise and Potential," *Ensign*, Mar. 1976, 2, 4.
2. In Conference Report, Apr. 1978, 6; or *Ensign*, May 1978, 5.
3. "The Role of Righteous Women," *Ensign*, Nov. 1979, 102.
4. In Conference Report, Oct. 1979, 71–72; or *Ensign*, Nov. 1979, 49.
5. "Relief Society—Its Promise and Potential," *Ensign*, Mar. 1976, 4, 5.
6. "Privileges and Responsibilities of Sisters," *Ensign*, Nov. 1978, 103.
7. "The Blessings and Responsibilities of Womanhood," *Ensign*, Mar. 1976, 71, 72–73.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 319.
9. "Sisters, Seek Everything That Is Good," *Ensign*, Mar. 1979, 4.
10. *Ensign*, Nov. 1979, 102–103.
11. *My Beloved Sisters* (1979), 11.
12. In Conference Report, Apr. 1978, 6; or *Ensign*, May 1978, 6.
13. "Relief Society—Its Promise and Potential," *Ensign*, Mar. 1976, 4.
14. *Ensign*, Nov. 1978, 103.
15. *Men of Example* (pamphlet, 1975), 9, 10.
16. *Ensign*, Nov. 1979, 103.
17. *Ensign*, Mar. 1979, 4.
18. *Ensign*, Nov. 1979, 102, 103.
19. Introduction to *Woman* (1979), 1.
20. *Ensign*, Nov. 1979, 103–104.

“Того ранку у гаю в штаті Нью-Йорк, коли Батько і Син явилися йому, мабуть, відбулося найвеличніше одкровення, що будь-коли давалося світові”.

Пророк Джозеф Сміт

*Джозеф Сміт був знаряддям у руках
Господа у відновленні всього, що було втрачено
протягом століть духовної темряви.*

3 життя Спенсера В. Кімбола

У 70-ті роки Президент Спенсер В. Кімбол подорожував з іншими керівниками Церкви по світу, зустрічаючись з членами Церкви на конференціях територій. На цих конференціях він висловлював свою вдячність за спадок пророка Джозефа Сміта:

“Завдяки 14-річному хлопцеві зі штату Нью-Йорк, який пішов у ліс помолитися, всі ці сотні і тисячі людей прийшли на конференцію території. Завдяки 14-річному хлопчику, який пішов у ліс помолитися, прочитавши в Писаннях: “Якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога” (Якова 1:5), завдяки тому, що він жив за одкровеннями згори, у нас є Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів. У нас є всі благословення, які можуть зробити нас найщасливішим народом на землі, завдяки 14-річному хлопчику, який пішов у ліс помолитися. Я вдячний, що Джозеф пішов у ліс, і я вдячний, що він знав, що робив, і що він був достатньо серйозно налаштований прийняти слово Господа таким, яким воно було дано йому, що він поширював його і розбудовував це царство”¹.

Іншим разом Президент Кімбол описував свої почуття, коли роздивлявся портрет пророка Джозефа Сміта в одній з кімнат Солт-Лейкського храму: “Я дивився на лицьову стіну, і там був Джозеф Сміт, і я подумав, яким великим, величним пророком був Джозеф Сміт! Він був неабиякою людиною. Я подумав про всі переслідування і страждання, через які він пройшов.

Я подумав про всі одкровення, які були дані йому з небес і які він передав нам. І тоді я знов відчув у собі більше сил”².

Учення Спенсера В. Кімбола

Джозеф Сміт був покликаний пророком за передбаченням і мудрістю Бога

Джозеф Сміт готувався за століття до свого народження. Його навіть було названо Джозефом ще до того, як він народився [див. 2 Нефій 3:14–15]. У нього була місія: прийти на землю в належний час у ці останні дні, щоб відчинити двері у великий світ, дати їм євангелію, дати їм священство і дати їм надію—тим, хто прагне вічного життя³.

Джозеф Сміт, пророк Господа, був висвячений, покликаний ще до свого народження, покликаний багато століть тому прийти на землю в цей час і ... відкрити світ для проповідання істинної і живої євангелії.

Джозеф Сміт прийшов у цей світ, який кричав про допомогу, бо сотні років світ був безпомічний. Минуло вже сотні і сотні років від останнього пророка. Тож час уже настав⁴.

Звичайно, Бог Батько і Його Син Ісус Христос, які явилися юному, віку Ааронового священства Джозефу Сміту, щоб дати цьому хлопцеві настанови для всього людства, не просто явилися абикому на цій планеті. Натомість Господь каже, що це явлення, ретельно сплановане, відбулося тому, що “Я, Господь, знаючи про лихо, яке прийде на жителів землі, покликав Мого слугу Джозефа Сміта молодшого і говорив до нього з небес, і дав йому заповіді” (УЗ 1:17).

Бог нічого не робить випадково, а завжди планує як люблячий батько⁵.

Перше видіння Джозефа Сміта відкрило новий розподіл божественного одкровення

При особливій потребі, в особливі часи, за належних обставин Сам Бог являє Себе людям, які підготувалися до такого

явлення. І оскільки Бог такий самий вчора, сьогодні і завжди, небеса не можуть бути зачинені, хіба що люди зачинять їх для себе своєю зневірою.

У нашому розподілі відбулася [така] грандіозна подія. Потреба була нагальна. Відступництво вкрило землю, а морок—народи, і розум людей був замутнений, а світло затьмарено [див. Ісаїя 60:2]. Настав час. Релігійна свобода мала захистити насіння, доки воно не проросте і не зміцниться. І було підготовлено людину—молоду, чисту і відкриту, яка мала таку тверду віру в те, що Бог відповість, що небеса не могли залишатися немов залізо, а земля—немов мідь, якими вони були протягом багатьох століть [див. Левит 26:19].

Цей майбутній пророк не мав упереджених хибних уявлень і вірувань. Він не загрузнув у традиціях, легендах, забобонах і байках століть. Йому не було чого забувати. Він молився про знання і спрямування. Сили темряви передували світлу. Коли він став навколішки, усамітнівшись у тихому лісі, його щира молитва призвела до страшної битви, що загрожувала йому знищенням. Протягом століть Люцифер неконтрольовано сковував розум людей і не міг дозволити собі послабити свою сатанинську хватку. Це загрожувало його безмежному пануванню. Нехай Джозеф Сміт сам розкаже свою історію:

“Яка сила скувала і повністю подолала мене, ... що мого язика було зв’язано. Суцільна темрява огорнула мене, і на якийсь час мені здалося, що я був приречений на раптове знищення.

Тієї миті, коли я був уже ладен ... скоритися знищенню,— не якійсь уявній руйнації, а силі якоїсь реальної істоти з невидимого світу, ... я побачив прямо над головою стовп світла, яскравішого за сонце.

Я відчув, що позбувся ворога, який скував був мене. Коли світло було на мені, я побачив двох Осіб, що стояли переді мною у повітрі, блиск і славу Яких неможливо описати. Один із Них звернувся до мене, називаючи моє ім’я, і сказав, указуючи на іншого: “*Це Мій Улюблений Син, слухай Його!*” [Джозеф Сміт—Історія 1:15–17]⁶.

Небеса, які були за великим рахунком зачинені протягом багатьох століть, тепер відкрилися. Голоси, що були безмовними, подавленими і нечутими цілі століття, тепер заговорили. Одкровення, яке була майже викреслене і позбавлене існування силою резону, знов стало доступним.

Вирвалася нова істина, концепція, не сприйнята міриадами людей на землі, і тієї миті була лише одна людина на лиці всієї землі, яка з абсолютною точністю знала, що Бог є особистісною істотою, що Батько і Син є окремими особами з [прославленими] тілами з плоті й кісток [і що вона] була створена на Їхній образ. Як Син був на образ подібний до Свого Батька, Бог Батько мав такий же вигляд, як Син⁷.

Ніщо менше за це повне видіння Джозефові не могло бути достатнім, щоб розвіяти весь туман століть. Просто відчуття, утаємничений голос, сон не могли розсіяти старі забобони і нерозуміння⁸.

Цьому юному хлопчику було довірено найбільшу частину знань, відому людям. Пам'ятайте, того весняного ранку ніхто з усіх людей у світі не мав абсолютного знання про Бога. Було багато хороших людей, але всі вони ходили в духовній темряві довгі роки. Але був хлопчик, що мав знання.

Джозеф єдиний з усіх живих істот знав ці абсолютні:

Він знав, що Бог живий, що Він є [прославленою] особою з плоттю і кістками і є особистістю, як ми, або ми—як Він, на Його образ.

Він знав, що проголошувана здавна триєдність Богів була міфом, обманом. Він знав, що Батько і Син були двома окремими особами, що мали форму, голос і ... особистості.

Він знав, що євангелії не було на землі, бо це він дізнався від Богів, і що істинна Церква відсутня на землі, бо Бог небес і землі так сказав йому⁹.

Того ранку у гаю в штаті Нью-Йорк, коли Батько і Син явилися йому, мабуть, відбулося найвеличніше одкровення, що будь-коли давалося світові¹⁰.

Під час відновлення пророк Джозеф Сміт та Олівер Каудері отримали від воскреслого Івана Христителя Ааронове священство.

Джозеф Сміт був знаряддям Господа у відновленні євангелії

Юному пророку було сказано, що він буде знаряддям в руках Господа у відновленні вічної євангелії з усім, що було втрачено в попередні століття. Потім ці видіння і одкровення продовжувалися в наступні роки, коли голос Єгови знов і знов було чути, відновляючи на землі через цього юного пророка істини євангелії, священство Бога, апостольство, повноваження і сили, організацію Церкви, щоб знову одкровення та вічні істини були на землі і доступні всім людям, які приймуть їх¹¹.

Пророк Моронія являвся Джозефу і довгими годинами розповідав про заселення американських континентів легіями і про Книгу Мормона, яку буде взято з землі і перекладено. Цей літопис, Книга Мормона, допоможе ствердити божественність Господа Ісуса Христа¹².

Даром і силою Божою [Джозеф] переклав літопис, тепер відомий як Книга Мормона¹³.

Євангелію було відкрито, рядок за рядком і припис за приписом, істину було відновлено, дано силу і відкрито повноваження, і поступово стало достатньо світла і достатньо людей для організації цього царства Божого, яке бачив Даниїл дві з половиною тисячі років тому [див. Даниїл 2:44–45]¹⁴.

Після довгих століть духовної темряви знов засяяло світло, коли одкровення відкрили цей розподіл. Пророк Джозеф Сміт отримував одкровення від Господа, які повернули на землю втрачене—священство Боже, владу, силу, право виконувати обряди, та продовження одкровення від Господа Його народові на землі¹⁵.

Джозефу Сміту була дана сила, з якою він міг запечатувати на землі і це було б запечатано на небесах. Ці ключі відтоді передавалися від президента до президента¹⁶.

Джозеф Сміт запечатав своє свідчення власною кров'ю

Ми добре обізнані з подробицями життя Джозефа Сміта. Він одразу заявив уголос про своє славетне видіння Батька і Сина і одразу відчув тиск і переслідування. Сучасні книжники і фарисеї сотнями видавали пасквільні книги і статті, ув'язнювали його, ... обмазували дьогтем і вивалювали в пір'ї, стріляли в нього і робили все можливе, аби знищити його. Незважаючи на всі їхні спроби позбавити його життя, він прожив ще більше двох десятків років різкого і жорсткого переслідування, щоб виконати свою місію, доки не прийде його час.

Він пережив 24 роки пекла, але вони були і 24 роками насолоди, протягом яких він спілкувався з Богом та іншими неземними істотами! Його місія була виконана—небеса і земля були знову поєднані, Церкву організовано, Бригам Янг та інші великі провідники були навчені, щоб вести далі роботу, а він поклав на голови Дванадцятьох кожний ключ і кожену силу, що належить апостольству і які він сам тримав, і він сказав їм: “Я заклав фундамент, а ви повинні будувати на ньому, бо на ваших плечах лежить царство”.

Мученицька смерть Джозефа Сміта, який був убитий разом зі своїм братом Гайрумом у 1844 році, "є ще одним безпомилковим доказом божественності євангелії Ісуса Христа".

І настав його час запечатати своєю кров'ю своє свідчення, яке він так часто складав перед натовпами друзів і ворогів.

Хоча він сподівався і молився, щоб чаша ця обминула його, він знав, що це неминуче. Він казав: "Я йду як ягня на заклання". [Див. УЗ 135:4].

І то дійсно було заклання! Зазвучали постріли. І потекла кров мучеників, адже Гайрум, його старший брат, вирішив залишитися з ним. Ця безцінна кров просякла землю, запечатуючи безсмертне і незаперечне свідчення, що продовжує звучати в розумі і в серцях¹⁷.

Ісус запечатав своє свідчення власною кров'ю. Зробив це і Степан. Тепер власною кров'ю запечатав своє свідчення Джозеф Сміт і помер молодим, щоб сказати всьому світові, що пластини, з яких з'явилася Книга Мормона, були знайдені в пагорбі поблизу Пальміри, що у штаті Нью-Йорк. І так завдяки розумінню цієї книги та Святої Біблії євангелія Ісуса Христа

була знову відновлена на землі через священнослужіння Його ангелів¹⁸.

Джозеф був захищений, і його життя рятувалося в кожному випадку переслідування, доки його робота не була завершена і він не виконав свою частку відновлення евангелії, священства та всіх інших ключів розподілу, доки царство не було організовано. Він не міг бути вбитий до того часу, хоча все пекло повстало проти нього. Він хотів жити. Життя було приемним для нього. Воно обіцяло ніжне спілкування зі своєю сім'єю, з братами та задоволення від споглядання розквіту роботи у квітку, що розпустилася. Але його праця була виконана. Інші сильні керівники тепер могли вести її. Він був потрібен в іншому. Наприкінці третього десятка років, дуже молодою людиною він помер і продовжив свою роботу в інших сферах¹⁹.

“Мормонізм розвалиться, якщо ми вб'ємо їхнього пророка”,—казали вони, ... холоднокровно вбиваючи Джозефа Сміта. Неодмінно, їхні диявольські усмішки задоволення від такого злодійського вчинку змінилися на здивовані гримаси, коли до них дійшло, що вони лише б'ють ногою колючку, раничи тільки себе. Мормонізм не був знищений жорстоким убивством, і в цьому проявилася його життестійкість. Пробита кулями плоть підживила ґрунт, пролита кров зволожила насіння, а духи, які вони відправили до небес, свідчитимуть проти них всі вічності. Робота залишилася і вона зростає²⁰.

Праця [Джозефа Сміта] не була втрачена. Його свідчення постійно йде вперед—до безкінечності²¹.

Сьогодні видатні люди, відзначені за свою освіченість, практичність і чеснотність, встають, щоб свідчити, що убивство Джозефа Сміта, як і вбивства мучеників до нього, є ще одним безпомилковим доказом божественності евангелії Ісуса Христа, відновленої у своїй повноті через смиренного пророка²².

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Що, на вашу думку, найвеличніше Господь явив через пророка Джозефа Сміта? (Кілька прикладів див. на сторінках 244–248). Коли людина, яка не є членом Церкви, запитує вас щодо Джозефа Сміта, що ви відповідаєте?
- Якою була роль Бога і якою була роль Джозефа Сміта у відкритті небес для відновлення євангелії? (Див. сторінки 243, 244–246). Як Джозеф Сміт готувався, щоб отримати одкровення?
- Що знав Джозеф Сміт після першого видіння, чого не знав до того? (Кілька прикладів див. на сторінках 245–246). Як, на ваш погляд, змінилися його почуття щодо Бога і себе? Як на вас вплинуло ваше свідчення про перше видіння?
- Чому Джозефа Сміта можна назвати зняряддям Господа у зв'язуванні небес і землі? (Див. сторінки 247–248). Що, на ваш погляд, означає бути зняряддям в руках Господа?
- Президент Кімбол сказав, що зловмисники сподівалися знищити мормонізм, убивши Джозефа Сміта (сторінка 250). Які у вас виникають думки і почуття, розмірковуючи над тим, що сталося в Церкві після смерті Джозефа Сміта?

Відповідні уривки з Писань: Ісая 29:11–14; УЗ 135; 136:37–39

Посилання

1. In Conference Report, Melbourne Australia Area Conference 1976, 23.
2. In Conference Report, Guatemala City Guatemala Area Conference 1977, 22.
3. In Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1975, 6.
4. In Conference Report, Temple View New Zealand Area Conference 1976, 51.
5. "Small Acts of Service," *Ensign*, Dec. 1974, 4–5.
6. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 92–93.
7. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 429.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 430.
9. "The Prophet Joseph Smith and the First Vision," Annual Joseph Smith Memorial Sermon, Utah State University, Dec. 13, 1970, 7.
10. In Conference Report, Taipei Taiwan Area Conference 1975, 14.
11. In Conference Report, Apr. 1974, 67–68; or *Ensign*, May 1974, 47.
12. In Conference Report, Apr. 1976, 11, 12; or *Ensign*, May 1976, 9.
13. In Conference Report, Apr. 1980, 74; or *Ensign*, May 1980, 51.
14. In Conference Report, Apr. 1976, 12; or *Ensign*, May 1976, 9.
15. In Conference Report, London England Area Conference 1976, 35.
16. In Conference Report, Sao Paulo Brazil Area Conference 1975, 72.
17. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 179–80.
18. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 143.
19. In Conference Report, Apr. 1945, 59.
20. In Conference Report, Apr. 1955, 96.
21. In Conference Report, Apr. 1946, 50.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 181–182.

“Кожного вечора і ранку я стаю на коліна і молюся з усією щирістю, щоб Господь надихав мене і відкривав мені шлях, яким я маю йти, і що я повинен казати людям цієї Церкви”.

Одкровення: “Безперервна мелодія і громоподібний заклик”

*Безперервне одкровення є джерелом
життєвої сили євангелії Ісуса Христа.*

З життя Спенсера В. Кімбола

Одного разу Президент Спенсер В. Кімбол виступав на прес-конференції, що проводилася в Центрі для відвідувачів Арізонського храму. Новий журналіст спитав його: “Вас представили як президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і також як пророка. Моє запитання: чи промовляє до вас Бог? І, якщо так, то як?” Президент Кімбол відповів: “Так. Бог промовляє до Своїх пророків сьогодні, як Він промовляв до Своїх пророків учора і як промовлятиме до них завтра. Ви, мабуть, пам’ятаєте, що написав Амос: “Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї Своїм рабам пророкам” (Амос 3:7). Іноді Він промовляє голосом. Іноді посилає Своїх ангелів, як послав Йосипу, вітчиму Ісуса. Здебільшого це тихий спокійний голос Бога до духу, що всередині. Так. Чи я відповів на ваше запитання, юначе?”¹

Президент Кімбол вірив у принцип завжди доступного одкровення, заявляючи, що воно є “самим джерелом життєвої сили євангелії живого Господа і Спасителя, Ісуса Христа”². Ця віра, за словами старійшини Ніла А. Максвелла з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “була визначною рисою особистості цього дуже особливого чоловіка”³. Президент Кімбол серйозно ставився до свого обов’язку бути Президентом Церкви, знаючи, що він єдина на землі людина, яка мала повноваження отримувати одкровення для Церкви. Він свідчив: “Я знаю, що

Господь покликав мене на цю посаду. Я знаю, що, мабуть, були величніші пророки, ніж я, але я бажаю робити все можливе, щоб просувати роботу Господа, як Він цього хоче. Кожного вечора і вранці я стаю на коліна і молюся з усією щирістю, щоб Господь надихав мене і відкривав мені шлях, яким я маю йти, і що я повинен казати людям цієї Церкви”⁴.

Усе своє служіння Президентом Церкви він отримував одкровення, щоб вести святих. Найвідоміше з цих одкровення було дано в червні 1978 року, коли Господь явив йому і його братам у Першому Президентстві і Кворумі Дванадцятьох Апостолів, що благословення священства, обмежені стосовно декого, тепер є доступні всім гідним членам Церкви (див. Учення і Завіти, Офіційна декларація 2). Це одкровення було дано через якусь кількість років, в які інші Президенти Церкви розмірковували над цим питанням і молилися про нього.

Президент Кімбол особливо не поширювався про це одкровення публічно. Але він дещо відкривав стосовно особистої підготовки до його отримання і час від часу ділився почуттями щодо нього:

“Я знав, що нам належить зробити щось надзвичайно важливе для багатьох дітей Бога. Я знав, що ми можемо отримати одкровення Господа лише тоді, коли будемо гідними й готовими до них та готовими до їх сприйняття і належного використання. День у день я сам, у великій урочистості та серйозності, ходив у верхні кімнати храму, і там всю душу, всі сили я прикладав для вирішення цього питання. Я хотів робити те, що Він хотів. Я розповідав Йому про це і сказав: “Господи, я хочу лишень того, що правильно. У нас немає ніякого наміру зробити щось ефектне. Ми лише хочемо того, що завгодно Тобі, і хочемо тоді, коли Тобі це завгодно, і не доти”⁵.

“Ті з нас, кого ви підтримали як пророків, провидців і одкровителів, навесні 1978 року мали дуже схожі почуття з почуттями перших братів, коли їм було дано одкровення, що “погани співспадкоємці, ... і співучасники Його обітниці в Христі Ісусі через Євангелію” (Ефесянам 3:6). Це та річ, за

словами Павла, що “за інших поколінь не була оголошена людським сином, як відкрилась тепер через Духа Його святим апостолам і пророкам” (Ефесянам 3:5).

Ми пережили прекрасні відчуття, коли Господь чітко дав нам знати, що настав час, коли всі гідні чоловіки і жінки повсюди можуть бути співпадкоекцями і співучасниками повноти благословень евангелії. Я хочу, щоб ви знали, як близько я, особливий свідок Спасителя, відчував Його і нашого Небесного Батька після численних візитів до верхніх кімнат храму, в окремі дні піднімаючись туди по кілька разів на самоті. Господь чітко пояснив мені, що слід було зробити. Ми не розраховуємо на те, що люди світу зрозуміють таке, бо вони завжди будуть схильні вставляти свої міркування або зневажати божественний процес одкровення”⁶.

Крім того, що Президент Кімбол свідчив, що одкровення обґрунтовує рішення керівників Церкви, він учив, що всі ми можемо отримувати одкровення, які вестимуть нас у житті і зміцнюватимуть нас у виконанні своїх обов’язків. Він сказав: “Благословення одкровення є вартим того, щоб усі його шукали”⁷.

Учення Спенсера В. Кімбола

Бог Батько та Ісус Христос бажають спілкуватися з людством

Хтось сказав, що ми живемо у дні, коли Бог, якщо Бог є, вирішив мовчати, але Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів проголошує світові, що ані Батько, ані Син не мовчать. Вони промовляють і спілкуються, коли доречно і необхідно, і постійно виражають Свою готовність, навіть бажання, підтримувати спілкування з людьми⁸.

Один теолог зазначав, що людині неможливо знайти Бога або пізнати Бога. Це все одно, що казати: “Я ніколи не піднімався на гору Арарат, тому ніхто не може підкорити Арарат”, або: “Я ніколи не купався в чистих теплих водах Адріатики, тому немає ніякого Адріатичного моря”, або: “Я ніколи не

бачив дике життя у Крюгер-парку, тому немає ніякого Крюгер-парку”, або: “Я завжди був здоровий, тому біль, про який кажуть люди, має бути плодом їхньої фантазії. Я ніколи не піднімався у космос, тому ніхто не може політати в космосі”.

Хіба ж не те саме казали, що я ніколи не чув і не бачив Бога, тому жодна людина ніколи не бачила, і не чула Бога, і не ходила з Ним? Наскільки самонадійним і зарозумілим є для будь-якої людини казати, що до Бога не підступитися, що Його не можна пізнати, побачити, почути лише тому, що ця людина сама не підготувалася для цього⁹.

Необхідно пам'ятати, що Бог не може бути знайдений самими тільки дослідженнями, і Його євангелію не зрозуміти і не оцінити самим тільки вивченням, адже ніхто не може пізнати Батька чи Сина, тільки “кому Син захоче відкрити” (Лука 10:22). Цей скептик колись—у часі чи в вічності—дізнається на свій жаль, що його егоїзм позбавив його великої радості і зростання¹⁰.

Ми радіємо знанню, що Бог цього всесвіту є Богом одкровення. Наш Господь передає Свої задуми і волю Своїм дітям на землі. Якщо ми будемо шукати його, Він відкриватиме Себе більше і більше, повніше і повніше, і ми пізнаємо Його настільки добре, наскільки земна людина може пізнати Бога. Ми не можемо поклонятися створеній нами істоті або плодам своєї уяви. Ми поклоняємося Істоті, Яка живе, Яка творила, Яка розповідає нам про Свій характер, Свої риси і велич Свого ества¹¹.

Ані Батько Елогим, ані Син Єгова не відділятимуть Себе від дітей людських. Це вони, люди, відрізали себе, якщо зв'язок розірвано. І Батько, і Син з радістю би спілкувалися і підтримували стосунки з людьми.

Незважаючи на всіх богів, яких собі створюють люди, і на безладдя, що є наслідком цього, Живий та Істинний Бог перебуває на Своїх небесах і Він відкрив доступ до Себе Своїм дітям¹².

Хоча деякі одкровення видовищні, більшість з них даються як глибокі враження для розуму й серця

У наш день, як і часи минулі, багато людей вважають, що якщо буде одкровення, то воно буде дано як видовище, що надихає благоговійний страх і струшує землю. Багатьом важко прийняти за одкровення ті численні явлення за часів Мойсея, часів Джозефа і в наш час—ті одкровення, які давалися пророкам як глибокі, незаперечні враження, що спускалися до розуму і серця пророка немов роса з небес або немов світанок, що розганяє темряву ночі.

Очікуючи видовищ, людина може не бути повністю пильною до постійного потоку послань через одкровення. Я кажу із найглибшим смиренням, але і з силою і могуттю палаючого в моїй душі свідчення, що від пророка Відновлення до пророка наших днів канал спілкування залишається нерозірваним, повноваження триває, світло, яскраве і проникливе, продовжує сяяти. Звук голосу Господа є безперервною мелодією і громоподібним закликком¹³.

Одкровення не завжди означає “ходити з Богом”, ані “лицем до лиця”, ані “вустами до вух”. Є багато різних одкровень: деякі більш видовищні, інші—менш видовищні¹⁴.

Деякі одкровення приходять уві сні. Більшість наших снів химерні і не мають значення, але Господь дійсно використовує сні для просвітлення Свого народу. Сон наснився Навуходоносору. (Див. Даниїл 2). То був особливий сон, який він забув, але з'явився Даниїл і нагадав цареві його сон і витлумачив його. Господь відкрив його Даниїлові з конкретною метою.

Був ще сон Петра, в якому він побачив простирадло, що спускалося з неба і на якому були всякі тварини і звірі, і це мало дуже конкретний зміст. (Див. Дії 10:9–35).

Павло під час тієї визначної події, що сталася з ним, також мав таке ж одкровення уві сні. “І Павлові з'явилося видіння вночі”. І він отримав настанови, необхідні для нього і для царства. (Дії 16:9).

Згадуються також інші ефектні одкровення. Було явлення Моронія, особи, воскреслої істоти, щоб повернути великий літопис давніх народів Америки і відновити євангелію.

Потім був Іван Христитель, який був обезголовлений царем в момент [царевої] слабкості, ... [потім] Петро, Яків та Іван. Тож так, крок за кроком, відбулося відновлення всього, і воно сталося через одкровення, видіння, сни або глибоке враження.

Всі одкровення у Священних Писаннях не давалися через видовищні прояви. Якщо ви почитаєте Старий Завіт, то знайдете там слова Господа. Він говорив до Ісаї, Єремії та інших, але то не завжди були особисті явлення. То було дуже схоже на випадок з Еношем, бо якщо ви почитаєте книгу Еноша в Книзі Мормона, то побачите, що він постився, і молився, і прагнув, і просив інформації та особливо прощення своїм гріхам: “І під час того як я боровся у духові, ось, голос Господа дійшов до моєї свідомості знову, кажучи: ...” (Енош 1:10). У такий спосіб давалося багато-багато одкровень.

Отже, одкровення іноді давалися справді з особистим явленням небесних істот. Але більшість одкровень пророку Джозефу Сміт у його святому записі, Ученні і Завітах, не приходили у такий спосіб. Вони давалися як глибоке враження¹⁵.

Більшість записаних в Ученні і Завітах та Біблії одкровень були глибокими почуттями і вражаючими усвідомленнями настанов згори. Саме такі одкровення люди найчастіше отримують для своїх потреб¹⁶.

Іноді ми не впізнаємо [одкровення], коли вони приходять. Ми молимося, молимося і молимося про мудрість і розсудливість, а тоді відчуваємо, що повинні зробити саме так. У цьому і було одкровення. Господь відповідає на запитання, які ви ставите¹⁷.

Якою мовою промовлятиме Господь? Через пророка Джозефа Сміта Господь наставляв Олівера Каудері, який запитував про відповіді на його молитви:

“Істинно, істинно Я кажу тоді, якщо ти бажаєш додаткового свідчення, розкинь розумом про ту ніч, коли ти волав до Мене у своєму серці, щоб ти міг знати про істинність цього.

*Як і Енош, ми побачимо, що одкровення
часто дається тихо, без видовищних проявів.*

Хіба Я не промовляв мир твоєму розуму стосовно цього? Яке більше свідчення ти можеш мати, ніж від Бога?” (УЗ 6:22–23)¹⁸.

**Господь являє через сучасних пророків
Свою волю стосовно Церкви**

З-поміж усього ми найбільше повинні радіти в наш час тому, що небеса насправді відкриті і що відновлена Церква Ісуса Христа заснована на камені одкровення. Завжди доступне одкровення насправді є життєвою силою евангелії живого Господа і Спасителя, Ісуса Христа¹⁹.

Важливі і безцінні літописи давньої Америки з ученнями про Христа, інше свідчення про Його божественність із Книги Мормона, яку ми називаємо божественним Писанням, є сучасниками Біблії і підтверджують її.

Починаючи з [першого видіння Джозефа Сміта] в 1820 році, давалися додаткові Писання, включаючи численні і необхідні одкровення у безкінечному потоці від Бога до Його пророків на землі. Багато з цих одкровень записані в іншій книзі Писань, названій “Учення і Завіти”. Довершує наші Писання останніх днів Дорогоцінна Перлина—інший запис одкровень і перекладені письмена давніх і сучасних пророків.

Є такі, хто припускає, що з друком і виданням цих священних записів наступить “кінець пророків”. Але ми знов свідчимо світові, що одкровення доступне і що підвали і картотеки Церкви містять ці одкровення, які даються місяць за місяцем і день за днем. Ми також свідчимо, що починаючи з 1830 року, коли було організовано Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, був і завжди, скільки триватиме час, буде пророк, визнаний Богом і Його народом, який буде й надалі передавати задуми і волю Господа²⁰.

Коли ... після молитви і посту керівниками Церкви приймаються важливі рішення: створюються нові місії і нові коли, запроваджуються нові принципи і політика, такі новини сприймаються як належне і, можливо, вважаються банальними людськими міркуваннями. Але для тих, хто сидить в тісних колах і чує молитви пророка і свідчення людини Божої, хто бачить проникливість його розмірковувань і далекоглядність його рішень і заяв, для них він справді є пророком. Для такої людини чути, як він оголошує важливі нові висновки з такими священними виразами як: “Господь задоволений”, “Це вірний крок”, “Наш Небесний Батько промовив”, означає знати напевно²¹.

Одкровення не припинилося і не припиниться. Це царство Боже було встановлено на решту часу і ніколи не буде повалено, і не буде віддано іншому народу. Це безперервна програма, і вона розвиватиметься, а не згортатиметься. Її

вчення добре встановлені, але через зростання і поширення впроваджені покращені способи навчання євангелії по всьому світу. Покликано більше слуг до роботи, якої стає більше у більшому світі. Одкровення та інші дива ніколи не припиняться, якщо не припиниться віра. Якщо буде достатньо віри, все це триватиме.

Пророк Мормон попереджав: “Так, горе тому, хто заперечуватиме одкровення Господа і хто казатиме, що Господь більше не діє через одкровення, або пророцтва, або дари, або язика, або зцілення, або силу Святого Духа!” (3 Нефій 29:6)²².

Я складаю свідчення, що Церква просувається вперед завдяки одкровенням від Бога, що даються їй божественно покликаним провідникам. Всемогутній з цим народом²³.

**Коли ми виконуємо заповіді,
проявляємо віру і щиро молимося, то
готуємо себе отримати особисте одкровення**

Благословення одкровення є вартим того, щоб усі його шукали. Праведні чоловіки і жінки бачать, що мають дух одкровення, щоб направляти свої сім'ї, і цей дух допомагає їм у виконанні їхніх інших обов'язків. Але ... ми повинні прагнути підготуватися для такого одкровення, приводячи до ладу життя і знайомлячись з Господом через часте і постійне спілкування з Ним²⁴.

Господь не нав'язуватиме Себе людям, і якщо вони не вірують, вони не побачать ніякого явлення. Якщо їм достатньо залежати від власного обмеженого судження і тлумачення, тоді, звичайно, Господь залишить їх на обрану ними погибель.

Ті ж одкровення, видіння, зцілення і мови доступні сьогодні, як і в будь-яку іншу добу, за умови, що для цього є достатньо віри²⁵.

Всемогутній з цим народом. У нас будуть всі необхідні одкровення, якщо ми будемо виконувати свій обов'язок і дотримуватися заповідей Бога.

“Господь дасть вам відповідь на ваші запитання і на ваші молитви, якщо ви будете слухати.

Пам’ятайте:

Якщо є очі, які можуть бачити, то будуть і натхненні видіння.

Якщо є вуха, щочують, то будуть і одкровення.

Якщо є серця, які можуть розуміти, знайте: істини Христової евангелії, що підносять, більше не будуть прихованими і таємними, а всі щирі шукачі зможуть пізнати Бога і Його програму²⁶.

Давши їм свободу волі, їхній Небесний Батько переконує і скеровує Своїх дітей, але чекає кроку з їхнього боку, їхніх молитв, їхнього щирого наближення до Нього.

Господь бажає побачити, як прокидається в них перше бажання і початкове зусилля пройти крізь темряву. Подарувавши волю в рішенні, Він повинен дозволити людині знайти свій шлях, доки вона не дійде до світла. Але коли

людина починає голодувати, коли її руки починають тягнутися, коли її коліна схиляються і голос стає чітким, тоді і лише тоді Господь відштовхує горизонти, відтягує завісу і дозволяє людині винирнути з тьмяної непевності помилки до твердості небесного світла²⁷.

Якщо людина підводиться з колін, просто проказавши слова, вона повинна впасти знову навколішки і залишатися в такому стані, доки не встановить спілкування з Господом, Який щиро бажає благословити, але, давши людині свободу волі, не стане нав'язувати Себе цій людині²⁸.

Вам потрібен провід? Чи молилися ви Господу про натхнення? Чи хочете ви чинити правду або ви хочете робити те, що бажаєте, праведно це чи ні? Чи хочете ви робити те, що є найкращим для вас у перспективі, чи те, що для вас є найбільш бажаним в цю мить? Чи молилися ви? Скільки ви молилися? Як ви молилися? Чи молилися ви так, як молився Спаситель світу в Гефсиманії, або чи просили ви про те, чого вам хочеться, незважаючи на доречність цього? Чи кажете ви у своїх молитвах: “Нехай буде воля Твоя”? Чи казали ви: “Небесний Батьку, якщо Ти надихнеш мене правдою, я чинитиму правду”? Або ж ви молилися: “Дай мені того, що я хочу, або я здобуду це в будь-якому випадку”? Чи казали ви: “Батьку Небесний, я люблю Тебе, я вірю в Тебе, я знаю, що Ти всезнаючий. Я чесна людина. Я щиро бажаю чинити правду. Я знаю, що Ти можеш бачити кінець з початку. Ти можеш бачити майбутнє. Ти можеш знати: в цій ситуації, в якій я опинився, я матиму спокій чи метушню, щастя чи смуток, успіх чи провал. Скажи мені, будь ласка, улюблений Небесний Батьку, і я обіцяю зробити те, що хочеш Ти”. Ви так молилися? Вам не здається, що це було б мудро? Чи достатньо у вас мужності, щоб так молитися?²⁹

Господь дасть вам відповідь на ваші запитання і на ваші молитви, якщо ви будете слухати. Не все повинно приходити через пророка. Але всі люди, якщо вони достатньо гідні і близькі до Господа, можуть отримувати одкровення³⁰.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Продивіться розповідь Президента Кімбола про отримання одкровення щодо священства у 1978 році (сторінки 254–255). Хоча деякі аспекти одкровення Президента Кімбола були унікальними, які аспекти є спільними для всіх наших спроб отримати одкровення? Як ми можемо брати з нього приклад?
- Продивіться розділ, що починається на сторінці 255. Що б ви сказали другові, який заявляє, що Бог мовчить? Які уривки з Писань або випадки ви б навели своєму другові?
- Якими способами дається одкровення? (Кілька прикладів див. на сторінках 256–259). Президент Кімбол учив, що більшість одкровень приходять у вигляді глибокого враження, а не видовищного явлення. Як ми можемо впізнати, чи від Господа є ця думка або почуття? (Див. сторінку 260).
- Навіщо нам сучасні пророки на додачу до Писань? (Кілька прикладів див. на сторінках 259–261). Які благословення ви отримали завдяки одкровенням, даним Президенту Церкви?
- Яку пораду ви б дали людині, яка прагне настанов від Господа? (Див. сторінки 261–263).

Відповідні уривки з Писань: 1 Царств 19:9–12; Мороній 10:3–5; УЗ 1:38; 8:2–3; 43:1–4; 76:5–10

Посилання

1. In Oscar W. McConkie, *Aaronic Priesthood* (1977), 13.
2. In Conference Report, Apr. 1977, 113; or *Ensign*, May 1977, 76.
3. “Spencer, the Beloved: Leader-Servant,” *Ensign*, Dec. 1985, 17.
4. In Conference Report, Guatemala City Guatemala Area Conference 1977, 24.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 451.
6. “The Savior: The Center of Our Lives,” *New Era*, Apr. 1980, 36.
7. “The Example of Abraham,” *Ensign*, June 1975, 4.
8. *Faith Precedes the Miracle* (1972), 65–66.
9. Commencement address, Brigham Young University, May 27, 1966, as printed in *Church News*, June 4, 1966, 12.

10. In Conference Report, Oct. 1944, 44.
11. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 7–8.
12. In Conference Report, Apr. 1964, 93, 94; or *Improvement Era*, June 1964, 496.
13. In Conference Report, Apr. 1977, 115; or *Ensign*, May 1977, 78.
14. In Conference Report, Oct. 1966, 23; or *Improvement Era*, Dec. 1966, 1106.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 455–456.
16. *Faith Precedes the Miracle*, 30.
17. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 454.
18. “Pray Always,” *Ensign*, Oct. 1981, 5.
19. In Conference Report, Apr. 1977, 113; or *Ensign*, May 1977, 76.
20. In Conference Report, Apr. 1977, 115; or *Ensign*, May 1977, 77–78.
21. “..To His Servants the Prophets,” *Instructor*, Aug. 1960, 257.
22. “Gospel Forum: Continuing Revelation,” *Ensign*, Feb. 1971, 21.
23. *Faith Precedes the Miracle*, 46.
24. *Ensign*, June 1975, 4–5.
25. In Conference Report, Oct. 1966, 22, 23; or *Improvement Era*, Dec. 1966, 1106.
26. In Conference Report, Oct. 1966, 26; or *Improvement Era*, Dec. 1966, 1108.
27. In Conference Report, Munich Germany Area Conference 1973, 74–75.
28. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 124.
29. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 123–124.
30. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 455.

*Президент Кімбол вітається з людьми при вході
на Генеральну конференцію у Солт-Лейкській Скінії.*

Пастирі отари

У підтримці і прийнятті пророка та інших керівників Церкви полягає безпека.

З життя Спенсера В. Кімбола

Президент Спенсер В. Кімбол часто навчав важливості підтримки місцевих і генеральних керівників Церкви. Під час сесії священства на Генеральній конференції у квітні 1978 року він розповідав про свої почуття до кожного чоловіка, який служив єпископом у його дитинстві: “У нас завжди був хороший єпископ. Ми завжди любили його. Був єпископ Зандел, і єпископ Муді, і єпископ Тайлер, і єпископ Уілкінс. Мені подобалися всі мої єпископи. Я сподіваюся, що всі мої юні брати люблять своїх єпископів, як я любив”¹.

В іншому виступі він сказав: “Пам’ятаю, як я, хлопчик з Аризони, приїхав з батьком до цієї скинії [Солт-Лейкської Скинії] на Генеральну конференцію. Я із захопленням слухав виступи Братів. Я був зачарований їхніми висловлюваннями і серйозно сприймав їхні застереження навіть юнаком. Ці чоловіки є пророками Бога, так само, як були пророки Книги Мормона та Біблії”².

Президент Кімбол часто виражав членам Церкви вдячність за їхню готовність підтримувати його та інших керівників Церкви: “Куди б я не поїхав, я скрізь бачу величезний прояв любові і доброти, і за це я смиренно дякую вам. Це манна для моєї душі. Ваші молитви і ваша любов підтримують мене. Господь чує ваші молитви і благословляє мене і моїх Братів здоров’ям і силою і направляє нас у справах Його царства тут, на землі. За це всі ми глибоко вдячні вам”³. Він також говорив про свою любов і любов інших керівників Церкви до святих: “Ми любимо вас, люди, і бажаємо вам повноти розвитку,

радості і щастя, які, як ми знаємо, здобуваються тільки дотриманням настанов Бога, проголошених через Його пророків і керівників³⁴.

Учення Спенсера В. Кімбола

Господь направляє Свою Церкву через божественним чином призначених керівників

Господар і Спаситель, Сам Господь Ісус Христос стоїть на чолі цієї Церкви у всій Своїй величі і славі. Він керує Своїми справами через божественним чином призначених Ним і підтриманих пророків і апостолів⁵.

Справами Церкви Ісуса Христа керують Президентство Церкви і Кворум Дванадцятьох Апостолів, яким допомагають численні інші Генеральні авторитети, а також президенти колів і місій і єпископи. Ці чоловіки є пастирями отари. Господь помістив цих чоловіків за кермом Свого царства на землі і поклав на них повноваження і відповідальність на кожного у певній сфері. Він дав цим чоловікам Мелхиседекове священство, що є Його власною силою і владою, делегованою людям. Він визнає і санкціонує дії цих обраних і помазаних слуг⁶.

Я свідчу вам, що керівники в цій Церкві Ісуса Христа покликані й посвячені божественним чином, щоб керувати в душі пророцтва—як в інших розподілах євангелії⁷.

Кожному членові цієї Церкви Господь дав керівників на трьох рівнях: єпископа або президента філії, президента колу або президента місії та Генеральних авторитетів. Ці керівники взаємозалежні. Один з них може бути обмежений у знанні, освіті або навчанні, але він має право на одкровення від Господа для Свого народу і має вільний канал спілкування з Богом⁸.

Після розп'яття десятки тисяч людей покликалися Спасителем на відповідальні посади, але ніхто з них не був досконалим, і все ж всі покликані Господом і повинні бути підтримані і затверджені тими, хто бажає бути учнем Господа. Це і є істинний дух євангелії⁹.

Обрані, ухвалені, висвячені керівники захищатимуть нас від “людської омани та лукавства” [див. Ефесянам 4:14]. Людина ніколи не буде ошукана, якщо уберігає себе від сліпого або порочного провідника, прислухаючись до Духа і належних керівників Церкви¹⁰.

Ніхто з такою силою не бажає отримати провід від Господа на користь людства та людей Церкви, як Брати, які стоять на чолі цієї Церкви¹¹.

Я знаю, що Господь тримає зв'язок зі Своїми пророками і що Він відкриває істину сьогодні Своїм слугам, як робив це у дні Адама, Авраама, Мойсея, Петра, Джозефа та безлічі інших у всі часи. Послання Бога про світло й істину передаються людині в наш час так само, як в будь-який інший розподіл євангелії¹².

Пророки навчають одному й тому самому

Комусь може стати цікаво, чому Генеральні авторитети говорять про одне й те саме з конференції у конференцію. Коли я простежую висловлювання пророків за цілі століття, то ця схема стає очевидною. Ми прагнемо, за словами Алми, навчати людей “вічної ненависті до гріха і беззаконня”. Ми проповідуємо “покаяння і віру в Господа Ісуса Христа” (Алма 37:32, 33). Ми вихваляємо смирення. Ми прагнемо навчати людей “протистояти всім спокусам диявола з їхньою вірою в Господа Ісуса Христа” (Алма 37:33). Ми навчаємо наших людей “ніколи не втомлюватися від добрих діянь” (Алма 37:34).

Пророки кажуть одне й те ж саме тому, що перед нами постають в основному одні й ті ж проблеми. Брати і сестри, способи розв'язання цих проблем не змінилися. Поганим був би маяк, що давав би різні сигнали різним кораблям, що заходять у гавань. Поганим був би провідник в горах, який, знаючи безпечний маршрут, повів би довірливих підопічних непередбаченими і небезпечними стежками, звідки не повертався жоден мандрівник¹³.

Церковні керівники, щоразу навчаючи вас, не можуть запропонувати новий або яскравіший маршрут назад до

присутності нашого Небесного Батька. Маршрут залишається таким самим. Отже, вони мусять часто захочувати робити те ж саме і повторювати попередження. Від того, що істина повторюється, вона не стає менш важливою або істинною. Насправді-то, все навпаки¹⁴.

Я гадаю, що якби Сам Господь стояв на Оливній горі і якби навчав людей, то говорив би багато того ж, про що нам сказано і буде сказано [на наших конференціях]. Я гадаю, що якби Він стояв біля моря Галілейського, з човнами на воді та людьми навколо Нього, Він говорив би переважно про все те ж саме: жити за заповідями Бога, зберігати себе незаплямованими від світу і жити за кожною заповіддю, яку дав нам Бог. Ось, що Він сказав би, і, отже, сьогодні Він говорить це через Своїх слуг¹⁵.

Пророків часто зневажали або проганяли в їхні часи

Коли світ приймав пророків, він розвивався; коли він зневажав їх, наслідками цього були застій, рабство, смерть¹⁶.

Навіть у Церкві багато людей схильні прикрашати усипальниці вчорашніх пророків і подумки каменувати живих [див. Матвій 23:29–30, 34]¹⁷.

Не повторюймо помилок давніх народів. Численні сучасні сектанти вірять в Авраамів, Мойсеїв та Павла, але не хочуть вірити в сьогоднішніх пророків. Стародавні також могли приймати пророків попередніх часів, але засуджували і проклинали пророків своєї сучасності¹⁸.

Століттями використовувалися різні приводи, щоб не приймати тих божественних посланців [живих пророків]. Іноді відверталися тому, що пророк походив з невідомої місцевості. “Та хіба ж може бути з Назарету що добре?” (Іван 1:46). Ісус також натрапив на це запитання: “Чи ж Він не син теслі?” (Матвій 13:55). Так чи інакше, найшвидшим способом неприйняття святих пророків було знайти привід, яким би фальшивим чи абсурдним він не був, щоб відвернутися від людини, або від його послання також відвернулися. Пророки, які не володіли красномовством, а були тяжкоустими, вважалися нікчемними.

“Замість того, щоб відгукнутися на послання Павла, декому його статура здалася слабкою, а його мова—презирливою”.

Замість того, щоб відгукнутися на послання Павла, декому його статура здалася слабкою, а його мова—презирливою [див. 2 Коринтянам 10:10]. Можливо, вони оцінювали Павла за тембром його голосу або стилем вимови, а не за істинами, які він проголошував.

Турботи світу настільки численні і так заплутують, що навіть дуже хороші люди відвертаються від істини через те, що надто дбають про те, що від світу.

Іноді люди дозволяють собі настільки зосереджуватися серцем на матеріальному і мирській пошані, що не можуть засвоїти уроку, в якому мають найбільшу потребу. Прості істини часто відкидаються на користь набагато менш вимогливих філософій людей, і це є іншою причиною вигнання пророків.

Святі пророки не тільки відмовлялися піддаватися хибним людським тенденціям, але і вказували на ці помилки. Не

дивно, що на такі висловлювання пророків не завжди просто не звертали увагу. Надто часто пророків відкидали через те, що вони першими відкидали хибні стежки свого власного суспільства.

Пророки йдуть шляхом протистояння тілесному розумові. Надто часто святих пророків неправильно сприймають—як грубих і таких, що бажають щось записати, аби потім заявити: “Я ж вам казав!..” Пророки, яких знав я, є найбільш сповненими любов’ю людьми. Саме через свою любов і цілісність вони не можуть змінювати послання Господа лише для того, щоб людям було зручно. Вони надто добрі, щоб бути такими жорсткими. Я радий, що пророки не прагнуть популярності¹⁹.

Батьки повинні навчати своїх дітей підтримувати і дослухатися церковних керівників

Як ви вчите своїх дітей любити представників влади Церкви? Якщо ви будете постійно казати хороше про президента філії, президента округу, президента місії та Президента Церкви, ваші діти навчатимуться любити братів²⁰.

Ми молимося за керівників Церкви. Якщо діти в усі дні, у свою чергу в сімейній молитві та у своїй таємній молитві згадуватимуть перед Господом керівників Церкви, навряд чи вони впадуть у відступництво.

Діти, які моляться за братів, навчатимуться любити їх, добре говорити про них, шанувати і копіювати їх. Ті, хто чути будуть імена керівників Церкви, вимовлені в молитві з почуттям глибокої любові, найімовірніше віритимуть у проповіді і застереження, які слухатимуть.

Коли хлопчики говорять Господу про свого єпископа, вони скоріш за все дуже серйозно будуть ставитися до співбесід з ним, на яких обговорюватимуться просування у священстві, благословення місії і храму. І дівчата також матимуть здорову повагу до всього церковного порядку, якщо будуть молитися про керівників Церкви²¹.

Люди, які йдуть за представниками влади Церкви, знайдуть безпеку

Члени Церкви завжди будуть у безпеці, якщо ретельно виконуватимуть настанови і застереження і прийматимуть керівництво представників влади Церкви²².

Представники влади, яку Господь встановив у Своїй Церкві, є для людей Церкви, так би мовити, гаванню, місцем прихистку, привалом. Ніхто в цій Церкві ніколи далеко не відійде, якщо надійно прив'яже себе до представників влади Церкви, яких Господь установив у Своїй Церкві. Ця Церква ніколи не зійде на манівці; Кворум дванадцятьох ніколи не зведе вас на хибні шляхи—він ніколи цього не робив і не зробить. Можуть бути окремі особи, які спіткнуться. Ніколи більшість Ради дванадцятьох не стане на хибний бік. Господь обрав їх, Він дав їм конкретні обов'язки. І люди, які стоятимуть близько до них, будуть у безпеці. І навпаки: якщо людина почне ходити власними шляхами всупереч провідникові, вона перебуватиме у смертельній небезпеці. Я не казатиму, що ті керівники, яких обирає Господь, неодмінно є найчудовішими, ані якнайосвіченішими, але вони обрані, а якщо вони обрані Господом, вони є Його визнаними провідниками, і люди, які залишатимуться близько до них, будуть у безпеці²³.

Якщо ми будемо жити за євангелією і дотримуватися порад керівників Церкви, то зможемо уникнути багатьох проблем, що заповнили світ²⁴.

Прислухаймося до тих, кого ми підтримуємо пророками й провидцями, а також інших братів так, немов від цього залежить наше вічне життя, бо так воно і є!²⁵

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Обміркуйте, які благословення прийшли у ваше життя завдяки тому, що ви підтримували керівників Церкви на

трьох рівнях, описаних Президентом Кімболом (див. сторінка 268). Які випадки ви пригадуєте?

- Продивіться розділ, що починається на сторінці 269. Які звернення, що повторюється, ви помітили на останніх Генеральних конференціях?
- Продивіться повністю третій і четвертий абзаци на сторінці 270. Чому, на вашу думку, деяким людям важко приймати сучасних пророків? Який з останніх прикладів спадає вам на думку?
- Як ми можемо захочувати дітей та інших людей поважати керівників Церкви і йти за ними? (Приклади див. на сторінці 272).
- Продивіться останній підзаголовок розділу. Чому дотримання порад керівників Церкви приносить безпеку?

Відповідні уривки з Писань: Ефесянам 2:19–20; 4:11–16; Геламан 13:24–29; УЗ 1:14, 38; 21:4–6; 121:16–21

Посилання

1. In Conference Report, Apr. 1978, 68; or *Ensign*, May 1978, 45.
2. In Conference Report, Apr. 1978, 115; or *Ensign*, May 1978, 76.
3. In Conference Report, Oct. 1978, 110–11; or *Ensign*, Nov. 1978, 73.
4. In Conference Report, Apr. 1974, 65; or *Ensign*, May 1974, 46.
5. In Conference Report, Apr. 1976, 7; or *Ensign*, May 1976, 6.
6. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 325.
7. In Conference Report, Oct. 1958, 57.
8. *That You May Not Be Deceived*, Brigham Young University Speeches of the Year (Nov. 11, 1959), 12–13.
9. *The Miracle of Forgiveness*, 274.
10. *That You May Not Be Deceived*, 13.
11. "Second Century Address," *Brigham Young University Studies*, summer 1976, 447.
12. In Conference Report, Oct. 1976, 164; or *Ensign*, Nov. 1976, 111.
13. In Conference Report, Apr. 1976, 7; or *Ensign*, May 1976, 6.
14. *President Kimball Speaks Out* (1981), 89.
15. In Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1975, 4.
16. In Conference Report, Apr. 1970, 121; or *Improvement Era*, June 1970, 94.
17. "...To His Servants the Prophets," *Instructor*, Aug. 1960, 257.
18. In Conference Report, Apr. 1977, 115; or *Ensign*, May 1977, 78.
19. In Conference Report, Apr. 1978, 115, 116; or *Ensign*, May 1978, 76–77.
20. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 460.
21. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 121.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 461.
23. In Conference Report, Apr. 1951, 104.
24. In Conference Report, Apr. 1980, 128; or *Ensign*, May 1980, 92.
25. In Conference Report, Apr. 1978, 117; or *Ensign*, May 1978, 77.

Ділитися євангелією

Ми повинні йти ширшим кроком у проповідуванні євангелії людям.

З життя Спенсера В. Кімбола

Під час свого візиту до Кіто (Еквадор) у статусі члена Кворуму Дванадцятьох Апостолів старійшина Спенсер В. Кімбол був у ресторані готелю з групою людей, в якій були чотири юних місіонери. “Він зауважив іншим, що їхній офіціант був охайним юнаком і міг би бути хорошим місіонером Церкви. Старійшина Кімбол замовив хліб і молоко, а тоді запитав офіціанта, чи є в нього вдома діти. “Один син”,—відповів офіціант. “З хлібом і молоком він буде здоровим,—сказав старійшина Кімбол,—але він буде навіть ще більше здоровим, якщо ви годуватимете його тією їжею, що її мають ці юнаки”. Офіціант виглядав розгубленим. Тоді старійшина Кімбол пояснив, що ці юнаки—місіонери, які навчають євангелії Ісуса Христа. Офіціант виказав зацікавлення у тому, щоб місіонери навчали його”¹.

Президент Кімбол часто нагадував про наказ Спасителя, щоб євангелію було проповідувано “цілому світові” (Марк 16:15). Він просив, щоб більше було місіонерів повного дня, особливо юнаків та літніх подружніх пар, і нагадував усім членам Церкви, щоб вони брали участь у цій божественно призначеній роботі. “Наша велика потреба і наш заклик,—учив він,—принести народам цього світу свічку розуміння, щоб освітлити їхніх шлях із мороку і темряви до радості, спокою та істини євангелії”².

Учення Спенсера В. Кімбола

**Господь обіцяє нам великі благословення,
якщо ми будемо ділитися євангелією**

У виконанні місіонерської роботи, переданні інформації про зацікавлених, у супроводженні місіонерів на бесідах є духовна пригода. Це захопливо і це варто того. Години, зусилля, хвилювання—все це варто того, коли навіть одна душа проявляє покаяння і віру й бажає бути охрищеною. Уявіть, які прекрасні відчуття ви мали б, якби вони сказали: “Коли ви приходите і ми розмовляємо про все це, мені здається, немов я пригадую щось, що вже знав”, або: “Ви не можете піти звідси, доки не розповісте все, що знаєте про відновлену Церкву”³.

Проповідування євангелії приносить мир і радість у наше власне життя, розширює наше серце і душу заради інших, зміцнює власну віру, налагоджує наші стосунки з Господом і покращує наше власне розуміння євангельських істин⁴.

Господь обіцяв нам великі благословення в залежності від того, наскільки добре ми ділимося євангелією. Ми будемо отримувати допомогу з-за завіси, коли відбуватимуться духовні дива. Господь сказав нам, що охочіше пробачить нам наші гріхи, якщо ми будемо приводити душі до Христа і залишатися твердими у свідченні світові, а кожен з нас неодмінно шукає додаткових можливостей бути прощеним від гріхів. (Див. УЗ 84:61). В одному з найвеличніших уривків з Писань про місіонерську роботу, розділі 4 Учення і Завітів, нам сказано, що якщо ми будемо служити Господу в місіонерській роботі “всім своїм серцем, могутністю, розумом і силою”, то зможемо “стояти безвинними перед Богом в останній день” (вірш 2).

І далі Господь каже:

“І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаяння цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!

Старійшина Спенсер В. Кімбол, місіонер повного дня в Місії центральних штатів, у червні 1915 року. Старійшина Кімбол (зліва) поруч зі своїм напарником Д. М. Хоксом.

І ось, якщо ваша радість буде великою з однією душею, яку ви привели до Мене в царство Мого Батька, якою великою буде ваша радість, якщо ви приведете багато душ до Мене!" (УЗ 18:15–16).

Якщо людина працює всі свої дні і приводить лише одну душу! Яка радість! Одну душу! Таку безцінну! О, якби Бог дав нам таку любов до душ!⁵

Господь поклав на всіх членів Церкви обов'язок служити Його посланцями

Я хотів би, щоб ми більш ефективно і віддано закарбовували в серцях усіх членів Церкви розуміння того, що якщо людина достатньо доросла, щоб бути членом Церкви, вона достатньо доросла і для того, щоб бути місіонером. І не обов'язково бути рукопокладеною на це покликання. Кожен член Церкви має обов'язок і покликання нести євангелію оточуючим. Ми хочемо, щоб кожен чоловік, кожна жінка і кожна дитина взяли на себе цей законний обов'язок. Це дуже важливо. Адже це євангельське послання: ми отримуємо благословення євангелії, а тоді йдемо і ділимося тими благословеннями з іншими.

Звісно, ми люди зайняті, але Господь не сказав: “Якщо вам буде зручно, обміркуйте можливість проповідування євангелії”. Він сказав: “Нехай кожна людина вивчить свій обов'язок” (УЗ 107:99) і “ось, ... належить кожній людині, яку було попереджено, попередити свого ближнього” (УЗ 88:81).

Ми мусимо пам'ятати, що Бог є нашим союзником в цьому. Він—наша підтримка. Він відкриє шлях, бо Він дав цю заповідь⁶.

Як це захопливо, мої дорогі брати і сестри, співучасники в царстві Божому, що Господь довірив нам служити посланцями Його слова до наших братів і сестер, які не є членами Церкви. Припустімо на мить, що ми помінялися ролями: ви не член Церкви, а ваш сусід, який зараз не є членом Церкви, святий останніх днів. Ви б хотіли, щоб він поділився з вами євангелією? Ви б тоді раділи новим істинам, про які дізналися? Ви б любили і поважали свого сусіда за те, що він поділився цими істинами з вами? Звичайно, відповіддю на всі ці запитання було б: Так!⁷

Мої брати, мені цікаво, чи робимо ми все можливе. Чи ми старанні у своєму дорученні навчати євангелії інших? Чи готові ми йти ширшим кроком? Розширити своє бачення?⁸

День, щоб нести євангелію до ще більшої кількості місць і людей, настав сьогодні. Ми повинні думати щодо пропові-

дування євангелії як про обов'язок, а не як про щось зручне чи незручне. Покликання від Господа рідко бувають зручними. Настав час, коли жертвування повинно стати ще важливішою складовою в Церкві. Ми повинні зміцнити свою відданість, щоб зможти виконати роботу, яку має для нас Господь. ... Прощальними словами Господаря Своїм апостолам перед Його вознесінням були такі: "Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!

Хто увірує й охреститься,—буде спасений, а хто не вірує—засуджений буде" (Марк 16:15–16).

Ми не повинні ані хитатися, ані втомлюватися у добродійстві. Ми мусимо йти ширшим кроком. На кону не тільки наше вічне благополуччя, але й вічне благополуччя багатьох наших братів і сестер, які поки не є членами цієї істинної Церкви. Мене хвилюють слова пророка Джозефа Сміта в листі до Церкви з Наву від 6 вересня 1842 року: "Хіба не підемо ми далі у такій величній справі? Рушаймо вперед. ... Сміливіше ... і вперед, вперед до перемоги!" (УЗ 128:22)⁹.

Своїм праведним впливом і зусиллями ми можемо допомогти іншим отримати відновлену євангелію

Місіонерська робота членів Церкви є ключем до майбутнього зростання Церкви¹⁰.

Я вважаю, що Господь у дуже природний спосіб помістив у коло наших друзів і знайомих багато людей, готових вступити до Його Церкви. Ми просимо, щоб ви з молитвою визначили тих людей і попросили у Господа допомоги, щоб познайомити їх з євангелією¹¹.

Нам має бути зрозуміло, що зазвичай ми повинні привернути до себе сусідів перш ніж повернути їх. Наші сусіди повинні відчувати нашу щиру дружбу і товариськість. Ми хочемо, щоб члени Церкви умовляли своїх сусідів, а не підвищували голос на них чи лякали їх¹².

Євангелія істинна. Вивчаючи її, живучи за її принципами і намагаючись шукати допомоги Святого Духа, будь-який щирий дослідник сам може дізнатися, що це істина. Але

“Справжня мета роботи проповідування в тому, щоб члени Церкви знаходили, а місіонери повного дня навчали”.

наскільки легше буде зрозуміти і прийняти це, якщо шукач істини також побачить роботу принципів євангелії в житті інших віруючих. Ніщо так не може допомогти в місіонерському служінні цієї Церкви, як бути прикладом у благодійних християнських чеснотах у житті¹³.

Праведні члени Церкви, які живуть за євангелією і на ділі, і на словах, є найкращою рекламою для Церкви¹⁴.

Що повинен робити кожен член Церкви, гідним прикладом і свідченням, так це демонструвати тим, хто не є членами Церкви, радість від життя за євангелією і знання її, і цим допомагати приводити їх до сприйняття більш офіційного навчання¹⁵.

Справжня мета роботи проповідування в тому, щоб члени Церкви знаходили, а місіонери повного дня навчали. Якщо члени Церкви виконують роботу з пошуку, вони будуть особисто зацікавлені в товаришуванні, і тоді менше зацікавлених буде втрачено до хрищення, а охрищені залишатимуться активними¹⁶.

Нашою метою має бути якомога швидше визначення духовно підготовлених дітей нашого Батька, щоб привести їх через хрищення до царства. Один з найкращих способів знайти таких, це якнайшвидше познайомити своїх друзів, родичів, сусідів та знайомих з місіонерами повного дня¹⁷.

Іноді ми забуваємо, що краще ризикнути дещо зіпсувати стосунки з другом, ніж позбавити його вічного життя, зберігаючи мовчання¹⁸.

Не чекайте ані довгої дружби, ані підходящого, ідеального моменту. Що вам слід зробити, так це дізнатися, чи вибрані вони. “Мої вибрані прислухаються до Мого голосу і не кам’яніють своїми серцями” (УЗ 29:7). Якщо вони чують євангелію і відкриваються серцями до неї, це буде одразу очевидно. Якщо вони не стануть слухати і їхні серця закам’яніли через скептицизм чи негативні зауваження, вони не готові. У цьому випадку, продовжуйте любити їх і товаришувати з ними і чекайте наступної нагоди дізнатися, чи готові вони. Ви не втратите їхньої дружби. Вони поважатимуть вас.

Звичайно, будуть розчарування, але нічого ще не втрачено. Ніхто не може втратити друга лише тому, що той не хоче продовжувати зустрічатися з місіонерами. Член Церкви зможе продовжувати спілкуватися без загроз для своєї дружби або особливих стосунків з тією сім’єю. Іноді для одних людей треба більше часу, щоб прийти до Церкви, ніж для інших. Член Церкви повинен продовжувати товаришувати і спробувати повернутися до цієї розмови пізніше. Не впадайте у відчай через тимчасову відсутність прогресу. Є сотні історій про цінність наполегливості в місіонерській роботі¹⁹.

**Місіонерська робота передбачає щире
і тривале товаришування з новонаверненими
і менш активними членами Церкви**

Коли ми когось хрестимо, то це злочин дозволити цій людині просто непомітно вийти з Церкви і з євангелії через недостатню увагу. Товаришування є важливим обов’язком. Ми повинні вміти приділяти увагу кожному, хто приходить.

З цієї причини ми хочемо, щоб члени Церкви займалися місіонерською роботою, а також, щоб у цьому допомагали місіонери. Ми хочемо, щоб люди ... йшли і робили це, тому що вони залишаються ближніми для людини, коли вона охристилася. Вони можуть продовжувати товаришувати, можуть далі телефонувати їм і супроводжувати на зборах священства, можуть далі підбадьорювати їх і допомагати на домашніх сімейних вечорах тощо²⁰.

У нас не вийде надто сильно наголосити на потребі займатися місіонерською роботою в контексті співпраці зі священством, щоб зацікавлені так відчували увагу і залучалися до програм Церкви, що вони швидко ставатимуть активними і відданими членами Церкви. Отже, це ще один спосіб, в який всі члени Церкви можуть активно і на постійній основі брати участь у місіонерському служінні—товаришуванням, дружбою і підтримкою нових членів Церкви²¹.

Критично необхідним є, щоб охрищені новонавернені негайно отримували домашніх учителів, які будуть приділяти їм особисту і щирі увагу. Ці домашні вчителі, співпрацюючи зі своїми провідниками священства, повинні стежити, щоб кожному зрілому наверненому було дано стимулююче завдання, а також можливість і заохочення збільшувати своє пізнання в євангелії. Йому необхідно допомогти у налагодженні соціальних стосунків із членами Церкви, щоб він не почувався самотнім на початку свого життя як святого останніх днів²².

Яке натхнення і яка радість бачити, ... як святі приймають, допомагають, підтримують і моляться за тих, хто щодня вступає до царства нашого Господа. Продовжуйте протягувати руку допомоги одне одному і ще багатьом, хто вступить до Церкви. Вітайте їх, любіть їх і товаришуйте з ними²³.

Обов'язок братів і сестер у Церкві в тому, щоб допомогти загубленим знайти шлях і допомогти тим, хто втратив цінне, знайти знов свій скарб. Писання чітко навчають нас, що кожен член Церкви має обов'язок зміцнювати своїх побратимів по Церкві.

Спаситель з любов'ю, але гостротою наголошував про це, коли сказав Петрові: “Ти ж колись, як навернешся, зміцни братню свою!” (Лука 22:32). Дозвольте сказати теж саме кожному з вас: коли ви навернетесь, будь ласка, зміцнюйте своїх братів і сестер. Є стільки спраглих, які іноді навіть не знають причину своєї спраги. Існують духовні істини і принципи, які можуть стати фундаментом їхнього життя, безпекою для душі, миром для серця і розуму, якщо ми лише спрямуємо на них свої молитви і дійову турботу.

Можливо, хтось скаже: “Що ж, ми знаємо чоловіка чи жінку, якої ніколи не можна зворушити”. Звичайно ж, його або її можна зворушити! Він чи вона можуть завжди отримувати благословення і допомогу! В Писаннях є обіцяння. Там сказано: “Ніколи любов не перестає!” (1 Коринтянам 13:8). Ніколи! Милосердя, якщо його достатньо довго практикувати, ніколи не перестає творити дива в людині, в нас, в обох або в людях, що оточують цю людину.

Я вважаю, що будь-яку людину можна повернути, або я міг би сказати активізувати, якщо знайдеться та людина, яка знайде правильний підхід у правильний час, правильним шляхом і в правильному дусі. Я знаю, що наші зусилля принесуть благословення Батька Небесного, якщо ми будемо готувати себе, якщо з радістю житимемо за євангельськими принципами і якщо шукатимемо допомоги нашого Небесного Батька.

Нехай домашні вчителі кворуму священства, візитні вчителі Товариства допомоги, чоловіки і дружини, батьки і діти, члени Церкви повсюди, які люблять Господа і бажають виконувати Його волю, звернуться в любові і натхненні до праведних трудів, необхідних, щоб допомогти нужденним. Тимчасовими спалахами інтересу й ентузіазму не досягти бажаних результатів. Але бажані результати можуть бути досягнуті і досягатимуться частіше, ніж будь-хто з нас може собі це уявити, якщо ми будемо з молитвою докладати більше зусиль. Не тільки у ваше життя і життя інших людей проливатимуться найкращі благословення Господа, але й ми наблизимося до Господа і відчуємо присутність Його любові і Його духа²⁴.

Батьки повинні допомагати дітям готуватися до служіння на місії повного дня

Нам потрібно, щоб юнаки Церкви місіонерського віку ще більшим числом зробили крок уперед, ніж зараз, аби прийняти на себе свій законний обов'язок, привілей і своє благословення—бути слугами Господа у місіонерському служінні. Наскільки ми і вони зміцнімося, якщо всі юнаки підготують себе до Господньої роботи!²⁵

Коли я прошу більше місіонерів, то не говорю про таких, що не мають свідчення або гідності. Я прошу, щоб ми почали навчати наших місіонерів раніше і навчали б їх краще у кожній філії і кожному приході по світу. Це ще одне завдання: юнаки повинні зрозуміти, що їхати на місію—великий привілей, що вони повинні бути фізично здоровими, психологічно здоровими, духовно здоровими і що “Господь не може дивитися на гріх навіть до найменшої міри допущення” [Алма 45:16].

Я прошу про місіонерів, які добре обізнані з доктриною і навчені вдома і в організаціях Церкви і які їдуть на місію з величезним бажанням. Я прошу, ... щоб ми навчали майбутніх місіонерів набагато краще, набагато раніше, набагато довше, щоб кожний з нетерпінням і великою радістю очікував своєї місії²⁶.

Ми повинні мислити більш масштабно. Ми повинні краще готувати своїх місіонерів, не тільки щодо мови, але й щодо Писань, а найголовніше—щодо свідчення та палаючого вогню, який вкладає силу в їхні слова²⁷.

Відправляйте своїх хлопчиків на місію. У ту ж хвилину, коли їх дають вам у руки, починайте вчити їх. Вони чують ваші молитви, вечірні і ранішні. Вони чують, як ви молитесь Господу, щоб Він допоміг відкрити двері до народів. Вони чують про місіонерську роботу. Вони чують, як ви молитесь за єпископів, президентів місії та всіх інших, хто служить вам, і це поступово вкорінюється в їхній свідомості²⁸.

“Я прошу про місіонерів, які добре обізнані з доктриною і навчені вдома і в організаціях Церкви”.

Майже кожного разу, коли я бачу хлопчика, то запитую: “Ти будеш славним місіонером, чи не так?” Ви кидаєте в його розум насіннячко. Це так само, як з рослинами. Воно зростає і зростає, і якщо батько і мати говорять зі своїми хлопчиками ... про служіння на місії—коли вони ще немовлята,—це насіннячко зростатиме і зростатиме²⁹.

Батькам годиться починати змалку вчити своїх синів відкладати кошти. Нехай вони відчують дух заощадження. Нехай вони також відчують дух вивчення євангелії і молитви про неї, нехай побачать самі, як євангелія працює в їхньому житті та житті оточуючих. Нехай вони всі свої дитячі роки відчуватимуть дух служіння і допомоги іншим скуштувати радість євангельського послання в їхньому житті. Нехай їхні заняття в семінарії та інституті і набутий досвід стануть для них ґрунтом для здобуття безцінного духовного знання. Нехай вони підготуються, зберігаючи життя чистим і гідним

і всім серцем бажаючи допомагати Господу, щоб нести євангелію тим, хто готовий до неї³⁰.

Я сподіваюся, що кожна сім'я проводитиме домашній сімейний вечір щопонеділка без виключень. Місіонерська робота буде однією з найважливіших тем, що будуть підніматися на ньому. І батько, мати та діти по черзі молитимуться про цей надзвичайно важливий момент: щоб двері країн були відчинені для нас, а тоді, по-друге, щоб місіонери, юнаки і дівчата Церкви, могли з бажанням наповнити ті місії і приводити людей до Церкви³¹.

Церкві потрібні подружні пари для служіння на місії

Якщо здоров'я та інші обставини дозволяють, батьки повинні з нетерпінням чекати того дня, коли вони також зможуть служити на місії³².

Ми дещо зневажливі—ми, люди старшого віку, які пішли на пенсію і знайшли затишне містечко, аби вирушити туди з кемпінговим обладнанням та іншими можливостями. Ми знайшли легкий спосіб заспокоїти свій розум і усвідомлення того, що робота має тривати. “Ми пошлемо наших дітей”,— кажемо ми.

Всі ми маємо цей обов'язок. Не всі з нас мають таку можливість, але багато, багато хто має³³.

Ми б знайшли роботу для сотень подружніх пар старшого віку, як дехто з вас, чий сім'ї вже вирости, хто відійшов від справ, хто має можливість поїхати, ... щоб навчати євангелії. Ми б знайшли роботу для сотень пар. Просто підіть і поговоріть зі своїм єпископом, це все, що вам треба зробити. Скажіть йому: “Ми готові поїхати, якщо у вас є для нас робота”. Я гадаю, що швидше за все ви отримаєте покликання³⁴.

Це Господня робота. Ми на Його завданні. Він дав нам конкретне повеління, але нас досі не знають багато людей у світі. Настав час підперезати чересла і йти вперед з оновленою відданістю цій величній роботі. Ми з вами уклали завіт робити це. Нехай кожен з нас скаже разом з тим юнаком, якого знайшли у храмі стурбовані батьки, коли він сидів

посеред навчених: “Повинно Мені бути в тому, що належить Моєму Отцеві” [Лука 2:49]³⁵.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові допоміжні матеріали знаходяться на сторінках v–ix.

- Чому місіонерська робота є “духовною пригодою”? (Сторінка 276). Що такого “захопливого і вартого того” ми відчуваємо, коли ділимося євангелією? (Як приклад див. історію на сторінці 275).
- Продивіться сторінки 276–277 і знайдіть благословення, які ми отримуємо за поширення євангелії. Коли ви отримували одне з цих благословень?
- Прочитайте повністю четвертий абзац на сторінці 278. Що, на ваш погляд, означає “йти ширшим кроком” та “розширити бачення”? Як ми можемо дотримуватися цієї поради в місіонерській роботі?
- Продивіться розділ, що починається на сторінці 279. Обміркуйте або обговоріть знайдені вами конкретні поради щодо поширення євангелії в сім’ї або серед друзів. Наприклад: (а) як ми можемо “привернути” до себе сусідів? (б) Як ми можемо бути “рекламою” для Церкви? (в) Чому може бути небезпечно чекати “підходящого, ідеального моменту”, щоб поділитися євангелією? (г) Як ми повинні реагувати, якщо наші родичі або друзі не приймають нашого запрошення дізнатися про євангелію?
- Які є потреби у нових членів Церкви, у малоактивних членів Церкви? Як ми можемо допомогти їм? (Див. сторінки 281–283).
- Які якості керівники Церкви шукають в місіонерах повного дня? (Кілька прикладів див. на сторінках 283–286). Як батьки та інші можуть допомогти дітям розвивати ці якості? Як конкретно батьки і діти можуть виконувати пораду Президента Кімбола щодо заощадження на місію?

- Президент Кімбол закликав подружні пари старшого віку служити на місії (сторінки 286–287). Які варіанти служіння та можливості Церква надає подружнім місіонерським парам? Що можуть зробити подружні пари, щоб служити? Як ви займаєтеся місіонерською роботою на цьому етапі свого життя?

Відповідні уривки з Писань: Мосія 3:20; Алма 26:1–16; Геламан 6:3; Мороній 6:3–4; УЗ 84:88

Посилання

1. Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr., *Spencer W. Kimball* (1977), 354.
2. "Are We Doing All We Can?" *Ensign*, Feb. 1983, 5.
3. "It Becometh Every Man," *Ensign*, Oct. 1977, 7.
4. *Ensign*, Feb. 1983, 4.
5. "President Kimball Speaks Out on Being a Missionary," *New Era*, May 1981, 50.
6. *Ensign*, Feb. 1983, 4.
7. *Ensign*, Oct. 1977, 3.
8. "When the World Will Be Converted," *Ensign*, Apr. 1984, 4.
9. In Conference Report, Oct. 1982, 5; or *Ensign*, Nov. 1982, 5, 6.
10. Regional representatives' seminar, Oct. 3, 1980, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 2.
11. *Ensign*, Feb. 1983, 4.
12. Regional representatives' seminar, Sept. 30, 1976, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 2.
13. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 555.
14. Regional representatives' seminar, Oct. 3, 1980, 2.
15. "President Kimball Speaks Out on Service to Others," *New Era*, Mar. 1981, 48–49.
16. *Ensign*, Oct. 1977, 6.
17. *Ensign*, Oct. 1977, 6.
18. Regional representatives' seminar, Apr. 3, 1975, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 7.
19. *Ensign*, Oct. 1977, 6.
20. In Conference Report, Glasgow Scotland Area Conference 1976, 23.
21. *Ensign*, Oct. 1977, 7.
22. In Conference Report, Oct. 1977, 67; or *Ensign*, Nov. 1977, 45.
23. "Always a Convert Church: Some Lessons to Learn and Apply This Year," *Ensign*, Sept. 1975, 4.
24. "Helping Others Obtain the Promises of the Lord," *Ensign*, June 1983, 3, 5.
25. *Ensign*, Feb. 1983, 3.
26. "When the World Will Be Converted," *Ensign*, Oct. 1974, 7.
27. Regional representatives' seminar, Apr. 5, 1976, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 14.
28. In Conference Report, Glasgow Scotland Area Conference 1976, 6.
29. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 556.
30. *Ensign*, Feb. 1983, 5.
31. In Conference Report, Oct. 1978, 66; or *Ensign*, Nov. 1978, 46.
32. "Therefore I Was Taught," *Ensign*, Jan. 1982, 4.
33. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 551.
34. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 551.
35. *New Era*, May 1981, 50.

Перелік ілюстрацій

- Обкладинка: *Спенсер В. Кімбол*, художник Грант Ромні Клоусон.
- Сторінка 4: фотографія Джеремі Моу. © 2005 Jeremy Maw. Копіювання заборонено.
- Сторінка 7: *Христос у Гефсиманії*, художник Гаррі Андерсон.
- Сторінка 19: *Авінадій постає перед царем Ноєм*, художник Арнольд Фріберг.
- Сторінка 24: *Світло для світу*, Грег К. Олсен. © 1998 Greg K. Olsen. Копіювання заборонено.
- Сторінка 30: *Він живий*, художник Саймон Дьюї. © 1998 Simon Dewey. Копіювання заборонено.
- Сторінка 39: фотографія © Getty Images.
- Сторінка 59: фотографія Стіва Бендерсона. © 1992 Steve Bunderson. Копіювання заборонено.
- Сторінка 65: картина Пола Манна. © 1993 Paul Mann. Копіювання заборонено.
- Сторінка 76: *Христос і Петро*, художник Пол Манн. © 1988 Paul Mann. Копіювання заборонено.
- Сторінка 86: *Спенсер В. Кімбол допомагає жінці в аеропорту*, художник Роберт Т. Баррет. © 1991 Robert T. Barrett. Копіювання заборонено.
- Сторінка 100: *Проповідь на Горі*, художник Карл Генріх Блох. Використано з дозволу Національного історичного музею у Фредеріксборзі, Гіллерод, Данія.
- Сторінка 119: фотографія Роберта Кейсі. © 2004 Robert Casey. Копіювання заборонено.
- Сторінка 134: *Даниїл у лев'ячому лігві*, художник Карл Келлі Прайс.
- Сторінка 137: фотографія Стіва Трегігла. © 2002 Steve Tregagle. Копіювання заборонено.
- Сторінка 142: *Шадрах, Мешах і Авед-Него у вогняному полум'ї*, художник Уільям Л. Моган.
- Сторінка 146: *Авраам веде Ісака на жертвоприношення*, художник Дел Парсон.
- Сторінка 157: фрагмент картини *Повнота часів*, художник Грег К. Олсен. © 1989 Greg K. Olsen. Копіювання заборонено.
- Сторінка 160: фотографія Стіва Бендерсона. © 1996 Steve Bunderson. Копіювання заборонено.
- Сторінка 171: фотографія Роберта Кейсі. © 2004 Robert Casey. Копіювання заборонено.
- Сторінка 235: фотографія Брайанта Л. Лівінгстоуна. © 1999 Bryant L. Livingston. Копіювання заборонено.

ПЕРЕЛІК ІЛЮСТРАЦІЙ

Сторінка 242: *Перше видіння*,
художник Джон Скотт.

Сторінка 247: *Іван Христитель
являється Джозефу Сміту та
Оліверу Каудері*, художник Дел
Парсон. © 2000 Del Parson.
Копіювання заборонено.

Сторінка 259: *Молитва Еноша*,
художник Роберт Т. Баррет.

Сторінка 271: *Павло в ареопазі*,
художник Френк Сольтез. © 2005
The Providence Collection.
Копіювання заборонено.

Сторінка 280: фотографія Стіва
Бендерсона. © 2002 Steve
Bunderson. Копіювання
заборонено.

Алфавітний покажчик

А

Авраам, взірєць послуху, породженого вірою 151

Адама і Єва, взірєць послуху, породженого вірою 150

Б

Багатства, небезпека любові до б. 158–160

Баргентер, Уільям Грант, про виступ Спенсера В. Кімбола ххvii

Батьки. *Див. також* Вічний шлюб; Діти; Сім'ї захищають дітей від впливу аморальності 198–199 навчають дітей підготовці до місіонерського служіння 283–286

навчають дітей підтримувати і наслідувати церковних керівників 272

навчають дітей чесності і цілісності 139–140

створюють резервуари духовної сили для дітей 220–223

Благоговіння

бути взірцем б. 174
визначення б. 167

до Батька і Сина 167–168
місця б. 168–169

починається вдома 169–170

розвинення б. 171

спосіб життя 167

Благополуччя, кожна людина відповідає за власне б. 124–125

Бог Батько

благоговіння до Б. 167–168

дав жінкам святих останніх днів високої завдання 238

дав Своїм дітям свободу волі 255–256

діти Б. 2, 29, 52, 235

і відповіді на молитви 60–61, 255–257

любов до Б. 161–162, 187–188

моління Б. 52–61, 171

навчає доземних духів плану спасіння 2–3

не завжди відвертає трагедії 14–15

пізнання Б. через Писання 67

свідчення від Б. через Святого Духа 75–76

Спокута уможливило наше повернення до Б. 6, 29, 168

явлення Джозефу Сміту 243–246

Борги

важливість уникнення б. 129–130

Спенсер В. Кімбол бачив страждання людей через б. 123–124

Брудна мова 168–169

В

- Верблюди, байка про мандрівника і в. 116
- Вивчення Писань *Див. також*
 Священні Писання
 викладає уроки життя 71–73
 духовне знання завдяки в. П. 73
 збільшують любов до Бога 74
 зміцнює відданість Господу
 69–71
 і повернення духовності 74
 у сім'ях 226
- Вілкінсон, Ернест Л. 145
- Віра. *Див. також* Послух
 передує дивам 152–153
 спонукає нас коритися Богові
 147–149
- Вічний шлюб
 безкорисливість і послух
 ведуть до щастя у в. ш.
 211–213
 вимагає повної відданості і
 подружньої вірності 213–214
 висвячений Богом 205–207
 підготовка до в. ш. 207–209
 формула щастя у в. ш. 209–211
- Вулі, Едвін Д. (дідусь
 Спенсера В. Кімбола) xiv–xv
- Вулі, Мері Енн Олпін (бабуся
 Спенсера В. Кімбола) xv

Г

- Гомосексуалізм 194
- Городи, користь 126
- Грант, Гебер Дж., радить
 Спенсера В. Кімболу поста-
 вити Бога на перше місце 155

Д

- Даніїл, цілісність Д. 141–142
- Дар Святого Духа. *Див. також*
 Святий Дух
 необхідність д. 5–6
 отримується всіма розкаяними
 й охрищеними 105
- Дива передують вірі 152–153
- Діти. *Див. також* Батьки; Сім'ї
 захист д. від впливу амораль-
 ності 198–199
 любов до д. 227
 навчання д. цілісності 139–140
 навчати д. любові до керівни-
 ків Церкви 272
- Доземне життя 2–3
- Домашній сімейний вечір 226
- Дух. *Див.* Святий Дух

Є

- Євангелія Ісуса Христа, порів-
 няння з картою 5–7

Ж

- Жінки Церкви *Див. також*
 Товариство допомоги
 вічне життя сім'ями обіцяно
 всім відданим ж. 237–238
 заохочуються реалізувати
 божественний потенціал
 236–238
 мають здійснювати великий
 вплив на зростання Церкви
 238–239
 покликані збагачувати і
 захищати сім'ї 235–236
 рівність чоловіків і ж. 233–235

З

- Закон цнотливості
 благословення за дотримання
 з. ц. 191–192
 забороняє будь-які статеві сто-
 сунки поза шлюбом 192–193
 навчати молодь дотримувати-
 тися з. ц. 197
- Земне життя, є часом підготу-
 ватися до зустрічі з Богом
 3–5

І

- Ідолопоклонство
 визначення і. 155
 форми і. 156–157
 Ісус Христос. *Див. також*
 Спокута Ісуса Христа
 безкорисливе служіння І. Х. 87
 більше, ніж просто великий
 учитель 26–27
 благоговіння до І. Х. 167–169
 викупительна сила І. Х. 38
 задоволений, коли ми живемо
 за Його євангелією 32–33
 зробив воскресіння доступним
 для нас 3, 28–29
 не спокушався 115–116
 пізнання І. Х. через Писання
 72
 повеліває нам молитися 53, 61
 свідчення про І. Х. 75–77
 священнослужіння І. Х. про-
 стягається крізь вічності
 27–28
 стоїть на чолі Церкви 268
 явлення Джозефу Сміту
 243–246
- Іти ширшим кроком ххviii–ххix,
 278

Й

- Йосія, первосвященик передає
 Писання Й. 68

К

- Кімбол, Гебер Ч. (дідусь) хiv, ххiv
 Кімбол, Джозефін Клафф
 (мачуха) хvii
 Кімбол, Едвард Л. (син)
 лікувався від поліомієліту 201
 пригадує ніжність свого
 батька 217
- Кімбол, Еліс Гін (бабуся) хv
 Кімбол, Ендрю (батько)
 передрікає важливу роль
 Спенсера В. Кімбола в Церкві
 хiv
 покликаний президентом
 колу в Арізоні хv, 155
 служіння на місії Індіанських
 територій хv
- Кімбол, Ендрю Е. (син), одер-
 жує листа від батька 74–75
- Кімбол, Каміла Айрінг (дружина)
 відвідує захід з чоловіком
 після молитви одного з
 членів Церкви 51–52
 данина чоловіка 203, 205
 і плани чоловіка щодо
 навчання в коледжі 155
 мудро планує витрати з
 чоловіком 123
 шлюб зі Спенсером В.
 Кімболом хxi
 як мати хxi–хxii, 217
- Кімбол, Мері (сестра) 11
- Кімбол, Олівія Вулі (мати)
 навчає Спенсера В. Кімбола
 десятині хvi

- служіння О. 239
 смерть О. xvii, 11, 14
- Кімбол, Спенсер В.
 бачить страждання людей
 через борги 123–124
 в дитинстві приймає рішення
 прочитати Біблію 64–65
 виражає любов до тих, хто
 служили його єпископами
 267
 вирішив “провести день” зі
 Спасителем 25
 виступає на освяченні
 Бернського храму у
 Швейцарії 165
 виявляє благоговіння в церков-
 ному будинку зборів 165
 відвідує захід після молитви
 одного з членів Церкви 51–52
 відповідає на запитання жур-
 налістів про одкровення 253
 діти С. xxi, 217
 допомагає двом чоловікам
 пробачити один одного
 96–98
 допомагає жінці отримати
 надію на прощення 37
 допомагає молодій матері в
 аеропорту 85–87
 інтерв'ю з чоловіками, які
 приносять жертви, аби збере-
 гати Суботній день 177–178
 любов до людей і роботи
 Господа xxxiv–xxxv
 місіонерське служіння в Місії
 центральних штатів хіх–хх
 молодість С. хv–хіх
 надсилає листа про свідчення
 своєму синові Ендрю 74–75
 передає офіціанта місіонерам
 275
- переживає втрату близьких
 xvii, 11, 14
 перший досвід у Церкві
 xviii–хіх
 пише данину своїй дружині
 203, 205
 пише книгу *The Miracle of
 Forgiveness (Диво прощення)*
 xxiv
 покликаний радником до
 президентства колу 155
 покликання до апостольства
 xxiii–xxiv, 25
 пригадує відвідання
 Генеральної конференції в
 дитинстві 267
 проблеми зі здоров'ям
 xxv–xxvi, 25
 проводить інтерв'ю з парою,
 що порушила закон цнотли-
 вості 191
 пропонує змінити слова в
 пісні “Я Божее дитя” 1
 протистоїть спокусі під час
 служіння на місії 112
 професійне життя С. xxii
 сімейні історії xvi–xvii, xxi–xxii,
 217, 239
 спонукає Річарда Г. Скотта
 вивчати Писання все своє
 життя 65–66
 ставлення до музики xvii, хх
 тема про “йти ширшим кро-
 ком” xxviii–xxix
 цілісність С. 133
 школа досвіду С. xvii–xviii
 шлюб з Камілою Айрінг xxi
 як апостол xxiii–xxv
 як батько xxi–xxii, 217
 як президент колу xxiii
 як Президент Церкви xxvi–xxxvi

Кімбол, Фанні (сестра) 11
 Кларк, Дж. Рубен, молодший,
 звіщає Спенсера В. Кімбола
 про покликання до апостоль-
 ства, ххiii

Л

Лихо. *Див. також* Смерть;
 Трагедії
 може бути нам на науку і
 добро 16–19
 свобода волі і л. 15, 16

Лі, Гарольд Б.
 несподівана смерть ххvi–ххvii
 радить Спенсеру В. Кімболу
 щодо операції на серці 147

Любов
 до Бога 162–163, 187–188
 до дітей 227
 на противагу хтивості 194–196

М

Мавпи, лов м. 158–159

Маккей, Девід О., на освяченні
 Бернського храму у
 Швейцарії 166

Максвелл, Ніл А.
 про відданість Спенсера В.
 Кімбола Господу 25–26
 про віру Спенсера В. Кімбола
 в безперервне одкровення
 253
 про ніжний характер
 Спенсера В. Кімбола ххxiv

Місіонерська робота
 батьки повинні готувати дітей
 до м. р. 283–285
 благословення м. р. 276–277
 є обов'язком членів Церкви
 277–279

передбачає товаришування
 з наверненими і малоактив-
 ними членами Церкви
 281–283

приклад і зусилля членів
 Церкви в м. р. 279–281
 Спенсер В. Кімбол запрошує
 докласти більше зусиль до
 м. р. ххix–ххх
 участь подружніх пар у м.
 р. 285–286

Молитва. *Див. також* Сімейна
 молитва
 відповіді на м. 60–61
 є заповіддю 52–53
 зміст м. 53–56
 колективна м. 60
 особиста м. 56–57

Н

Небесний Батько. *Див.* Бог
 Батько

Нельсон, Рассел М.
 зі Спенсером і Камілою
 Кімбол у Новій Зеландії 51
 про операцію на серці
 Спенсера В. Кімбола ххvi,
 145, 146

Нечесність
 означає обманювати себе 137
 поганий приклад батьків може
 навчити дітей н. 138–140
 форми н. 138

Нечестивий вплив
 Бог може допомогти нам
 протистояти н. в. 113–114
 зміцнення сімей проти н. в.
 223–225

Ной, взірць послуху, породже-
 ного вірою 150–151

О

Одкровення

Бог Батько й Ісус Христос
раді спілкуватися через о.
255–256
для Церкви через сучасних
пророків 259–261, 268–269
є життєвою силою евангелії
259
найчастіше дається у вигляді
глибокого враження 256–259
особисте о. 261–263
уві сні 257
через небесних посланців 257

Одкровення 1978 року щодо свя-
щенства xxxii–xxxiv, 254–255

П

Пекер, Бойд К., про операцію
Спенсера В. Кімбола на гор-
тані xxv–xxvi

Перший кворум сімдесятників
відновлено xxxi

Петро, мужність і цілісність П.
141

Підготовка

є способом життя 129–130
і домашня заготівля і збері-
гання продуктів 125–126
фінансова п. 128–129

Піднесення, тільки доблесні
здобувають п. 7–9

План спасіння, Небесний
Батько навчає доземних
духів П. С. 2–3

Побачення, норми п. 199–200

Покаяння. Див. також

Прощення від Бога;
Прощення інших

відшкодування 46–47
передбачає зобов'язання жити
за заповідями 47–48
полишення гріха 43–44
потрібно всім 40–41
сповідь 44–46
усвідомлення гріха і відчуття
смутку для Бога 41–42

Порнографія 196–197

Послух. *Див. також* Віра
послух з вірою на протигагу
сліпому послуху 149–150
прикладі п. в Писаннях
150–152

Праця, духовна необхідність п.
126–128

Продукти, домашня заготівля
і зберігання п. 125–126

Пророки. *Див. також*
Церковні керівники
зневага п. 270–272
навчають одному й тому
самому 269–279
одкровення п. 253–255,
259–261, 268–269

Прощення від Бога. *Див.*
також Покаяння; Прощення
інших
покаяння є ключем до п. 41
це диво, що приносить спокій
39–40

Прощення інших
вимагає залишити суд Господу
101–102
є необхідним для нашого
прошення 97
звільняє нас від ненависті і
гіркоти 104–105
має бути щирим і повним
99–101

приносить благословення
радості і спокою 106–107
справа важка, але можлива
103–104

Р

Ренделл, Наомі В., слова до
пісні “Я Божее дитя” 1

Ресурси, повинні використовувати
з праведною метою
158–159

Рішення, праведні р. допомагають
протистояти спокусам
117–118

Ромні, Меріон Г., про цілісність
Спенсера В. Кімбола 133

С

Самостійність. *Див. також*
Підготовка
економічна 128–129
потреба в с. 124–125

Сара, вірець послуху, поро-
дженого вірою 151

Сатана. *Див. також*
Нечестивий вплив
прив'язаність до мирського
робить нас уразливими для
С. 157–158

реальна істота, що прагне
нашого знищення 112–114
способи, якими користується
С. 113–114

Свідчення
доступне кожному 76–77
є особистим одкровенням
75–76, 77
збори посту і с. 80–81
здобуття і підтримка 77–80
спосіб складання с. 81

Свобода волі
благословення Спокути,
здобуті завдяки с. в. 31
дає вибирати між гріхом і
праведністю 119
користь с. в. у звертанні до
Бога за проводом 261–262
с. в. і лихо 15, 16

Святий Дух. *Див. також* Дар
Святого Духа
вивчення Писань дає більше
розуміння завдяки С. Д. 71
допомагає нам протистояти
нечестивому впливу 114
і одкровення 1978 року про
священство xxxiii
може переконати грішника в
його помилках 41
на церковних зборах 171
припиняє боротися з нечес-
ними 137
через одкровення дає свід-
чення 75–76

Священні Писання. *Див. також*
Вивчення Писань
відкриття і нове відкриття С.
П. 67
й історія про царя Йосію,
67–68
прикладі послуху у С. П.,
150–152
прикладі цілісності у С. П.,
141–143
публікація нових видань С. П.
xxxі
рідкісний скарб 66–67

Священство
одкровення 1978 року щодо с.
xxxii–xxxiv, 254–255
обмеження у використанні
сили с. 17–19

- зцілення хворих і вражених
17, 20–21
- Сімейна молитва
благословення с. м. 58–59
образ с. м. 57–59
- Сім'ї. *Див. також* Батьки;
Вічний шлюб; Діти
духовність має виховувати в с.
225–227
є центром у плані Небесного
Батька 219–220
зміцнення с. проти нечести-
вого впливу 223–225
- Скотт, Річард Г., заохочений
Спенсером В. Кімболом
вивчати Писання все життя
65–66
- Скромність в одязі й поведінці
199
- Слабкості, усвідомлення і подо-
лання с. 118–119
- Служіння
благословення від с. переви-
щують земні нагороди
160–161
Бог задовольняє потреби
людей через с. 87–88
веде до повнокровного життя
91–93
застосування талантів та здіб-
ностей у с. 88–90
молоді потрібні можливості
для с. 90–91
наслідування прикладу
Спасителя у с. 87
- Смерть
важлива складова життя
20–21
видима трагедія с. 14–15
заспокоєння в часи с. 14
- Мері Кімбол 11
можливості, що надає с. 19–20
не є завершенням існування 14
Олівії Вулі Кімбол 11, 14
- Спенсера В. Кімбола xxxvi
Фанні Кімбол 11
- Сміт, Джозеф
знаряддя Господнє у віднов-
ленні євангелії 247–248
мученицька смерть Д. С.
248–250
передвисвячений 244
Перше видіння Д. С. 244–246
- Сміт, Джордж Альберт xxiv
- Спокуси
не піддаватися с. навіть у най-
меншому 115–117
уникнення с. завдяки вірним
рішенням, прийнятим зазда-
легідь 117–118
- Спокута Ісуса Христа. *Див.*
також Ісус Христос
дає надію зараз і на всю при-
йдешню вічність 33–34
отримання повноти благосло-
вень С. 31–32
рятує нас від наслідків Падіння
та особистих гріхів 28–30, 40
уможливорює наше повер-
нення до Небесного Батька
6, 169
- Спрощення церковних програм
xxxii
- Суботній день
благословення за дотримання
С. д. 186–187
для поклоніння та інших гід-
них справ 182–184
заповідь стосовно С. д.
179–180

і любов до Бога 187–188
не є днем для заробляння чи розваг 180–182
передбачає відвідання Церкви 184–186
“приємність” 179

Г

Товариство допомоги 125, 233, 236. *Див. також* Жінки Церкви
Трагедії, Бог не завжди відвертає т. 14–15

Х

Хейлз, Роберт Д., про особистість Спенсера В. Кімбола xxxv

Хибні боги. *Див.*
Ідолопоклонство

Хінклі, Гордон Б.
про служіння Спенсера В. Кімбола xxxvi
щодо одкровення 1978 року про священство xxxiii, xxxiv

Храмова робота xxx

Ц

Церква Ісуса Христа веде слухняних до піднесення 5
відновлена через Джозефа Сміта 243, 247, 248
Господь веде Ц. через церковних керівників 259–261, 267–268
єдине родовище євангелії 5
майбутнє зростання Ц. 238–239, 279

матеріальна допомога Ц. 124, 127–128
позиція Ц. щодо моральності 193–194
спасительна місія Ісуса є посланням Ц. 28
ставить акцент на сімейному житті 218

Церковні керівники. *Див. також* Пророки
батьки мають навчати дітей підтримувати і наслідувати ц. к. 271
благословення за наслідування ц. к. 271–272
Господь веде Церкву через ц. к. 259–261, 267–268

Цілісність
вплив ц. на наші сім'ї та інших 137–139
є фундаментом справжньої особистості 134
прикладі ц. в Писаннях 139–141
проявляється у дотриманні завітів 134–135
Цнотливість. *Див.* Закон цнотливості

Ш

Шадрах, Мешах і Авед-Него, їхня цілісність 140–141
Шлюб. *Див.* Вічний шлюб

Я

“Я Божее дитя” 1

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN

36500 192